

SADIE VE PROJE'NİN NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

COURTNEY SUMMERS

"Kahvaltı Kulübü, George Romero'nun tarzıyla birleşirse..."

—Publishers Weekly, starred review

BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR

YABANCI

HER ŞEY YOK OLDUĞUNDA, NEYE TUTUNURSUNUZ?

Dünyanın sonu gelmişti. Hayatta kalmayı başaran altı öğrenci Cortege Lisesi'ne sığınmıştı ancak dışarıdaki ölümler kapıları yumruklayıp dururken orada da rahat etmelerine imkân yoktu. Her şey tek bir ısırığa bakıyordu. Bir insanı öldürmek ve eski hâlinin korkunç ve ölüm saçan bir versiyonu olarak geri getirmek için tek bir ısırık.

Altı ay önce hayatı altüst olan ve o günden beri yaşamaya devam etmek için bir neden bulamayan Sloane Price için kulağa o kadar da kötü gelmiyordu bu. Sabırsızlıkla barikatların yıkılmasını beklerken ya da kendini dışarıda kol gezen ölümün kollarına atmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, gerçekten yaşamak isteyen beş kişinin gözünden kıyamete tanıklık etmek zorunda kalacaktı.

Ancak günler geçtikçe, hepsinin hayatta kalma motivasyonları şaşırtıcı şekillerde değişecek ve çok geçmeden grubun kaderini dışarıda olup bitenler değil, içerideki öngörülemeyen ve şiddetli yaşam –ve ölüm– mücadeleleri belirlemeye başlayacaktı. Sloane, ölümün bulaşıcı bir hastalık gibi yayıldığı bir dünyada, yaşama bambaşka bir açıdan bakmayı öğrenebilir miydi?

"Bu Bir Tatbikat Değildir hem çekici hem de fena hâlde üzücü. Kalbinizi paramparça edecek ama bir şekilde onu tekrar birleştirmeyi de başaracak." —DAISY WHITNEY

Bu Bir Tatbikat Değildir
Özgün Adı | *This is Not a Test*
Courtney Summers

Yabancı Yayınları | 490

Yayıma Hazırlayan | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Kasım 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-03-8

zm

© Courtney Summers, 2012
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Melda Dinçel, 2023

Düzenleme
Ny.Ozlem

Sertifika No: 63989

Bu eserin tüm hakları Taryn Fagerness Agency ve ONK Ajans Fikir ve Sanat
Eserleri A.Ş. aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyyayinlari.com – info@yabanciyyayinlari.com – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

COURTNEY SUMMERS

BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR

Çeviren
Melda Dinçel

Bu kitap David Summers'a ithaf edilmiştir.

*"Dünyayı değiştirmeyi beklemiyorum.
Ben hayatımı değiştirmek istiyorum."*

Seni seviyorum ve özlüyorum, baba.

Lily,

Uyandım ve yüreğimin son parçasını da kaybettim.

Gözlerimi açtım ve gidişini hissettim.

Küvetin köşesine oturdum ve başparmağımın tırnağını bileğimin içine sürttüm. Damarlardan birini çatallaşıp avucumun etli bölümünde kaybolana kadar takip ettim. Lily uyuyamıyordu. Gitmeden birkaç hafta önce uyumasına yardımcı olan ilaçlar kullanıyordu. O günlerde nedenini anlamamıştım ama şimdi onu uyutmayan şeyin vicdanı olduğunu düşünüyorum. Odasını aradığımda ilaçları bulamadım. Ki bu hiç iyi olmadı. Onlara güveniyordum. Ona. Tahmin etmeliydim. Ölmeye karar verdiğim gün yıldızların bana yardım edeceğini sanmıştım. Her şey yoluna girebilirdi. Fakatöyle olmadı ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.

Kapıdan gelen üç keskin tıklama sesi –*birikiüç*– nefesimi kesti. Başımı kaldırdım. Ayak seslerini duymamıştım. Zaten gerektiğinde duyamıyordum artık. Şimdi ise koridorda uzaklaşıyordu. Biraz bekledikten sonra banyodan çıkıp onun peşinden merdivenlerden indim. Parfümü havada asılı kalmıştı. O kadar ağır

kokuyordu ki göğsümü parçalayıp akciğeri çıkarasın geldi. Mutfağa girdiğimde iyice yoğunlaşan parfüm kokusu daha acı bir kokuyla karıştı: Yanık ekmek kokusu. Ekmeği yakmıştı. Bunu beni cezalandırmak için yapardı. Saatime baktım.

Kahvaltıya beş dakika geç kalmıştım.

Sabah güneşi evyenin üstündeki pencereden içeri doluyordu. Değdiği her şeyi altına çeviriyordu. Her şey altın gibi görünüyordu ama bir yandan da her şey gri geliyordu. Yanık ekmeğimin olduğu tabağın yanında bir zarf duruyordu. Babam bunun okula gönderileceğini, devamsızlığım ile ilgili olduğunu anlatırken parmaklarımı zarfın kenarlarında gezdirdim. Onun mazeretiydi. Evde uzun zaman geçirmemin nedeni olarak şunu söyleyecektik: Grip salgınına yakalanmıştım. Anlamış mıydım? Gripe yakalanmıştım.

“Yüzüne bir bakayım,” dedi.

Çenemi kaldırdım. Yeterli olmadı. Haşın bir hareketle masanın diğer ucundan bana uzandı. Kendime hâkim olamadan irkil-dim. Sabırsız bir nefes aldı, çenemi tuttu ve ışığa doğru çevirdi. Gözlerimi, onu sadece bakarak Lily’den gelen bir mektuba çevire-bilirmişim gibi, zarftan ayırmadım. *Hey, bu akşam seni almaya ge-leceğim*, yazan bir mektuba. Bana bıraktığı mektubu tekrar tekrar okumuş, *Özür dilerim* ve *Buna artık dayanamayacağım* cümlelerinin arasında şifreli kelimelerin olduğunu düşünmüştüm.

Babam çenemi bıraktı.

Sen gittikten sonra her şey sarpa sardı.

Günlerim şöyle şimdi: Babamın kafası gazeteye gömülü. An-nem yedi kat toprağın altında. Ablam Lily gitti. Önümde iki dilim yanık ekmek duruyor. Tereyağını buzdolabının hemen yanında, tezgâhta unuttum. Canım çok istiyor ama masaya oturduktan sonra tabağımdakileri bitirene kadar kalkmam yasak.

Böyle sabahlarda aklıma Grace Casper’ın evinde kaldığım o gün geliyor. Ertesi sabah birlikte uyanmış ve üzerimizi bile değiştirmeden aşağıya koşturmuştuk. Radyoda haber programı açıktı, annesiyle babası da seslerini birbirlerine duyurabilmek için bağı-

arak konuşuyorlardı. Sohbetlerini bu şekilde devam ettirdiler. Erkek kardeşi Trace de radyoyu kapamadan televizyonu açınca sesler iyice birbirine girdi. Bense kahvaltımı edemeyecek kadar gerilmiştim ama kimse bunun için bana kızmamıştı. Grace yüz ifademden bizim evde böyle olmadığını anladığını söylemiş ve nasıl olduğunu sormuştu. Ben de yalan söylemiştim. Neredeyse aynıydı ancak daha sessizdi.

Bana yemeğimi bitirmek için üç dakikam olduğunu hatırlatan duvardaki saatin tik tak sesleri haricinde gerçekten çok sessizdi. Babam sarı sayfalara yoğunlaştı. İki dakika. Hepsini okudu. Bir dakika. Gazeteyi katladı. Zaman doldu. Bir bana bir de önümde duran kızarmış ekmeğe baktı.

“Onu yesen iyi edersin,” dedi.

Sesinin keskinliği boğazımı düğümledi. Tırnağımın kenarındaki deri parçasını tutup kopararak vücudumu yeni bir acıyla tanıştınp solunum yolumu açmaya çalıştım. Başparmağımın kenarından kan çıktı ama işe yaramadı. Hâlâ yutkunamıyordum bu yüzden dua etmeye başladım. Bir şey, herhangi bir şey olması için dua etmeye başladım ki kızarmış ekmeklerimi yemek zorunda kalmamayım çünkü yiyemeyecektim. İnancılı biri olarak büyütülmedim ama Lily gittiğinden beri tek başıma kaldım, hiçbir şey de istemedim. Belki bunun bir anlamı olurdu.

“Peki ya...” Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz yitip gitti. “Ben...”

Babam gözlerini bana dikti.

“Peki ya ben... ya ben aç değilsem...”

“Bu evde yemek ziyan edilmediğini biliyorsun.”

Ardından bir şey oldu...

Ön kapı yumruklanmaya başladı.

Babam gazeteyi yavaşça indirdi.

“YARDIM EDİN! Bize yardım edin, lütfen...”

Sesle beraber içeriye şok dalgaları yayıldı. Bağırان bir kadındı. Kapı sarsılmaya devam etti, kapı kolu sağa sola çevriliyordu. Ne yaptığımı fark etmeden ayağa kalktım. Tabağımı bitirme-

den... Kapıyı yumruklayan el başladığı gibi birden durdu ama ben ne duyduğumu biliyorum. Dışarıda bir kadın vardı. Yardım istiyordu.

“Otur,” dedi babam.

“Ama...”

“Hemen.”

Oturdum. Babam gazeteyi masaya attı ve başıyla tabağımı işaret ederek döndüğünde boş görmek istediğini iletmiş oldu. Etrafı kolaçan etmek için bıyık altından küfrederek mutfaktan çıktı ama bir an tereddüt ettiğini fark ettim. Hayatım boyunca bir kez bile tereddüt ettiğini görmemiştim. Dışarıdaki kadını unutarak tabağıma baktım. Dışarıda olanlar beni ilgilendirmiyordu. Tabağımdakileri yemek zorundaydım. Yiyemiyordum. Hemen mutfağın öbür tarafına atıldım. Kızarmış ekmekleri çöpe attım ve üzerini parçalanmış peçeteyle kapadığım gibi kendimi sandalyeme bırakıp her zamanki gibi, sakın görünmeye çalıştım. Yüzüme bakarak ne yaptığımı anlarsa yüzü moraracaktı. Dudakları inceleyecekti. *Bunu hemen konuşmamız gerekiyor*, diyecekti. Fakat yapmayacaktık. Konuşmayı yani.

Böyle zamanlarda Lily’ye ihtiyaç duyuyordum. Ne zaman başım belaya girecek olsa Lily bana nefes almam gerektiğini hatırlatırdı. Onu yanı başımda kulağıma fısıldarken hayal etmeye çalışıyorum ama onu ne zaman düşünecek olsam altı ay önce, o mektubu kapımın altından gönderip gizlice evden sıvıştığını, on altı yaşındayken satın aldığı hurda Volkswagen’ine binip hayatımdan çıkıp gittiğini hatırlıyorum. Nereye gittiğini, nerede saklandığını merak ediyordum. Ortak paramızı bitirip bitirmediğini de. Şimdiye kadar hepsini harcamış mıydı?

Artık ben de gidiyorum.

Siren sesleri yaklaştı. Pencereden dışarı bakmak istedim ama babama yakalanırsam kötü olurdu. Ön kapı hızla kapandı. Babam aceleyle mutfağa girdi ve ben de oturduğum yerden öyle hızla kalktım ki sandalye mutfak dolaplarına doğru devrildi. Dur du-

rak bilmeden özür dilemeye başladım –*Özür dilerim, bitiremedim, müsriflik yaptığımı biliyorum, çok özür dilerim*– fakat babam öyle bir bağırıyordu ki bir an paniğe kapılıp söylediklerini anlayamadım.

Üzerinde kan vardı.

“...hadi, gitmemiz gerekiyor!..”

Kanı gördüğüm anda aklıma bazı enstantaneler geldi: Orta sehpa. Başımı oraya vuruşum. Saçımdaki kan. Yüzümün yere sürtülüşü. Dişlerimin dudaklarıma geçişi. Sonrasında vücudumda oluşan sayamayacağım kadar morluk. Bu sefer ne yaptığını, neler olduğunu bilmiyordum ama bunun bir parçası olmak istemiyordum. Babamın yanından geçip ön kapıya doğru koştum. Zinciri titreterek çıkardım. Yana bıraktım. Kapıyı açtım ve...

Kaldırıma sürten lastik sesleri.

KontROLSÜZCE KAÇIŞAN İNSANLAR.

Bağırışlar.

Bu bir rüya olmalıydı. Uyuyordum. Ya da uyanıktım ve biri biz uyurken düzenli, sessiz sokağımızı bozmuştu. Camlar kırılmıştı. Kapılar sonuna kadar açıktı. Arabalar park edilmişti ama motorları hâlâ çalışıyordu. Yakından alarm sesi geldi. Sokağın aşağısındaki evin penceresinden duman çıkıyordu. Bay North'un evinden. Polis arabası evin bahçesinde öylece duruyordu. Işıkları açıktı. Yangın. Her şeyin nedeni bu olmalıydı ama insanların neden bu denli paniklediğini anlayamamıştım.

Herkes panik içindeydi.

İnsanlar telaşla yanımdan geçti. Bana bakmadılar bile. Yüksek bir çatırtı duyunca olduğum yerde sıçradım fakat sesin nereden geldiğini anlayamadım. Başka bir çığlık yükseldi. Taşkın bir grup insan sarsak ve kontROLSÜZ hareketlerle aşağı doğru koştu. İçlerinden birinin, bir erkeğin yere düştüğünü gördüm. Hızla etrafını kuşatan diğerleri adamı ayağa kaldırmak için öyle çaresizce çalışıyorlardı ki onu ezdiler. Adamın nerede bittiğini ve diğerlerinin nerede başladığını ayırt edemedim.

Bir araba hızla geçerken posta kutumuzu yerinden söktü ve yoluna devam etti. Yola doğru birkaç sarsak adım attım ve bah-

çemizde tuhaf hareketlerle sendeleyeni kadını gördüm. Yardıma ihtiyacı olan kadın bu muydu? Üstü kanla kaplıydı, öne doğru eğilmişti ve göremediğim birine uzanıyordu. Kadını tanımıyordum ama yine de ona seslendim. Babamın üzerindeki kanın ona ait olup olmadığı görmek istiyordum. Bir şekilde tüm sesler arasından beni duydu ve başını bana çevirdi. O anda babam beni kolumdan yakalayıp içeriye çekerek giriş holüne savurdu. Ben duvara çarparken o da kapıyı kadının yüzüne kapadı. Ahşaba çarpan bedeninin sesi evin içinde yankılanmadan önce kırmızı lekeli dudaklarını gördüm. Babam beni kolumdan çekerek kordorda sürükledi. O kadar hızlı yürüyordu ki ona ayak uyduramadım. Takılıp dizlerimin üstüne düştüm. Babam hızla döndü. İçgüdüsel olarak ellerimle yüzümü korudum. Ancak babam beni ayağa kaldırdı ve kayıt odasına doğru çekti.

Salondan korkunç bir ses yükseldi.

Panoramik penceremiz bin parçaya ayrılmıştı.

Babam kolumu bırakıp geri çekildi. "Kayıt odasına gir, Sloane ve sakın kıpırdama!"

Kayıt odasına gir. Yürü. Hareket etme. Yürü. Onun peşinden sürünmeye başladım ve güneş ışığıyla parlayan salonu görene dek emeklemeye devam ettim. Her yer cam olmuştu. Bahçemizdeki kadının bacaklarına ve ellerine batan cam parçalarına aldırış etmeden pencereden içeri girişini izledim. Beyaz eşiği kanla boyadı ve içeri tamamen girdikten sonra açık sarı koltuğumuza dayanarak kendini sabitledi. Dokunduğu yerde kırmızı bir el izi kaldı. Nerede olduğunu bilmiyor gibiydi. Duraksadı, omuzlarını geriye yuvarlayıp nefes aldı. Hava onun göğsüne dolarken benim nefesim kesildi. Başını soldan sağa, soldan sağa, soldan sağa sallayıp birden durdurdu. Bize baktı, bizi gördü.

Atıldı.

Babam onu kolaylıkla haklardı. Çünkü kadın bir hiçti, küçüktü. Babam tek eliyle kadının boynunu yakaladı ve diğer eliyle kendini koruyacak bir şey aradı. Kadın babamın kolunu öyle hisimla ısırp tırmalamaya başladı ki deri yanılıp kanadı. Kadın

kanı görünce deliye döndü. Başını kana doğru çevirdi. Babam büyük bir cam kırığı buldu ve havaya kaldırdı.

Kadının göğsüne sapladı.

Bu hareketi tekrarladı.

Bir daha.

Kadın ölmesi gerektiğini fark etmedi. Sanki cam parçasının giriş çıkışıyla daha canlanıyor, daha güçleniyordu. Kadın babamın kiskacından kurtulmaya çalışırken, babam kadını umutsuzca cam parçasıyla bıçaklamaya devam etti. Cam parçasını kadının sol gözüne sapladı ve kadın durdu.

Kadın hareket etmeyi kesti.

Babam kadının bedenine baktı ve başkasının hayatına gömülmüş şekilde olduğu yere çöktü. Sakin görünüyordu, sanki bunların olacağını biliyordu, sanki böyle başlayan bir sabah ancak bu şekilde sonuçlanabilirdi. Oda etrafımda dönmeye başladı.

"Sloane," dedi.

Ayağa kalktım ve koridora dalıp telefonun durduğu sehpa takıldım. Telefon yere devrildi. Arama sesi beni olduğum yere sabitledi.

"Sloane..."

Ön kapıyı yeniden açtım ve kaldırıma kadar yürüdüm. Zamanlamam iki arabanın sokağın ortasında buluşmasını görecektim ama aralarında kalmayacak kadar iyiydi. Metalin ham çatırdama sesiyle sersemledim. Her şeyin kısacık bir an duraksaması, enkazın etrafından dolaşıp mantıklı olana odaklanmama fırsat tanıdı. Şuna: Bay Jenkins üzerinde ev kıyafetiyle bahçede uzanıyordu. Can çekişiyordu. Bayan Jenkins önünde diz çökmüştü. Adamın tişörtünü göğsünden yırttı. *Kalp krizi*, diye düşündüm. Bay Jenkins'in kalbi zayıftı. *Kalp masajı yapıyor*.

Fakat iş görüldüğü gibi değildi.

Bayan Jenkins'in kararlı parmakları Bay Jenkins'in gömleğini delip geçmişti.

Göğüs kafesinden içeriye doğru uzanıyordu.

Nirnova

BİRİNCİ KISIM

YEDİ GÜN SONRA

“Kapıyı tut! Masaları lanet olası kapının arkasına çek, Trace! Çabuk!”

Normalde başımın dönmesi gerekirdi. Yedi gün öncesinde hiçliğin içinde uyuyordum. Aldığım ve verdiğim her nefes öncekinden daha yüzeyseldi, ta ki durana kadar. Normalde bitmiş olmam gerekirdi. Ölmüş olmam. Ancak Lily tüm haplarım yanında götürdüğü için hâlâ yaşıyordum. Cary beni fark edip bana yapacak bir görev vermeden önce sahneye çıktım, oysa bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yardım etmeliydim. Saniyeler hayati önem taşıdığı için yardım etmeliydim. Sokaklarda, arka geçitlerde koşarken, toplum merkezinin çöküşünü izlerken, boş evlerde saklanırken bunu defalarca tekrarlamıştı ve haklıydı: Saniyeler hayati önem taşıyordu.

Saniyeler içinde her şeyini kaybedebilirdin.

“Harrison, Grace öne geçin. Rhys, sen benimle koridorda kal...”

Perdenin arkasına geçtim. Ölü kokusu aldım. Her yerime sinmişti ama henüz beni ele geçirmemişti. Henüz ölmemiştim. Elimi bedenimde gezdirip bana ait olmayan bir şey var mı diye kontrol

ettim. Bir sokak ötedeydik ve hepsi kollarını öne doğru uzatarak her yönden içeri girmişlerdi. Elleri insanı onlardan birine çeviren sivri dişli bir açlıkla bana doğru uzanmıştı. Cary tam zamanında beni çekmişti ama ben... üzerimde bir şey hissettiğimi zannetmiştim, belki...

"Sloane? Sloane nerede?"

Sırtıma uzanamıyordum.

"Rhys, koridorlar..."

"Nerede o?"

"Hemen koridorlara geçmemiz gerekiyor!"

"Sloane? Sloane!"

Yukarıya baktım. Tepede tuhaf ve uğursuz görüntüsü olan kutumsu şekiller vardı. Sahne ışıkları. Neden cep telefonumu çıkarıp Lily'yi aradığımı bilmiyorum. Eğer böyleyse durumu bilmesini istiyordum. Duymasını istiyordum. Fakat numarası kapamıştı, gittiğinden beri ulaşamıyordu. Bunu nasıl unutmuşum ki? Bunu unuttuğuma inanamıyorum. Lily yerine kulağımda o kadının sesi yankılandı: *Dikkatle dinleyin*. Ses çok tanıdıktı, birinin annesi gibiydi. Benim değil. O öldüğünde küçüktüm. Lily daha büyüktü. Araba kazasıydı...

"Sloane!" Rhys perdeyi açtı ve beni gördü. Telefonu düşürdüm. Yere çarptı. "Ne yapıyorsun? Gitmemiz gerekiyor..." Yüzümdeki ifadeye bakınca rengi soldu. "Isırıldın mı? Isırdılar mı?"

"Bilmiyorum..." Düğmelerini açıp gömleğimi çıkardım. Ben arkamı dönmeden bütün bedenimi gördüğünü biliyordum ama umurumda olmadı. Bilmem gerekiyordu. "Göremiyorum... hissedemiyorum..."

Rhys elleriyle yara izleri aramak için sırtımı yokladı. Ben nefesimi tutmuşken o bir dua mırıldanıyordu.

"Tamam... İyisin... Bir şeyin yok... Yaşıyorsun..."

Oditoryumdaki sesler, yaşamak isteyen insanların ümitsiz çığlıklarıyla iyice yükselirken ben hareketsiz kaldım.

İyi dim. Bir şeyim yoktu.

"Emin misin?"

“Eminim... Hadi... Hadi gitmeliyiz.”

İyi, tamam. İyiyim. İyiyim. İyiyim. Kolumdan yakaladı beni. Elini silkeleyip gömleğimi normalden daha yavaş hareketlerle giydim. İyiydim. Yaşıyordum.

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum bile.

Ben düğmelerimi iliklerken, “Dinle, geri dönmeliyiz,” dedi. “Kapatılması gereken üç kapı daha var...” Kolumdan tuttu ve beni kendine döndürdü. “Bana bak... Hazır mısın? Sloane, hazır mısın?”

Ağzımı açtım ama dudaklarımdan hiçbir şey dökülmedi.

YEDİ SAAT SONRA

Dorothy de böyle hissetmiştir herhalde. Sanırım. Dorothy altı korkmuş genç, Oz da cehennem olsaydı yani. Hayır, bunlar bir şaka olmalıydı. Altı korkmuş genç biziz ve lisemiz, Cortege'de hâlâ tek parça kalmayı başaran birkaç binadan biri. Son günlerimi geçirmek için daha iyi ya da daha kötü bir yer düşünmüyorum. Aslında toplum merkezinde olmalıydık. Bize söylendiği üzere önce oraya, kasabanın muhtemelen asla gerçekleşmeyecek acil durumlar için tayin edilmiş acil durum sığınağına gitmiştik. İlk düşen yer orası oldu. Biz de çok kalabalıktık, onlar da. Nasıl olduysa savaşılarak şehrin bir ucundan diğer ucuna geçmeyi başardık. Normal zamanda bu yolculuk kırk dakika sürerdi.

Bu sefer yedi günümüzü almıştı.

"Dikkatle dinleyin."

Radyoda, o kadının kaydedilmiş sesi tekrar tekrar dönmeye devam etti. Bize söylediği her şeyi yaptık. Tüm girişleri kapayıp önlerine barikat kurduk. Kimsenin dışarıyı görmemesi, daha da önemlisi kimsenin içeriği görmemesi için tüm pencereleri örttük. "Dikkat çekmeyin," diyordu kadın ama şimdiye kadar bunu öğrenmiştik zaten. *"Güvenli bir yer bulduğunuzda orada kalın, kısa*

siirede yardım gelecektir." Cary sahnenin diğer tarafına oturdu ve bildirinin değişmesini bekledi. Değişmedi.

"Bu bir tatbikat değildir. Dikkatle dinleyin. Bu bir tatbikat değildir."

Yanıliyordu bana göre. Bu bir tatbikatti.

Öyle olmalıydı.

Grace ve Trace sahnenin dibinde yere oturdular. Grace, Trace'in kulağına bir şeyler fısıldadı ve Trace de duyduklarını başıyla onayladı ancak pek iyi görünmüyordu. Hasta gibiydi. Kız kardeşinin eline uzandı ve kardeşinin varlığını kanıtlamak ister gibi parmaklarını derisine geçirerek sıkıca tuttu. Bir süre sonra ona baktığımı fark ederek solgun yüzüyle bana döndü. Dışarıdaki kaos dikkatimi dağıtana kadar gözlerinin içine baktım. Dışarıda her şey aynı anda düşüyor, dağılıyor, kırılıyordu. Bazı anlarda, daha yüksek sesler tarafından yutulmadan önce, birbirlerine tutunmaya çalışan insan çığlıkları ve ağlamaları gibi belirli sesler duyuluyordu.

Kıyametin sesi kulağa böyle geliyordu.

Oditoryumda etrafıma bakındım. Kiraz kırmızısı ve bej rengi duvarları, tavandan sarkan aynı renkli pankartları, her yere yapıştırılmış Rams posterini (*BASTIR RAMS, BASTIR!*) inceledim. Okula gelmek Cary'nin fikriydi. Toplum merkezinin istilâ edildiğini gördükten sonra telefonda o kadının sesini duymuştuk. *Bir yer bulun.* Tereddüt bile etmeden CL demişti. Cortege Lisesi. Bina, dikkat dağılmasını minimuma indirecek bir öğretim ortamı oluşturacak şekilde planlanmıştı ki bu da minimum görüş için maksimum pencere anlamına geliyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş girişler sınıflarla koridorları ayırarak oditoryum ve spor salonundaki tepe pencerelerinden gelen ışığı içeriye dağıtıyorlardı. İkinci ve üçüncü katın sağ tarafındaki iki büyük pencere okulun otoparkına bakıyordu. İkisi de örtülmüştü.

"Hâlâ devam ediyor," dedi Harrison.

Sahnenin sağ tarafındaki çıkışa bakan gözü yaşlı bakışlarını takip ettim. Kapılar yarı ölü yarı diri Cortege sokaklarına uzanan otoparka açılıyordu. Kapıları kilitlemiştik. Rhys'le beraber

kilitleyip yemekhanenin masalarıyla sıraları kullanarak barikat oluşturmuştuk. Tüm giriş ve çıkışlar aynı durumdaydı. Kurduğumuz barikatları hiçbir şey geçmemeliydi. İlk beş saatimizi onlara harcamıştık. İki saattir de sessizce titreyerek çökmelerini bekliyorduk.

Rhys, "Tabii ki devam ediyor," diye mırıldandı. "Neden dursun?"

Cary radyoyu kapadı ve kendini yere bıraktı. Bir şey söylemek ister gibiydi ancak önce elleriyle siyah saçlarını tarayıp gözlerini her birimizin üzerinde gezdirdi. Cary Chen. Günlerdir *ona* tabiydik. Lily eskiden ondan ot alırdı. Bazen benim de alasım gelirdi ancak edebiyat dersinde kendimi tuhaf hissedeceğimi düşünürdüm. Hem sadece nakit kabul edip etmediğinden de emin değildim.

"Dinleyin, ben..." Saatlerdir bize nefes almadan bağırarak talimatlar yağdırdığı için sesi zımpara kâğıdı gibi sertleşmişti. Boğazını temizledi. "Telefon?"

Trace homurtulu bir ses çıkarıp elini cebine attı, cep telefonunu çıkardı, hızla bir numara çevirdi ama faydası olmadı. Çaresizce bastığı her tuşta kadının sesi radyodan duyduğumuzdan daha yoğun bir şekilde duyulmaya devam etti. Sesin Trace'in kemiklerine, kanına işlemesini izledim. Yüzü kireç kesti, telefonu salonun diğer ucuna fırlattı. Üçe ayrılan telefonun arka kapağı çıktı, pili yerinden fırladı ve kasası parlak muşambanın üzerinde kayıp gitti. Hiçbir şey çalışmıyordu. Çalışmaya devam edenlerse normalde yapmaları gereken şeyleri yapmıyordu.

"Ulaşamıyorum," dedi açıkça.

Cary parçaları topladı ve birleştirdi.

"Biraz zaman ver. Ulaşırsın."

"Sence telefonu açarlar mı?"

Kendini savunacak mı diye merak ederek Cary'yi izledim. Savunmadı. Telefonu elinde çevirerek, "Trace, bu bildiri iyiye işaret. Acil durum elemanları için öncelik bildirimleri oluşturduğukları anlamına geliyor."

Harrison burnunu çekti. "Bizi kurtarsınlar diye mi?"

"Evet," dedi Cary başını sallayarak. "Bizi kurtaracaklar."

Trace, "Uzman görüşün mü bu?" diye sordu.

Cary omuz silkti ama Trace'in gözlerine bakmak yerine zemin odaklandı. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama telefonu daha hızlı, beceriksiz hareketlerle çevirmeye başlamıştı.

"Mantıklı olan bu," dedi.

"Buraya gelirken de aynı şeyi söyledin. Bu bana ve Grace'e pahalıya mal oldu."

Cary irkildi.

"Kalanları sağ salim buraya getirdi," dedi Rhys.

Önceden sekiz kişiydik.

"Ah, ben buradayım demek. Selam Grace!" Trace ona döndü. "Sen de *buradasın*. Cary Chen'le birlikteyiz *burada*." Acı acı güldü. "Bunun bizim için *bir şey* ifade ettiğini mi düşünüyorsun, hem de..."

"Trace, yeter." Grace'in sesi o kadar kötü geliyordu ki Trace tartışmayı uzatmadı. Kaşlarını çatı ve elini Cary'ye uzatarak, "Siktiğimin telefonunu geri ver," dedi.

Cary pes etmek istemiyormuş, Trace'in telefonu onu buraya demirliyormuş gibi ona baktı. Birinin neden buraya demirlenmek istediğini bilemiyorum.

"Hemen," dedi Trace.

Cary telefonu uzattı ve nihayet Trace'in gözlerine baktı.

"Üzgünüm," dedi, "ailen için."

Trace telefonu Cary'nin elinden çekip aldı.

Gözlerimi kapadım ve normal koşullarda olduğumuzu hayal ettim. Meclis toplantıları burada yapılıyordu. Müdür konuşmasını burada yapıyordu. Öğle yemeklerimizi burada yiyorduk. Sıradan bir günde, herhangi bir okul gününde yemekhanenin masalarını dizip sıraya girdiğimizi ve menüden yemek seçtiğimizi hayal ettim. Yemeklerin kokusunu bile alabiliyordum...

Fakat o anda dışarıdan gelen sesler hayalimi bastıracak kadar yükseldi. Damarlarımda dolaştı, kalp atışlarımı hızlandırdı ve özellikle de Lily gittiğinden beri korkmayı hiç bırakmamış olsam

da korkmam gerektiğini hatırlattı. Gözlerimi açar açmaz barikatlar kaymaya başladı. Rhys hemen barikatlara atıldı ve masalarla sıraları iterek eski hâline döndürdü.

“Bu neydi şimdi?” diye sordu Harrison. “Neden...”

“Masalardan oldu, kapıdan değil...”

“Kapıydı, değil mi?”

“Hayır, *değildi*. Sakin ol, Harrison. Tanrım.”

Harrison ağlamaya başladı. Salonun ortasında tek başına durup kimse ona sarılmayacağı için kendi kendine sarıldı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en yalnız şeydi. Belki ben gidebilirdim yanına ama Harrison’ı tanı mıyordum. Hiçbirimiz tanı mıyorduk. Görünmez birinci sınıflardan biriydi ki buraya dört hafta önce taşınmış olması onu daha da görünmez kılıyordu. Onu pantolonu jantların teline takılmış hâlde bisikletin altında bulduğumuzda Cary ona ismini sormak zorunda kalmıştı.

Şimdilik Harrison hakkında bildiklerim şunlardı: Hem kısa ve şişman hem de çok ağlıyor. Bir hayli çok. Grace, benim olabileceğimden daha iyi biri olduğu için ona acıdı. Kollarını oğlanın etrafına doladı ve kulağına yatıştırıcı kelimeler mırıldandı. Harrison’ın hıçkırıklarının yavaş yavaş kesik nefeslere ve çaresiz küçük iç çekmelere dönüşünü izledim. Herkes gözlerini kaçırdı. Onu izlemek zorunda kalmamak için başka şeylere döndüler. Bense ne yapacağımı bilmediğim için izlemeye devam ettim. İzleyemeyeceğim âna kadar izledim. Ellerimi ceplerime soktum. Parmaklarım bir kâğıt parçasına takıldı.

Kâğıdı çıkarıp düzeltiltim.

Lily,

“Selam.”

Ses alçaktı ve yakından geliyordu. Kâğıdı cebime soktum yeniden. Rhys sahnenin kenarından atladı. Kahverengi saçları dağılmıştı ve kahverengi gözleri kan çanağına dönmüştü. Rhys hakkında bildiklerimse şunlardı: Son sınıf öğrencisiydi. Dolaplarımız karşı karşıyaydı.

Bana dokundu ve iyi olduğumu söyledi.

Kucağında su dolu bir kasa vardı. Kasayı sahneye bıraktı ve bana bir şişe uzattı. Suyu nereden bulduğunu sormadan şişeyi kaptım. Dün sabah eski kuş banyosunun etrafında toplandığımız geldi aklıma. Avuçlarımızı birleştirip kirli ve bulanık suya daldırmıştık. Suyun tadı berbattı ama öylesine çaresizdik ki bize şahane gelmişti. Çaresiz olduğumuzda her şey daha iyi olmaz mıydı zaten? Okulu emniyete alırken ve sonrasında geçen iki saatte kurumuş ağızlarımız ve çatlamış dudaklarımız aklımızdan çıkmıştı. Fakat o kadar susamıştım ki şimdi bunu nasıl başardığımızı anlamıyordum. Suyu hızla içtim ve bir tane daha istedim. Rhys bana bir şişe daha uzatıp içmemi izledi. Okyanusu mideme sığdırmışım gibi hissedene kadar içtim. Su bittiğinde ben de bitmiştim. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı doladım. Rhys bana çarpık bir gülümsemeyle baktı.

“Hâlâ buradayız,” dedi. “Başardık.”

Trace salonun diğer tarafından, “Su mu o?” diye bağırdı. “O gerçekten su mu?”

Yüzümü kapıya çevirdim.

Sloane.

Birden uyandım. Birkaç saniyeliğine nerede olduğumu unutmuştum. Herkes etrafa yayılmış, depodan çıkardığımız mavi, tozlu spor matlarının üzerinde uyuyordu. Son enerjimizi buna harcamış, kendimiz için en son bunu yapmış ve sonrasında yığılıp kalmıştık.

Başımı kaldırıp etrafı dinledim.

Derin nefesler ve dışarıdan gelen seslerden başka bir şey yoktu.

İyice kulak kabarttım ama hiçbir şey duyamadım.

Gömleğimin yakasını kaldırıp başımı mata dayadım. Kıyafetlerim, bir kat ter tabasıyla kaplı tenimi kaşındırıyor, berbat bir his uyandırıyor. Gözlerimi zorla kapayıp kendimi bıraktım, belki uyuyabilirdim bile ama yeniden onu duyar gibi oldum –Sloane– ve birden uyandım. Bu sefer gözlerimi kapadığımda aklıma yerleri küçük kırmızı cam taneleriyle kaplı salonumuz geldi.

Bir süre sonra uykudan vazgeçtim. Saatime baktım. Sabah altıya geliyordu. Tuvaletim gelmişti. Mattan kalkarken kaslarım isyan etti. Yer soğuktu ve ayak parmaklarım kendi kendilerine

kıvrıldılar. Salonu geçip hole çıktım. Hol farklı yönlerle açılan bir ağız gibiydi. Tavandan sarkan acil durum lambaları seramik zemini garip bir şekilde parlatıyordu. Kesintisiz bej ve kırmızı duvarları aydınlatıyor, neredeyse parlıyor gibi görünmelerini sağlıyordu. Altlarında hayalet gibi görünüyordum. Bildiri hoparlörlerden yükselmeden önce duyulan robotik ses beynimde çınladı. Bu, telefondaki ve radyodaki kadındı ve hepimizin *dikkatle dinlemesini* istiyordu. Okulun öğrencilerle dolduğunu, hepimizin yukarıya baktığını hayal ettim. Her şey amacından sapmıştı. Bu okul boş kalmak için inşa edilmemişti.

Tek başına dışarıda olmak güvenli değildi.

Belki gidip birilerini uyandırmalıyım.

Yapmadım.

Bir şey olursa sadece bana olacaktı.

Kızlar tuvaletinin kapısını açtım ve doğrudan lavaboya yönelip kustum. Öğürme sesim daha çok öğürmeme sebep oldu. Durmamın tek yolu bitirmeden doğrulmak olacaktı. Safra çenemden aktı. Düşünmeden musluğu açtım.

Su.

Su. Aktı.

Diğerlerinin bundan haberi var mıydı? Benden önce mi fark etmişlerdi? Daha önce geldiğimde, su akmazsa yaşayacağım hayal kırıklığından korktuğum için musluktan uzak durmuştum. Fakat çalışıyorlardı ve kimse bu konuda bana tek kelime söylememişti. *Su akıyordu*. Uzun süre akan suya baktıktan sonra ellerimi suyun altına koyup yüzüme ve boynuma su sıçrattım. Islak ellerimi gömleğimin içine soktum. Bedenim minnetle titrerken kime teşekkür edeceğimi bilemedim. Musluğu kapadım ve gördüğüm şeyden, onu hayal etmediğimden emin olmak için yeniden açtım.

Hayal *etmemiştim*.

Su gerçektir. Borudan gidere doğru çabasızcaca akıyordu.

Suyu kapadım. Tuvaleti kullandım. Bölmeden çıktıktan sonra özellikle kaçındığım şeyle yüzleştim. Yansımamla. Tenim yeşile dönmüştü, kahverengi saçlarım yağlanmış, keçeye dönmüş hâlde

yüzümün etrafını sarmıştı. Sağ gözümün tam altında nasıl olduğunu bilmediğim bir morluk vardı. Parmaklarımla ona dokundum. Üç hafta öncesine göre daha iyi görünüyordum. Ne tuhaf. Dünyanın sonu yüzüme daha az zarar vermişti.

Güldüm. Lavaboya yaslandım ve o kadar çok güldüm ki ortadan ikiye ayrılıp ölecek gibiydim. İyi geldi. Elimi aynaya dayadım. Yüzüme dokundum. Ayna avucumda tuhaf, gerçekdışı bir his bıraktı. Aynayı parçalara ayıracak olursanız, o parçalardan birini başka bir insana karşı son derece etkili bir silah olarak kullanabilirdiniz. Tam gözünü hedef alarak. Buna şahit oldum. Şahit oldum, yaptım, şahit oldum. Tırnaklarıma baktım. Kimi kınılmış kimi çatlamıştı. Rhys ve Cary beni evimden altı sokak ileride yolun ortasında oturmuş tırnaklarımla kaldırım kazırken bulmuşlardı. Ben Lily'nin haplarını bulduğumu ve içtiğimi, bu yüzden beynimin tamamen kapanmadan önce tuhaf bir rüyaya daldığını düşünerek ölmeyi beklerken onlar ayağa kalkıp devam etmek istediğimi düşünmüşlerdi. Yaşananlar gerçek olabilir miydi? Ölümler yeniden canlanamazdı ki.

Her şeyin gerçek ve doğru olduğunu fark ettiğimde Cary'ye ve Rhys'e onlar gibi olmadığım için devam etmek istemediğimi söylemekte geç kalmıştım. Daha fazla gidemeyecektim. Onlar ayakta kalmak için büyük çaba harcıyorlardı. Beni anlamayacaklarını biliyordum. Bu yüzden yanlarında kaldım.

Çünkü buraya kadar gelebileceğimizi düşünmüyordum.

Oditoryuma çıktığımdan daha sessiz girdim ve matıma uzandım. Rhys solumdaydı ve yüzü bana dönüktü. Gri gömleği kirle ve kanla lekelenmişti. Trace sağımda ağzı açık, sırtüstü yatıyordu. Zayıf güneş ışıkları içeri girene kadar tepe penceresinden dışarıya baktım. Yeni bir gün. Dışarıdan gelen seslere bakılırsa bir öncekinden hiçbir farkı yoktu.

Biri kımıldadı. Cary. Beni saymazsak ilk uyanan olmuştu. Tuhaf. Edebiyat dersinde en arkada başını kollarına dayayarak oturmuş, Bay Baxter'ın tüm sorularını aynı umarsız tavırla, *Bilmiyorum*, diye yanıtlayışını düşündüm. On birinci sınıfı tekrar ettiği

hâlde o da bizim gibi buradan kurtulmak istemiyor muydu? Gözlerimi kapadım. Parmak ucunda bana doğru gelip Rhys'in yanında durdu. Onu uyandırdı ve ses çıkarmadan salondan çıktılar. Müdür LaVallee'nin odasından çaldığı anahtarın sesini duydum. Mutfağın kapısı açıldı ve kapandı.

Gözlerimi açtım. Yanımda yatan Trace de ayılıyordu. Gözbebekleri, kapaklarının altında kıpırdanıyordu. Esnedi ve ellerini yumruk yaptı. Bütün vücudunu gerdi ve bağırarak uyanıp doğruldu. Ardından ter içinde, titreyerek matına uzandı. Grace yanı başındaydı. Gözlerini açmadan, hızla nefes alıp vererek elini tuttu. Ancak konuşmadı, konuşamadı.

"İyiyim," diye fısıldadı Grace. "Buradayım."

Bunu söyleme şekli, hemen yanında yatışı bende aralarına yatma isteği uyandırdı. Birlikteliklerinin tam ortasında olmak istiyordum ki bu histen kendime de bir pay alabileyim. Grace'in gözleri Trace'ten bana doğru kaydı. Bilinçli bir şekilde başka tarafa baktım. Grace güzeldi. Kirliydi ve kanla kaplanmıştı ama çok güzeldi. Benden daha güzel. Fakat bunun bir önemi kalmamıştı artık.

Son uyanan Harrison oldu. Doğrulup yumruk yaptığı elleriyle gözlerini ovuşturdu. Bu hareketi o kadar uzun süre devam ettirdi ki birinin ona durması gerektiğini söylemesini düşünürken ağladığını gizlemeye çalıştığını fark ettim. Boşa çabalıyordu. Ellerini indirdiğini matlardan iki tanesinin boş olduğunu görüp korktu.

"Neredeler?" Etrafa bakındı. "Yoksa onlar..."

Mutfağın kapısı açıldı. Cary ve Rhys yemek dolu tepsilerle salona girdiler. Oturup tepsileri matlarımızın üzerine sermelerini izledim. Yanında plastik çatal bıçak olan tabaklarımızın etrafında bagel, elma, muz, pirinç kekleri, fıstık ezmesi küreleri ve reçel paketleri görüyordum. Meyve suyu ve su. *Acıkmıştım*. Tepsie doğru emekledim. Grace'le Harrison da beni takip ettiler. Muzlar kahverengiye döndüğü için elmaya uzandım.

"Yavaş yiyin yoksa mideniz bulanır," dedi Rhys.

Cary bagelden bir parça koparttı ve reçele batırdı. Ardından ağzına götürüp gözlerini kapayarak ilk ısırığının keyfini çıkardı.

"Yemek konusunda bir süre rahatız," dedi ağzındakileri yutarken.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Biz hepsini yemeden yardım gelmiş olur diye düşünüyorum."

Elmama baktım. Gerçek olduğundan emin olmak için parmaklarımın arasında sıktım. Sertti, soğuktu. Cilalı derisine dişlerimi geçirdim. Gözlerimi sulandıracak kadar tatlıydı. Yanımda oturan Rhys portakal suyunu tek dikişte bitirdi ve plastik kutusunu yumruğunun içinde ezdi.

"Su akıyor," dedi. "Bu iyi."

Harrison dışında kimse buna şaşırmadı. Yani bu müthiş haberi herkes biliyordu ama hiçbirisi bana söylemeyi akıl etmemişti. Gerçi bu durumdan Harrison harici biriyle aynı anda haberdar olsaydım sorun etmezdim.

"Ama elektrik yok," dedi Harrison.

"Su tankı okulun çatısında," diye karşılık verdi Cary. "Bana kalırsa her şey bitene kadar yetecek suyumuz var ama yine de takıntılı bir şekilde el yıkamak gibi şeyler yaparak boşa harcamalıyız."

Harrison'ın gözleri doldu. "Sence her şey bitecek mi?"

Grace bir elma alıp Trace'e uzattı.

"Bir şeyler yemelisin," dedi.

"Gerçekten her şeyin biteceğini düşünüyor musun?"

"Aç değilim," diye mırıldandı Trace.

"Sence her şey bitecek mi?" diye ısrar etti Harrison ama biz Trace'le Grace'i izliyorduk. Onlar da bizim izlediğimizin farkında oldukları için durum kötüleşmek üzereydi.

"Lütfen."

"Hayır."

"Benim için."

"Hayır dedim."

"Trace, yemelisin."

"Aç değilim dedim sana!"

İrkildim. Trace yakınımda oturduğu için bana bağılıyor olsa da olurdu. İnsanların bana bağırmasından nefret ediyordum. Sonrasında yaşanan sessizlikten nefret ediyordum. Ve sonraki sessizlikten de. Dikkatimi dağıtmak için elmamı dudaklarıma götürdüm ama tatlı kokusu midemi bulandırdı. Elmayı indirdim.

"Cary," dedi Harrison. "Sence gerçekten..."

"Evet, Harrison."

Sessizliği boğazını temizleyen Rhys bozdu.

"Kapılar kapalı. Bugün yapılacak ne işimiz var?"

"Peki," dedi Cary. "Düşündüm de..."

"Bir dakika," dedi Trace.

"Ne oldu?"

"Rhys bize bugün ne *yapmamız* gerektiğini soruyorsa neden sen cevap veriyorsun?"

Cary, Trace'e baktı.

"Neyse. Boş ver."

Harrison'ın gözleri ikisinin arasında gidip geldi. "Cary'nin ne diyeceğini duymak istiyorum."

"Ben de," dedi Rhys.

"Trace'in duymak istediğini sanmıyorum."

"Ben neden *bizim* yerimize *senin* konuştuğunu merak ediyorum. Hemen söze girip bizim adımıza konuştun. Nesin sen şimdi, liderimiz mi?"

"Lanet olsun." Cary ellerini kaldırdı. "Kimse liderlik konusunda tek söz etmedi..."

"Yani senin harcanabilir olduğunu düşündüğün insanlara ne olduğunu bildiğim için yoluna çıkmak gibi bir fikrim yok..."

"Tanrım, Trace," dedi Rhys.

"Özür dilerim, Moreno. *Kalanları* sağ salım buraya ulaştırdığı için Cary Chen Fan Kulübü'nün başkanı olduğunu unutmuşum."

Trace konuşurken Cary'ye bakıyordum. Alnındaki damarın şiştiğini ve dişleri sıkarak konuştuğunu anlamak için Trace'e bakmama gerek yoktu. Cary'nin yüzünde aldatıcı bir sakinlik vardı ama gözleri hüznüydü. Belki vicdan azabı çekiyordu.

“Ne söylemek istiyorsan söyle, Trace.”

“Tamam, söyleyeceğim. O arka sokağın bomboşken on saniyede dolmasına *imkân* yok. Temiz olduğunu söyledin...”

“Hızlı hareket ediyorlar. Gerçekten *temizdi*...”

“Temiz dedin ama olmadığını sen de *biliyordun* ve sokağa *girmelerine* göz yumdun...”

“*Temizdi!*”

Yeniden irkildim. Cary ayağa fırladı ve Trace de peşinden kalktı. Trace’in Cary’yi oditoryumun ortasında boğazlayarak öldürdüğünü, Cary’nin beyni etrafa saçılana dek başını duvarlara vurduğunu canlandırdım gözümde. Cary de aynı şeyi düşünüyordu. Konuşma bitmiş gibi yürümeye başladı ve birden durup kızarmış yüzüyle Trace’i işaret etti. Parmaklarını silah şeklinde tutuyordu.

“Ben asla ama asla...”

“Ama yaptın. Bunu biliyorsun...”

“Trace, Cary’nin bundan *ne* çıkarı olabilir?” diye sordu Rhys.

Trace ona döndü. “Ne gördüğümü *biliyorum*...”

“Başka gören yok mu? Sloane, sen gördün mü? Casperlara o kalabalık sokağa girmelerini söyledi mi? Ne gördün?” Bu işe karışmak istemediğimi göstermek için başımı iki yana salladım ama susmadı. “Hadi, Sloane, bize ne gördüğünü anlat...” O sormaya devam ettikçe kendimi kaybedecek gibi oldum –*Rhys’e ne gördüğümü söyleyeceğim ya da Trace’e duymak istediğini söyleyeceğim*– ki o anda iki şey oldu: Grace, “*Yeter!*” diye bağırdı ve dışarıdan kapılar yumruklandı. Hepimiz irkilip geri çekildik.

Uzun süre kapılara bakmaya devam ettik ama bir şey olmadı.

Hiçbir şey olmamasına rağmen Harrison, “Olamaz,” diye mırıldanıp durdu.

“Bakın,” dedi Cary nihayet. Sesi, yeni bir güne başlamış gibi değil de uzun bir günün sonundaymış gibi çıkıyordu. “Barikatları kontrol etmemiz gerekiyor. Her şeyin yerli yerinde kaldığından emin olmak için biraz da güçlendirmeliyiz. Daha demin söyleyeceğim de buydu.”

“Sana yardım etmeyeceğim,” dedi Trace.

Hızla salondan çıkıp dışarıdan gelen sesleri bastıracak kadar ses çıkarmaya çalışırcasına ayaklarını yere vura vura ilerledi. Bir yere gidecekmiş gibi koridordan geçti fakat gidecek hiçbir yeri yoktu.

Televizyondaki realite şovları düşündüm.

Adadaki yarışmacılar falan. Burası da berbat bir program olabilir gibi geliyordu. Seyircileri hayal ettim. Dünyanın diğer yarısının evlerinde rahat rahat oturup yaptığım ve yapacağım her şeyi eleştirdiğini. Bir televizyon programındaydık. İnsan taklidi yapan oyuncularlık ve her şey bittiğinde içimizden biri bir milyon dolar daha zengin olacaktı. Sadece şimdilik aklımdan çıkmıştı bu.

Etrafıma bakıp gizli kameraları görmeye çalıştım.

Hiçbir şey yoktu.

Barikatları kontrol etmek için ayrıldık. Cary ön girişi aldı, Rhys de arka girişi. Harrison kütüphanedeki çıkışları alırken Grace spor salonu için gönüllü oldu. Böylece oditoryumdaki masalara ve sıralara göz gezdirmek ("Zayıf noktalara baksan yeter," dedi Rhys) bana kaldı. Hiçbirine dokunmadım. Kapılar ya kapalı kalacaktı ya da kalmayacaktı.

Yalnızlığım uzun sürmedi. Trace geri döndü.

"Ne gördün?" diye sordu.

Doğrudan sahneye, kalan yemeklerin olduğu tepsiye yöneldi. Hepsini inceledikten sonra Grace'in ona önceden teklif ettiği

şeyi, elmayı aldı. Isırdı. İlk ısırığın yüzünde yarattığı heyecanı izlerken, meyveyi ağzında çevirmesinin verdiği tadı ağzımda hissettim.

Elmayı bitirince çöpünü tepsiye bıraktı.

“Ne gördün?” diye sordu yeniden. Dudaklarımı sıktım. “Ne yani, benimle konuşmayacak mısın?”

“Ne gördüğümün bir önemi yok.”

“Benim için var.”

Trace ve Grace ikizlerdi ama kız kardeşi ona hiç benzemiyordu. Gerçekten. Grace, geleneksel türden tatlı, kıvrımlı ve etine dolgun biriydi. Trace ise çok spor yapmaktan kaslanmıştı. Kahverengi gözlerinde sert bir bakış vardı ancak onlarda kaldığım günkü gibi sıcak ve alaycı da olabilirlerdi. Şimdi öyle değillerdi. Gözlerini çevirdi.

“Sence öldüler mi?”

“Bilmiyorum.”

Düşünmek istemiyordum. Casper ailesinin virüsten etkilenen kalabalığın içinde kayboluşlarını düşünmek istemiyordum. Kalabalığın içine çekilirlerken bile çocuklarına doğru uzanmışlardı. Trace’le Grace de terk edilmek istemedikleri için onlara doğru uzanıyorlardı. Ardından gözden kaybolmuşlardı. Bu yanılttı. Casper ailesi tanıdığım tek gerçek aileydi ve birbirlerinden koparılmayı istememişlerdi. Birlikte olmak istiyorlardı.

Hâlâ birlikte olmaları için yeterli bir sebepti bu bana göre.

Bazen olaylar aptallıklar silsilesi hâlinde gelişebiliyordu.

Trace, “Sayıca üstünlerdi,” dedi.

“Biliyorum.”

Ben de bir dakika boyunca aynı durumdaydım. Elleri, yüzleri, açık ağızları, süt beyazı gözleri. Derilerinin altında özgürce gezen hastalık zorla benim derimin altına işlemeye çalışıyordu. Kollarımı açıp açıkta kalan, açıkta bırakılan tenime bakarak ne kadarının hâlâ üzerimde olduğunu düşündüm. Önce yavaş yavaş sonra hızlanarak kollarımı ovuşturdum. Kaşıdım. Varlığını unuttuğum bir kelime aklıma geldi: *Yıkanmak*. Kendi kokumu alıyordum. Pis-

liğin, terin, gidecek yer olmadığı zaman gittiğim tuvaletin, üzerimde kurumuş kanın kokusunu...

Trace gözlerini bana dikti. "Neyin var senin?"

Gömleğimi çekiştirdim. Pamuk kumaşın üzerinde kırmızı ve kahverengi lekeler vardı. Rhys'in sesi, dün söyledikleri aklımda dönüp duruyordu: *Hâlâ burada hâlâ burada hâlâ burada hâlâ burada.*

"Tanrım şu hâlimize bak," dedim. "Üstümüze başımıza sinmiş..."

Soyunma odaları okulun diğer tarafındaydı.

Oraya varmak için arka girişteki Rhys'i geçmem gerekiyordu. Bayan Lafferty'nin odasından aldığı kitaplığı diğer mobilyalarla yaptığı dağa eklediği için beni fark etmedi. Dolabımda bir çift yedek kıyafet buldum. Onları yüzüme tutup kokularını içime çektim. Lily gittikten sonra onun odasına gidip derin bir nefes aldığımdaki gibi tanıdık ve rahatlatıcı bir koku almayı ümit ediyordum ama sadece okul kokuyorlardı.

İntihar mektubumu cebimden çıkarıp kendimi daha az boş hissetmek için ağzıma atma isteğime karşı koyarak dikkatlice üst rafa yerleştirdim. Durmaya kesin olarak karar vermişken, hâlâ nefes almak isteyen biri gibi saatlerce yola devam etmeyi nasıl başaracağımı bilemiyordum. Burada olmamam gerekiyordu, dünyanın sonu gelmişti, kelimelerle anlatılmayacak kadar aptalca ve üzücüydü, zamanın akışı değişmişti: bir saniye bir dakika, bir dakika bir saat, bir saat bir gün, bir gün bir ay, bir ay bir yıl ve bir yıl...

O kadar uzun süre kalamazdım.

Giyinme odasına girdiğimde hareket ederken çıkan sesleri çifter duymuştum. Yankı yapar gibi. Buranın ışığı daha iyiydi. Güneş kırımlardan içeriye sızıyor, her şeyi daha huzurlu gösteriyordu. Kırımlara doğru yürüyüp parmak ucuna yükseldim ama tek görebildiğim gökyüzü oldu. O anda uzaydaki insanları, astronotları düşündüm. Sonsuza kadar orada kalıp da dünyadaki insanlara ulaşmaya çalışırlarken nedensizce cevap alamamak korkunç

bir his olmalıydı. Fakat bilmemeleri güzeldi de. Ben de bilmek istemezdim. Uzun bir süre orada kaldıktan sonra kapı açıldı. Grace içeri girdiğinde bir yerden zil sesi yükseldiğine yemin edebilirim. Beden dersi sonrası duş zamanı. O günler geride kaldığı kaldı için bir terslik olduğu aklıma gelen ikinci şeydi.

“Trace fikrinden bahsetti bana.” Kucağında bir yığın giysi vardı. “Diğerlerine anlattım. Cary suyla en fazla on dakika geçirebileceğimizi söyledi.”

Grace iyi bir konuşmacıydı. Kibar, cömert, iyi bir dinleyici. Öğrencilerin doğru sebeplerle oy verdiği bir öğrenci meclisi başkanı olacak türden biriydi. Kıyafetleri kucağında açıp bir elbise uzattı. Elbiseyi okulun *Batı Yakası Hikâyesi* oyunundan tanıdım.

“Tiyatro kulübünden.” Kıskançlıkla giysilerimi inceledi. “Benim kıyafetim yoktu.”

Bir an ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Ne olduğumuzu bilmiyorduk. Neredeyse arkadaş mıydık? Sonrasında koridorlarda konuşmayı ve birbirimize bakmayı bırakmıştık. Sanırım öyle olması gerekmişti ama bunu başlatan ben olmalıydım aslında, neden onun yaptığını merak etmiştim hep. Gizliden gizliye de sormak istemişim.

Duşlara yöneldik. Ucuz plastik perdenin arkasındaki bölmeye geçene kadar giysilerimi çıkarmadım. Gömlek ve kot pantolon. İkisini de ayaklarımın ucuna bıraktım. Onların da temizlenmesi gerekiyordu. Bedenime baktım. Morluklar, çizikler, yaralar. Suyu açtım. Duş başlığı iki kere boğulduktan sonra suyu üzerime püskürtmeye başladı.

Buz gibiydi.

Yan bölmedeki Grace, “Siktir!” diye inledi. “Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir!”

Çaresizce sıcak vanayı açtım. Hiçbir şey olmadı. Sıcak su yoktu. Hiç. Apaçık ortadaydı ama *Tanrım*. Bedenimi hızla ovuşturarak az zamanda olabildiğince çok pislik, kir ve kanı üzerimden kazımaya çalıştım. Nefeslerimi kontrollü alıp vererek suyun sıcak olduğunu düşündüm. Saçımı duruladım. Berbat bir histi.

Temizlendiğimi hisseder hissetmez suyu kapadım ve üzerimden sular damlarken titreyerek duvara yaslandım. On dakika geçmemişti. Grace hâlâ yıkanıyordu. Giyinmeden çıkıp kıyafetlerimi aldım ve üzerime geçirdim. Islak bedenime yapıştılar. Bankta oturup onun çıkmasını bekledim. Duşta gerektiğinden daha uzun süre geçirdikten sonra nihayet dışarı çıktı. Çıplaktı. Tabii ki çıplak olacaktı ama o kadar özgüvenliydi ki. Onların evinde kaldığımda da öyleydi. Gecenin sonunda giysilerini benim yanımda değiştirmişti. Onunki gibi bir bedenim olması nasıl bir his olurdu diye düşündüğümü hatırlıyorum. Aklımda yine aynı soru vardı. O etli ve güzeldi. Bense tam tersiydim. Benim bedenimi tutmak güzel gelmezdi birine. Elbiseyi başından geçirdi ve parmaklarıyla ıslak saçlarını taradı. Şimdi iyice geleneksel görünüyordu. Mükemmel, el değmemiş.

Sanki havadan, kıyafetlerden falan konuşur gibi bir rahatlıkla, "Trace hayatta olabileceklerini düşünüyor," dedi. Bunu söyledikten sonra yüzü düşmeseydi, bunun onun için diğerleri kadar bir şey ifade etmediğini düşünecektim. Elleriyle yüzünü kapayıp ağladı.

Ne yapacağımı bilemedim.

"Onu çağırabilirim istersen," teklifinde bulundum çekinerek.

"Hayır. Tanrım, beni bu şekilde görmesini istemiyorum." Ellerini indirdi ve kesik kesik nefesler alıp verdi. "Bana kalırsa öldüler. Öldüler. Bunu söylemem gerekiyor. Öldüler. Ancak Trace'in böyle düşündüğümü bilmesini istemiyorum. Umudunu kaybetmemeli."

Lily'nin olduğu yerde güvende olduğuna emindim. Onu askeri karargâha ya da afet kampına götürecek bir asker bulduğuna iddiaya girebilirdim. Şimdi sığınaklardan birinde günlük dağıtılan yemekleri yiyordu muhtemelen. Birilerine kur yapıyordu.

Eminim olup bitenler içini rahatlatmıştı.

"Sen iyi bir kardeşsin," dedim ama kelimeler ağızımdan dökülürken böyle hissetmiyordum.

"Teşekkür ederim." Yüzünü sildi. "Şey... bana bir dakika verebilir misin?"

"Tabii."

Birbirimize baktık.

"...Yalnız?"

"Ah. Tabii. Evet. Tabii."

Kapıdan çıkmadan, ikinci sınıfta onun evinde kaldığımı hatırlayıp hatırlamadığını sormak istedim. Dünya sona ererken onu düşündüğümü söylemek istedim. Ama yapmadım.

İlerleyen saatlerde acil durum ışıkları teker teker söndü. Cary bu kadar uzun süre çalışmalarının bile bir mucize olduğunu söyledi. Harrison bunun bizim için ne anlama geldiğini sorduğunda geceleri hareket etmenin zor olacağını ama gündüz doğal ışığımızın olduğunu söyledi. Geceleri kullanmak için bekçinin odasından birkaç el feneri bulduk ama kimse kaçınılmaz olanı dile getirmedi: Eninde sonunda onların da pili bitecekti.

Trace hepimizi uyandırdı.

Spor ayakkabılarıyla yerleri döverek salonun içinde dönüp duruyordu. Bu ses, gözlerimi ne kadar uzun süre açık tutarsam o kadar sinir bozucu bir hâl alıyordu.

Rhys homurtuyla aklımızdan geçeni dile getirdi.

“Tanrım. Uyumaya çalışıyorum, Trace.”

“Bu bok olmadan önce,” dedi Trace nefes nefese etrafımızda dönerken, “sabahları altıda kalkıp sekiz kilometre koşardım. Senin için bundan vazgeçmeyeceğim, Moreno.”

“Okulun spor salonu var,” dedi Cary.

“Hadi oradan, aptal.”

“Böyle konuşursan anneni...”

Kelimeler Cary’nin ağzından otomatik olarak döküldü. Bu sizin de büyük ihtimalle kullandığınız, öylesine söylenen aptal kalıplardan biriydi ama artık öylesine söylenen aptal kalıplardan biri olmamalıydı.

Trace durdu.

Kavgalarıyla uğraşamayacaktım. Gözlerimi kapadım ve uyu-
maya devam ettim. Uyandığımda Trace’in koşuyu bırakması

dışında bir değişiklik olmamıştı. O da telefonunu kurcalayan Grace'in yanına oturmuştu.

"Şarjım bitti," dedi Grace.

"Fark etmez," dedi Trace. "Sabit hatları kontrol ettim. Çalışmıyorlar. Acil durum mesajı da yok. Gerçi dokuz gün dayandılar, bu da bir şeydir."

Gözlerimi kapayıp uykuya daldım. Bir daha uyandığımda kahvaltı vakti gelmişti. Reçel sürülmüş pirinç kekleri ve konserve şeftali. Nedenini bilmesem de bu sefer uyumadım.

"Zombiler," dedi Harrison.

"Kapa çeneni," diye uyardı Trace.

Rhys kahkaha attı. Önce keskin ve nahoş bir ses çıkardı ama sonra *gerçekten* kahkaha atmaya başladı. Elleriyle yüzünü kapayıp omuzlarının sarsılmasını izledik.

"Pardon," diyerek gözlerini sildi. "Özür dilerim."

Harrison matını toplarken, "Sence hükümet mi yaptı?" diye sordu. "Yerel bir şey mi? Sadece bize mi yaptılar?"

"Öyle olsaydı şimdiye burasını bombalarla yerle bir etmişlerdi," dedi Cary.

"O hâlde uluslararası," dedi Trace. "Bu durumda kimsenin bizi kurtarmaya geleceğini sanmıyorum."

Bu sözü Harrison'ı harekete geçirdi. "Ne? Ama..."

"Bildiri radyoda dönmeye devam ediyor," dedi Cary. "Gelecekler. Bana öyle geliyor ki Cortege küçük bir kasaba olduğu için bizi bulmaları biraz zaman alacak. İşler burada bile çığırından çıktıysa büyük şehirleri falan düşünsenize. Hiç şansımız olmazdı."

"Aramızda hasta olan var mı?" diye sordu Rhys. "Gribe yakalanan?" Kimse cevap vermeyince bana döndü. "Uzun zamandır ortalarda yoktun, değil mi? Son birkaç haftadır yani. Hasta mıydın?"

"Bana bulaşmadı," dedim. "Bulaşmış gibi mi görünüyorum?"

Rhys, "Öyle demek istemedim," diye karşılık verdi hızla ama başka ne demek istemiş olabileceğinden emin değildim. "Sadece anlamaya çalışıyorum."

“Bence gripten değil,” dedi Cary. “Kötü bir zamanlamaydı o kadar.”

Harrison, “Teröristler yapmıştır belki,” dedi.

Oğlanlar bir süre devam edip sanki tüm parçaları bir araya getirecek beyin gücüne sahiplermiş ve durumu çözerlerse yaşananları, bu noktada oluşumuzu değiştirecekmiş gibi bu işin nasıl ve neden çıktığını çözmeye çalıştılar. Grace tavan penceresine bakıp, “Belki Tanrı’dır,” dedi.

“Klişeye girme,” dedi Trace.

Sonra herkes konuşmayı kesti.

Rhys, “Dışarıdayken daha iyiydik sanki,” diyerek iç çekti.

“Şakasını bile yapma,” dedi Harrison.

Oditoryumda uzanmaya devam ediyorduk. Öğle yemeği yedik, dinlendik, uzun süre sessiz kaldık ve biraz kavga ettik. Saat henüz üç olmuştu. Rhys’in ne demek istediğini anlamıştım. Kurtarılmayı beklemek ölmeyi beklemek gibiydi ve ikisini de bu odadaki herkesten daha uzun süre boyunca deneyimlemiştim. Bir şey olmadan önce uzun süre hiçlik oluyordu. Olan şey de koşmaktı.

Herkes güven fikrine tutunmuştu çünkü oditoryum en güvenli yer gibi görünüyordu. Kimse yanında biri olmadan çok uzaklaşmak istemiyordu. Ben hariç. Tuvalete gittiğimi söylüyorum ama aslında her şeyin normal olduğu, güzel görüldüğü zamanlarda Cortège’de yürüdüğümü hayal ederek okulun içinde dolaşıyorum. Dört sene önce kasabanın güzelleştirilmesi için çok para harcanmıştı. Anacaddeye ağaçlar dikilmiş, dallarına aydınlatma takılmış, her boşluğa çiçek tarhları kurulmuş ve yeni sokak tabelaları takılmıştı.

Şimdi hepsi kayboldu.

Biri beni ne zaman aramaya çıkardı acaba? Oditoryumdan çok uzaklaştığım için hiç ses duymuyordum ve girişten de uzak olduğum için dışarıdaki sesler de kesilmişti. Belki de eskisi kadar ses çıkarıyorlardı ama ben onları duymaya alışmıştım. Boş ofislerin ve sınıfların önünden geçtim. Kimsenin beni görmediği ürkütücü

bir rotaydı bu. İkinci katın merdivenlerine geldiğimde hayatımın bir yapıdan yoksun olduğunu, kimseye hesap vermek zorunda olmadığını ve bu yüzden de acı çekmeyeceğimi aniden fark ederek duraksadım. Bu düşünce aklıma düşer düşmez daha keskin, daha açık ve daha acı veren başka bir düşünce daha geldi:

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Havaya ucuz ve nemli bir koku yayıldı –bir hayaletti bu, eminim– ve göğsüm sıkıştı. Yalnızken nefes almanın nasıl bir şey olduğunu, yalnızlığı hatırlamaya çalıştım ama yapamadım. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Bundan kurtulmak için merdivenleri çıkmam gerekiyordu ama bundan kurtulmak mümkün değildi. Yukarı çıktım, koridoru geçip köşeyi döndüm. Güneş binanın bu cephesine vuruyor, üzerini örttüğümüz büyük pencerelerden birinin önünde kocaman, karanlık bir leke oluşturuyordu. Yürüyüp gölgenin üzerinde durdum. Elimi pencereye bastırdım.

Pencereyi kırabilmeyi diledim. İçinden geçmeyi. Fakat kıramazdım. Kendimi asmak ya da bileklerimi kesmek gibi okulun içinde ölmenin daha az dramatik bir yolunu bile bulamıyordum. Cesedimi ne yapacaklardı o zaman? Bu herkesi tehlikeye atabilirdi. Onlara bunu yapamazdım.

Lily gibi bencil biri değildim ben.

Ondan nefret ediyordum. O kadar nefret ediyordum ki kalbim ağzımdan çıkmaya çalıştı ancak boğazıma takılı kalıp daracık yerde çıldırmış gibi attı. Elimi boğazıma götürüp masaj yaparak onu yerine indirmeye çalıştım. Derime öyle sert bastırdım ki gözlerim yuvalarından çıktı. Sonra hızla birinci kata indim. Trace'in koşuşunu hatırladım. Kontrol edebileceği bir eylemdi.

Spor salonunun hantal kapılarını iterek açtım ve arkamdan kapanmalarıyla koşmaya başladım. Salonun iki yanına çamaşır suları dizilmişti. Tepeden ışık süzülüyordu. Spor salonu eskiden bir hayli canlıydı, her zaman dolup taşardı ama şu an bomboştu. Çıkışlardaki barikat öyle devasaydı ki onu gözümün ucuyla her görüşümde içim kalkıyor ve daha hızlı koşmama neden oluyordu. Salonun içinde sürdüremeyeceğimi bildiğim, beni öldüren bir

hızda koşuyordum. Dışarıda olabildiğince hızlı koşmuştum ama içerisi farklıydı. Bedenim dinlenmek istiyordu, yemek istiyordu.

Durmak istiyordu.

Güm. Dizlerimin üzerine çöktüm. Ter içinde kalmıştım ve midem çalkalanıyordu. Duyduğum ses benim düşme, yerle buluşma sesim değildi ama... *Güm.*

Çıkışa baktım.

Güm.

Güm.

Harrison'ın gözlerinden yaşlar aktı.

Güm.

Kulaklarını kapadı.

Trace ve Grace el ele tutuştular.

Ben ellerimi başımın önünde birleştirip başparmaklarımı dua eder gibi dudaklarıma dayadım. Dua ediyordum. Tanrı inancıyla büyütülmedim ama bazen dilediğim şeyler gerçek oluyordu. Şimdiki dileğimse şuydu: Kapıların tamamen açılması.

"İçeride olduğumuzu biliyorlar," dedi Rhys. Doğruydı. Biliyorlardı. Kaosun arasında, kaza eseri kendilerini kapıya çarpan, vuran bedenlerin sesine benzemiyordu bu. Tutarlıydı. Amacı vardı. Kasıtlıydı.

İçeride olduğumuzu biliyorlardı.

"Bizimki de pek gizli saklı bir giriş değildi," dedi Trace.

Rhys, Grace'e döndü. "Dün barikatları kontrol ederken bu sesi duydu mu?"

"Hayır. Yani..." Dudaklarını ısırarak durdu. "Bilmem ki. Çok gürültü vardı."

“Ben barikatları kurarken böyle bir şey duymadım,” dedi Cary. “O hâlde biz o zaman duymadıysak, dün de Grace duymadıysa...” Duraksadı. “Biz girdikten sonra içeride olduğumuzu anlamışlar demektir.”

“Nereden anladılar peki?” diye sordu Rhys.

“Gidip onlara sorsana.”

“Cehenneme kadar yolun var, Trace.”

“Bize ne yardımı var bunun?” diye sordu Harrison sessizce.

Kimse cevap vermedi çünkü hiçbir yardımı olmadığını biliyorduk. İçeri girmesini istediğimiz biri olsaydı bize seslenirdi. Kapıyı açmamızı söylerdi. Cary eliyle ağzını kapayıp düşüncelere daldı. Onun düşünmesini izledik. Bir süre sonra yürümeye başlayıp bize spor salonunu işaret etti. Onu takip ederek okulun arka tarafında Rhys’in kapadığı kapılara vardık. Orada durup kapılara baktık. Bekledik.

Güm.

Harrison inledi. Onun gibi her kötü gelişmeyi ilk kötü gelişme gibi yaşayan ve ağlayarak direnmeye değer gören biri olarak yaşamının nasıl bir şey olduğunu düşündüm.

“Başlama,” dedi Cary ona. “İşimiz bitmedi...”

Okulun ön tarafına doğru geçtik.

Güm.

Kapılardan zorla geçmeye ve bize ulaşmaya çalışan bir sürü bedenin sesi.

Merkezimize, oditoryuma döndük.

Burada da başlamıştı.

Güm.

Son olarak kütüphaneye gittik. Yirmi dakika boyunca burada durduk. Kimse konuşmadı, hiçbir şey olmadı. Burada kapının dışında hiçbir şey yoktu.

“Burada ne olduğunu mu bilmek istiyorlar acaba,” dedi Cary.

Trace homurdandı. “Saçmalık. Bizi girerken gördüler.”

“Peki neden daha önce içeriye girmeye çalıştıklarını duyma-

dık? Rushmore'daki evi hatırlıyor musun? Çıt bile çıkarmadık ama hepsi içeriye doluştu."

Rushmore Bulvarı'ndaki evi hatırlıyordum. Bunun gibi etrafı çevrili değildi ama hiç ses yapmamış, fark ettirmeden içeriye girmiş ve içeride de hiç konuşmamıştık. Dakikalar içinde bizi bulmuşlardı ve onları dışarıda tutmak için kapadığımız yatak odasının kapısı gözlerimizin önünde yok olurken pencereden aşağı atlayıp yeniden kaçmaya başlamıştık. Çıkan sesi unutamıyordum. Ahşap bir dal parçası gibi çatırdamıştı.

Trace, "Yani buraya girebilecekleri için mi girmek istediklerini düşünüyorsun? Okul burada, onlar da burada diye mesela? Hiç mantıklı değil, Einstein," dedi Cary'ye. "Yeniden dene."

Cary, "Etrafımız sarıldı," diye çıkıştı. "Bu bölgede hayatta kalan başka kimse yoksa ne yapacaklar ki? Yemek aradıkları için tüm kapıları zorluyorlar. Onlara mantıklı gelecek bir şey varsa o da bu binaların yemek kutusundan farksız olduğu."

"Bu kapıda değiller ama," dedi Grace.

"Neden bu kapıda olsunlar ki?" diye sordu Cary. "Neredeyse görünmez bir kapı."

Trace, "Grace'le öyle konuşamazsın," diye araya girdi.

"Onunla öyle konuştuğum falan yok..."

"Susun," dedi Rhys.

Dikkatimi kapıya verdim. Kütüphanenin çıkışı okulun girişine ve arkadaki spor sahasına uzanan dar bir geçide açılıyordu. Okul arazisiyle yola uzanan küçük ama sık ağaçlık alanı ayıran geçit demir parmaklıklarla çevriliydi. Ön tarafı kapalıydı ama araziye açılan arka taraf oldukça genişti.

"Kaçış yolumuz burası demek," dedim. "Eğer kaçmamız gerekirse."

"Kapı bu," dedi Cary. "Tabii burayı da bulmazlarsa. O koşulda da buradan savaşıarak çıkacağız."

Rhys başıyla onayladı. "Öyle ya da böyle hazırlıklı olmalıyız."

Şöyle hazırlandık:

İki çantaya acil ihtiyaçlarımızı koyduk. Su, yemek, kıyafet, revirden yağmaladığımız tıbbi malzeme. Cary ve Rhys çantaları taşımaya gönüllü oldular. Trace hepimizin çantası olması gerektiğini söyledi ama dışarıdaki ölülerin üzerimizdeki her şeye tutunmaya çalıştıklarını hatırlayınca vazgeçti. Spor salonundan alüminyum beyzbol sopalarını aldık. Silahlarımız onlardı.

Malzemelerimizi kapının yanındaki masanın üstüne bırakıp sanki kovalanırken bir işimize yarayacakmış gibi planımıza ince ayar yapmaya koyulduk. Buraya gelmeden önce sayısız plan yapmıştık ama herhangi birini uyguladığımızdan emin değilim.

Planımız şuydu: Kapılar açılırsa Cary düşen barikatların gürültüsünün bize buraya gelip bu barikatı yolumuzdan çekmemiz için zamanı tanıyacağını düşünüyordu. Ve sonra geceye dalacaktık. Ya da güne. Her ne ise.

Harrison gitme fikri tamamen varsayıma dayanmasına, Trace'in tehditlerinin aksine onu arkada bırakmayacağımızı defalarca söylememize rağmen sızlandı. Cary sonrasında nereye gideceğimize karar vermeye çalışırken Trace, Cary'nin haddi ol-

mamasına rağmen bir lider gibi davrandığını öne sürdü. Kavga ettiler ve nereye gideceğimize karar veremedik. Takım çalışması işini becerememiştik. Cary kütüphaneden uzak durmamız gerektiğini söyledi.

“Herhangi bir aktivite olup olmadığını kontrol etmek için akşamları bir kere geleceğiz,” dedi. “Ancak okulun bu bölümü olabildiğince sessiz kalmalı. Bizi duyabiliyorlar mı bilemiyorum ama *gerçekten* tehlikeye atmak da istemiyorum. Kesinlikle ayrılmak zorunda kalana kadar burada kalmalıyız.”

Yani biraz daha beklememiz gerekiyordu.

Oditoryuma dönerken Rhys koluma dokunup beni durdurdu. Kolumu silkmem onu şaşırttı ve ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Cary peşinden gelen iki kişinin sesinin kesilmesi üzerine döndü. Rhys, *bir saniye*, der gibi el salladı. Diğerleri oditoryuma geri döndü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Bana kıyasla temizdi. Kahverengi saçlarında yağ izi yoktu. Perçemi alnına dökülüyordu. Tutamlar uzunlu kısalıydı. Saçlarını kendisi kesmiş ve bu işlemi karanlıkta yapmış gibiydi. Yüzü pürüzsüzdü. Koç Hainsworth’ün odasında buldukları jileti ortaklaşa kullanıyorlardı. Rhys Moreno. Son sınıftaki sigara içen arkadaşlarıyla birlikte ders zili çalana kadar karşı sokakta takılıyorlardı. Bazen yanlarında kızlar da olurdu.

“Ne hakkında?”

“Plan.”

Bana göre bunun bir plan olmadığını söylemedim. Buradan çıkar çıkmaz onlardan ayrılacaktım. Kaçmaları için onlara zaman tanıyacak bir fedakârlık bile yapabilir, sonra da kahraman gibi ölebilirdim ama buraya geldikten sonra bir şeyin farkına varmıştım. Önceden nasıl –Lily’nin bulamadığım haplarıyla– öleceğim konusuna çok önem veriyordum ama aslında gittiğim sürece *nasıl* gittiğimin bir önemi yoktu.

“Yani,” diye devam etti. “Bilemiyorum. Hiç konuşmuyorsun.”

“Söyleyecek bir şeyim yoktur belki.”

“O gözlerle mümkün değil.”

Bana bu bakışlarının ardında asılmak gibi bir niyet olduğunu sanmıyordum. Dik bakışlarıyla yüzümde bir şeyler arıyor gibiydi ve bu da beni rahatsız etti.

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Buradaki herkes uçlarda geziyor. Sen de mesafelisin ama her an bir şeyler düşünüyor gibisin. Tek başına yürüyüşe çıkıyorsun ki bu bence aptalca bir şey... bu yüzden neler olduğunu sormak istedim.”

“Hiçbir şey.”

Tereddüt etti. “Ailen nerede, Sloane?”

“Seninkiler gibi ölmüş olabilirler mi?”

Bu soru karşısında duraksadığını görene kadar Rhys’in ailesinin ölüp ölmediğini bilmiyordum. Yüzünü ekşitti. Göğsünü kesip açmamı istemiyorsa bana soru sormalıydı. Elini göğsüne kaldırıp kalbini içeride tutmaya çalışıyor gibi avuç içini oraya bastırdı. Ondandır bir şey almış gibiydim ama ne olduğunu bilemiyordum. Alacak bir şey kalmamıştı ki.

“Ailemin öldüğünü söylememiştim ki,” dedi. “Bu ne cüret?”

Ben cevap veremedim arkasını dönüp koridorda ilerledi. Onu takip etmekten başka şansım yoktu. Nedense bu durum beni sınırdan geçirdi.

Arkasından, “Ben hep sessizdim,” dedim. “Önceden de beni anlamıyordun ki.”

Durup döndü. “Adın Sloane Price. Dolabın benimkinin karşısında. Ablanla yapışık ikiz gibisiniz, o bir yere gittiğinde etrafında başka kimse yokmuş, sadece o ve sen varmış gibi sen de peşinden gidiyorsun. Bana kalırsa bu tuhaf olduğu kadar tatlı da. Ayrıca ailem hakkında söylediklerin acımasızdı.”

“Neredeler peki o zaman? Ölmedilerse yani?”

Bana kötü bir bakış attı ve yanımdan ayrıldı.

Başardığımız için mutlu olup olmadığını sormak istedim ama çoktan gitmişti.

Güm. Güm. Güm. Güm. Güm.

Hiç durmadı. Cary ve Rhys hızla koridora kaçtılar. Belki de diğer girişleri kontrol ediyorlardı, bilemiyorum. Harrison kulağına ıslak tuvalet kâğıdı tıkayıp revirden bulduğu Benadryl'i içerek sızdı. Bu arada battaniye ve yastık bulduk. Matlarımız kötü yatak imitasyonları olmaktan çıktığı için mutluydum. Matıma serilip kapıyı izlemeye koyuldum. Dirseğimdeki yara kabuğunu koparttım. Bir parça kan aktı.

Çarpmanın hızlandığına yemin edebilirdim.

Gümgümgümgüm.

Battaniyemi çeneme kadar çekip gözlerimi kapadım. Rhys ve Trace iki yanıma oturdular. Rhys sessizce dua etmeye başladı ve onun mırıltısıyla uykuya daldım.

Sloane.

Gözlerimi açtığımda dakikalar geçmişti. Hayır, saatler. Babamın sesi kulaklarımda çınlarken aklımı toplayamıyordum.

Bir gölge salonun içinde hareket edince paniğe kapıldım –*içeri girdi, hayır girmedi, girememeliydi*– ancak sonra Trace'le Grace'in oditoryumdan çıktıklarını fark ettim. Gözlerimi kapayıp babamı aklımdan çıkararak uyumaya çalıştım fakat bir kere aklıma girdi mi çıkmıyordu.

Onları takip etmeye karar verdim.

Sessizce oditoryumdan çıkıp sesleri dinleyerek koridora girdim. Bina karanlıkta şaşırtıcı olduğu için birinci katı iki kere turladım ama onları bulamadım. İkinci kata çıktım ve sınıfların önünde durup içeriği dinledim.

Koridorun sonundaki loş ışık gözüme takıldı. Toplantı odası. Dolapların arkasına saklandım ve Grace feneri tutarken Trace'in Müdür LaVallee'nin anahtarlığını karıştırmasını izledim.

"Anahtarları aldığından Cary'nin haberi var mı?" diye sordu Grace.

"Bunlar ona ait değil." Trace duraksadı. "Hayır."

Doğru anahtarı bulup kapıyı açtı. Eşikte tereddüt etti. Dışarıda herhangi bir odaya girerken ya da herhangi bir kapıdan geçerken korkuyu kalbimizin en derininde hissediyorduk. Çok tehlikeliydi. Uzun bir süre sonra odaya girdiler. Kapıya olabildiğince yaklaştım ve bir süre sessizce etrafı karıştırmalarını dinledim. Ardından...

Trace, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Yüzümüzü göremeyecekler."

"Görebilirler. İsmimizi söyleyeceğiz."

Sessizlik.

"Yapmak istemiyorum."

"Lütfen, Grace. Okula geleceğimizi biliyorlardı."

"Ama..."

"Onların öldüğünü ben görmediysem, sen görmediysen, bize ulaşmaya çalışıyor olamazlar mı? Ya buradan ayrılırsak ya da... ya da onlar buraya gelmeden ölürsek? Onlar gelmeden ölürsek bunu bulurlar. Ölmezsek de daha sonra izleyip birlikte güleriz."

Kapıdan içeriyi gözledim. Bayan Yee'nin masasına geçmiş, tripodun üzerindeki dijital kameranın karşısına oturmuşlardı. Grace feneri yüzlerinin altından tutuyordu. Bu yüzden korkutucu görünüyordular. Açık LCD ekran parlıyor ve onlar hareket ettikçe titriyordu. Yere oturup içeriyi dinledim. Buna hakkım yoktu ama vazgeçmeyecektim.

"Ne diyeceğim?"

"Kalbinden geçenleri."

"Hadi, Trace."

"Benim yerime sen yap."

"Ölecekmişiz gibi konuşmak hoşuma gitmiyor. Sana bir şey olmasına izin verir miyim sanıyorsun? Senin ölmene göz yumar mıyım?" Bir an sessizlik oldu ve Grace'in boğuk hıçkırıkları koridora yayılınca içeriye yeniden bakmak istedim. Trace ona sarılmıştı ama bu hâlde bile sakinleştiren taraf Grace'ti. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

İçimi korkunç bir boşluk kapladı. Birini bu denli çok sevdiği-

nizi, o kişinin de sizi o kadar sevdiğini hayal edin. Ben bu hissi bildiğimi sanıyordum. Yanılmışım. Grace geri çekilip gözlerini sildi. Trace kameraya doğru uzanıp kayıt tuşuna bastı. Onları izlemeyi bıraktım ama duvara yaslanıp dinlemeye devam ettim.

“Ben Trace Casper ve yanımdaki de kardeşim Grace. On yedi yaşındayız...”

On yedi yaşındalardı ve Cortege’de yaşıyorlardı, ömürlerini burada geçirmişlerdi ve Cortege Lisesi’ne gidiyorlardı. İkizlerdi. On bir martta doğmuşlardı... kişisel konulara girildikçe geri çekildim.

“Ebeveynlerimiz Troy ve Leanne Casper hâlâ hayattalarsa, bu kaydı onlar için çekiyoruz.” Trace boğazını temizledi. “Grace, pili bitmeden bir şeyler söyle...”

“Size ulaşmaya çalıştık,” dedi ve Trace araya girdi, *Evet, evet, size ulaşmaya çalıştık.* Birden aynı anda konuşmaya başladılar. İçlerinden geldiği gibi.

Okula nasıl geldiğimizi, Trace’in Cary’den nefret ettiğini, dışarıdaki ölüleri, kapıları zorlamalarını, saatlerin günler gibi geçtiğini, barikatları aşarlarsa kaçış planımız olduğunu ancak kimse nereneye gideceğimizi bilmediğini, planı oluşturduğumuzda Casper ailesinin öğrenmesi için onu da kayıt altına alacaklarını anlattılar.

Ruh hâllerini aktarmaya çalıştıkları tuhaf bir an oldu. Hiçbir şey yolunda değilken fiziksel olarak iyi olduğunu söylemek kolay mıydı? Korktuklarını, üzüldüklerini, yalnız hissettiklerini ve ebeveynlerini özlediklerini açıkça ortaya koymaya çalışırken acı çektikleri aşikârken öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Kapanış cümlesi, *Sizi seviyoruz* oldu ve Trace kaydı durdurmadan önce Grace, “Sizi bıraktığımız için özür dilerim,” diyerek ağlamaya başladı. Belli ki kurtulmuş olmak için kurtulmanın bir önemi yoktu. Daha fazlası gerekiyordu. Trace ve Grace birlikte-lerdi. Bunun için buradalardı. Hayatta olmalarının sebebi buydu. Hayatta kalmak onlar için bir şey ifade etmeliydi. Ama etmezse...

Etmezse.

“Sence onları ben mi öldürdüm?”

Alacakaranlıktı. Cary’yle loş koridorda yürüyorduk. Yakında karanlık çökecekti. Çatala geldiğimizde her şeyin dünkü ve önceki günkü gibi yolunda olduğundan emin olmak için ben spor salonuna döndüm, o da doğruca kütüphaneye gitti. Hiç kesilmeyen gümbürtü, gözlerimin ardındaki baş ağrısı gibi beni yıpratmaya devam ediyordu. Casper ailesi hakkında konuşmak da öyle.

Cary tabii ki Casperlar hakkında konuşmak istiyordu.

“Casperlar mı?” diye sordum. Adımlarını yavaşlatarak başıyla onayladı. “Ne oldu?”

“Rhys benim tarafımda. Harrison ise konuştuğu kişi ne duymak isterse onu söylüyor. Grace’le Trace’in ne düşündüklerini zaten biliyorum. Senin fikrini öğrenmek istiyorum.”

“Etrafları çevriliydi. Onları öldüren buydu.”

“Benim suçum muydu?”

Durdum. Cary de durdu.

“Bence herkesin başına gelebilirdi.”

Bana acı dolu bir bakış attı. “Politikacı olmalısın, Sloane.”

Duraksadım. Onun suçu olduğunu düşünmüyordum ki...

"Bir daha yapmayacaksın, değil mi?"

"Asla."

"Senin suçun olduğunu düşünmüyorum. Onları senin öldürdüğünü düşünmüyorum. Bence..." Omuz silktim. "Bence bu hayatta kalma işinde çok iyisin."

Omuzlarını sarkıttı. Rahatlamış küçük bir gülümsemeden sonra yürümeye devam etti. Adımları hafiflemişti. Biri üzerinde böyle bir güce sahip olmak çok tuhaftı.

"Teorik olarak götünü toparlayamayan bir bağımlı için oldukça iyisin," diye ekledim.

Güldü. "Öncelikle, ben sadece satıcıyım. İkincisi, aile işine girene kadar sadece liseyle uğraşıyordum."

"Yaşasın nepotizm*," dedim. Başparmağını kaldırdı. Ailesinin küçük bir gazetesi vardı. Olaylar başladığında onların nerede olduğunu merak ettim. "Ailen nerede peki?"

"Toronto'dalar. Her şey başladığında uçaktalardı. Belki inemediler bile." Çok rahat konuşuyordu. Bana baktı. "Yani ne olursa olsun onları bir daha görebileceğimi düşünmüyorum. Umu-dum yok. Buraya kadar gelip daha fazlasını istemek açgözlülük gibi geliyor."

"Öyle mi?"

"Sayılır. Lily başarmış mıdır sence?"

Başka birinin onun adını söylediğini duymak içimde bir şeyleri tuzla buz etme isteği uyandırdı. Bence başarmış mıdır? Tabii ki başarmıştır.

"Yani eminim başardığına," dedi aceleyle.

"Emin misin?"

"Başının çaresine bakmayı bilir."

"Ablamla sevişmiş miydin?"

"Of ama Sloane."

"Senden ot alıyordu," diyerek onu sıkıştırmaya devam ettim çünkü öğrenmek istiyordum. Benim için önemliydi. "Sana para mı veriyordu yoksa?.."

---

* Akraba ve yakınların kayırılması -y/ııı

“Evet, para veriyordu.” Duraksadı. “Bir de takılıyorduk işte. Özür dilerim.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Şaşırmış değildim ama ne diyeceğimi bilemedim işte. Lily’den beklenirdi. Cary’den de. Evde yaşarken erkek arkadaşı olmamıştı. O zaman işlerin karışacağını söyleyip hayali sevgilisinin babamızın bize yaptıklarını öğrenmesi durumunda neler olacağına dair hikâyeler uydururdu. Hepsi ayrılıkla bitiyordu, birbirimizden ayrılmamızla. *Asla anlatma.* Benim için bu kimseyle konuşmamak anlamına geliyordu çünkü bana iyi davranan ilk kişiye tüm sırlarımı açardım. Onun içinse kimseyle samimiyet kurmama anlamına geliyordu. Arkadaşları ve canı isterse takıldığı erkekler vardı ama Lily popüler kız değildi. Erkeklerin ona sahip olması *gerekmiyordu*. Sarı saçlı ve güzeldi ama çoğu zaman yorgun görünüyordu.

“Sevişmek anlamında takılmak mı?”

“Evet, öyle de denilebilir, evet.” Cary’nin yüzü kızardı. “Vay be. Sloane gerçekten. İlişkimizi tuhaflaştırdıysam özür dilerim.”

“Önemli değil. Tuhaf bir şey yok.”

“Güzel.”

Birden fikrimi değiştirdim. Belki önemliydi. Ablamla takılmış, ona uyuşturucu satmış ve bana hayatında ikinci kez dönüp bakmamıştı. Neden olduğunu bilmesem de bu canımı sıkıyordu.

Onunla olduğunu, ona dokunduğunu hayal ettiğini düşündüren bir ses tonuyla, “Başarmıştır,” diye ekledi. Başım döndü. “Gitmeden önceki gece birlikteydik. O zaman da böyle düşünmüştüm, şimdi de böyle düşünüyorum. O bir savaşçı.”

Dondum. Dudaklarından dökülen şeyler o kadar yanıltıcı ki.

Gitmeden bir gece önce onunlaymış.

Gideceğini biliyormuş.

“Gitmeden onunla görüştün mü?”

“Evet.”

“Gideceğini söyledi mi?”

Soruyu sindirmek için duraksadı.

“Hayır,” dedi.

Neredeyse bir dakika boyunca dilimi ısırdım. Kendimi daha da kötü hissettireceği için bu işin peşini hemen bırakmalıyım. Böyle yapmalıydım ama yapamadım.

“Neden gittiğini söylemiş miydi?”

Cevabını biliyordum ama Cary’nin bilip bilmediğini öğrenmek istiyordum. Evde neler döndüğünü takıldıkları zamanlarda ona anlatıp anlatmadığını bilmek istiyordum.

“Hayır,” diye yineledi daha yumuşak bir ses tonuyla. “Lanet olsun, Sloane. Bildiğini sanıyordum. İkinizin yakın... Ben asla...”

“Artık bir önemi yok,” dedim.

“Evet,” dedi. “Yok sanırım.”

Spor salonunda kapılara baktım. Nabzım her gümbürtüyle giderek hızlandı ve içimi hiç tahmin etmediğim kadar büyük bir öfkeyle doldurdu. Masalara ve sıralara baktım. Hafif bir tekme savurdum, sonra daha sert vurdum. Ayakkabımın masanın metal ayağına çarpmasıyla duyduğum his içimi rahatlatıp hafif bir elektrik akımı yaratınca, kalbim gümbürtüden daha hızla atmaya başlayana kadar vurdum, vurdum, vurdum. Masa yığınına sıra sıra yana doğru düşürecek kadar kaydırardım. Spor salonunu inle-ten gürültü beni kendime getirdi. Öfkem dinmişti. Nereye gittiğini bilmiyordum. O an, ne yaptığımın farkına vardım.

Kapılar her an açılacakmış gibi –açılmadılar– masaları hızla üst üste koydum. Fakat ses dışarıda bir hareketliliğe neden oldu. Ölülerı çıldırtmıştı. Ardından herkes spor salonuna koştu. Cary, Harrison, Rhys, Grace ve Trace. Hepsi aynı soruyu sordular.

Neler oluyor, o neydi, girdiler mi, içerideler mi?

Ne olduğunu bilmediğimi, barikatın birden kaydığını söyledim.

İnandılar.

Koca gün kimse ağzını açmadan geçip gitti.

Trace koşuya devam etti. Yaklaşan ölümümüzün sesiyle kahvaltı yaptık, öğle yemeği ve akşam yemeği yedik. Herkes oditoryumun içinde boş bakışlarla geziniyordu. Hepsinin göz çevresinde mor halkalar oluşmuştu. Salonda yüz yaşında gibi kaskatı yürüyorlardı. Cary sırtım duvara verip oturarak kapıları izledi. Bana kalırsa kapılar açılmadan önce bizi delirten gümbürtü olacaktı. Trace kütüphaneye taşınmamız gerektiğini düşünüyordu, sonuçta orası daha sessizdi ama kimse razı olmadı. Günün ilk diyalogu o zaman gerçekleşti. Cary, *Başında durduğun sürece tencere taşmaz*, dedi. Trace içeride kimsenin gözlemediği üç kapı daha olduğunu söyledi. Ondan sonra ben çıktım. Ön girişe yaklaştıkça artan, uzaklaştıkça azalan sesleri bir süre dinleyerek birinci katı turladım.

Işık azaldı.

Durmam gerekene kadar dönüp durdum. Oditoryuma dönmeye hazır olmadığım için müdürün odasına gittim. Bayan Ramos'un bilgisayarının açma tuşuna bastım ve açılmamasını izledim.

Lily gittikten sonra iki hafta boyunca her gün ona e-posta atmıştım. *Bunu bana nasıl yaparsın? Kimsin sen?* E-postalarımın ulaştığını biliyorum çünkü bir süre sonra geri dönmeye başladılar. Hesap kapatılmıştı. Monitörün ekranına baktım ve yeniden bekledim. Aç, aç. Açılmadılar. Postacı güvercinler geri dönecekti. Gözlerim masanın üzerine sıralanmış fotoğraflara takıldı. Fotoğraflarda Bayan Ramos mutlu görünüyordu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

Bu düşüncenin vahşeti spor salonuna koşup herkesi boyunları kırılıncaya kadar sallama isteği uyandırdı içimde. Hiçbir şeyin önemi yok artık. Hiçbir şeyin. Kanım kızıştı ve düşünmeden monitörü ittim. Masadan aşağıya doğru değil, duvara doğru. Tatmin olmadım.

Cary gideceğini biliyormuş.

Bunu düşünmemeliydim. Bunu düşünmeyecektim. Odadan çıkarken kapıyı arkamdan çektim. Kapı kapandı. Koridor boştu ve karanlıkta yanmış gibi görünüyordu. Gözlerim oditoryuma uzanan yola ve merdivenlere doğru kaydı. Oraya dönmeye hazır değildim. İkinci kata çıktım. Yukarı vardığımda bedenim gökyüzünün bütün yükünü taşıyormuş gibi ağırlaştı. Koridorun ortasına doğru gidip kendimi bıraktım. Başımı dizlerime dayadım. Cary biliyordu.

Biliyordu.

Hayalini tekrar tekrar kurmuştum: On sekizinci yaş günümde, uyanmam gereken saatten önce uyanacaktım. Çantalarım kapının yanında olacaktı. Onları görmek avuçlarımı kaşındıracaktı. Gergin, heyecanlı, korkmuş, heyecanlı, korkmuş ve heyecanlı olacaktım. Lily'nin koridorda yürüdüğünü duyup ne kadar şanslı olduğumu, en iyi ablanın benim ablam olduğunu düşünecektim. Birlikte gidebilmemiz ve beni onunla yalnız bırakmamak için iki sene beni beklemiş olacaktı. Yalnız kalmayacaktım. *Bensiz ölürsün.* Hep böyle derdi. Çünkü doğruydı. Sır değildi.

Onsuz ölürdüm ama o yine de gitmişti.

Cary biliyordu.

Onun gittiği günün sabahında hissettiğim şeyi bir daha hissedebileceğimi düşünmemiştim ama şu an yine bunu yaşıyordum. Tamamen aynıydı. Yere yattım ve yüzümü soğuk seramiklere dayadım. Kanımın donmasını, kalbimin durmasını bekledim. Hislerimin ağırlığıyla gözlerim kapanana kadar hareketsiz kaldım. Bir elin omzuma dokunmasıyla uyandım. Rhys önümde diz çökmüştü. Elini çekmesine fırsat vermeyerek bir hızla doğrulduğum için Rhys dengesini kaybetti ve geriye düştü. Toparlanıp endişeli ve yorgun gözlerle bana baktı. Ayağa kalktım. O da kalktı. Elinde bir fener vardı.

“Grace oditoryumdan çıkmalı bir saat olduğunu fark etmiş,” dedi. “Başına kötü bir şey geldiğini düşünmedim ama...”

“Burada ses...” Halsizce etrafı işaret ettim. “Daha az.”

Her ne kadar bahane olsa da iyi bir bahaneydi. Yine de peşimi bırakmadı.

“Bir arada olmamız gerekiyor,” dedi. “Bunu biliyorsun.”

Başımla onaylayıp yüzümü ovuşturdum. Saçlarımı gözlerimin önünden çektim. Önümde durmuş beni izlediği için aynı hareketlere devam ettim. Sonunda, “Gidebilirsin. Ben de birazdan geleceğim,” dedim.

“Bir arada olmamız gerektiğini söylediğim kısmı duymadın mı?”

“Duydum,” dedim. Devamını getiremeyeceğim için sustum. Bedenim karıncalanıyordu.

“Yolunda gitmeye bir şey mi var, Sloane?”

“Yok.”

“Öyle davranmıyorsun ama.”

“Tamam hiçbir şey yolunda gitmiyor.”

“Şimdi daha mantıklı konuşuyorsun.”

“Sadece... bunlar... olanlar...”

“Kötü,” diye tamamladı cümlemi. Başımla onayladım. “Anlıyorum ama dahası varmış gibi hissediyorum.”

Dudaklarımın arasından isterinin eşiğinde, tuhaf bir kahka-

ha çıktı. Pes etmedi. Sessizliğin kırılması için açıklama yapmamı bekledi. Berbat bir hareketi.

“Yorgunum, o kadar.”

“Herkes yorgun.”

Hayır, herkes yorgun değil, demek istedim. En azından benim gibi değil.

“Geceleri,” dedi, “her beş dakikada bir uyanıp evimi düşünüyorum. Ne yaparsam yapayım aklımdan çıkaramıyorum.” Durdu. “Artık geri dönmek ister misin?”

Soruyu cevaplayamadan dünya havaya uçu.

Bomba patlamış gibiydi. Önce hissedip sonra mı duymuştum yoksa önce duyup sonra mı hissetmiştim bilemiyorum. Ancak hissetmiş olamazdım. Rhys’le birbirimize yapıştık. Birbirimize uzandık ve beni olabildiğince hızlı bir şekilde koridor boyunca ilerlettik. İçimi bir korku kapladı. *İçeri girdiler.* Cary, Trace, Harrison ve Grace’le karşılaştık. Fenerlerini yüzümüze tuttular. Gözlerimi örtmek için elimi çektim. Onlar yukarı çıkarken biz aşağı iniyorduk.

“Dışarıdan.” Cary nefes nefeseydi. “Görmem gerekiyor. Ne kadar yakın olduğunu bilmeliyiz. Çünkü belki... belki...”

“Belki *yardımdır!*” diye çıkıştı Harrison. Cary ve Rhys’i itip pencereye doğru koştu. Cary, “*Bekle!*” diye bağırdı ve arkasından koştu. Bir anlık sersemlikten sonra *biz* de Cary’nin peşine takıldık. Bir koridordan diğerine geçtik. Pencerenin üzerindeki poster panosu yüzünden içerisi karanlıktı, yine de altındaki yumru şekilleri seçebiliyordum. Cary, Harrison’ı yarı çevrelemiş yarı kucaklamıştı.

“Dur, Harrison, dur...”

“Burada olduğumuzu öğrenmemeliler.”

“Dikkatleri üzerimize çekemeyiz,” dedi Cary. “Bu işi nasıl yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor. Pencereyi öylece açamayacağımızı *biliyorsun.*”

“Bizi bırakacaklar...”

Trace, “Tanrım, götün tekisin, çocuğu rahat bırak!” diye bağırdı. “Sadece poster panosunu indirip dışarı bakacağız...”

“Yavaşça,” diye araya araya girdi Rhys. “Çok yavaş olmalıyız...”

“Yapın o zaman!”

Pencerenin etrafını sardık ve panoyu tutan bantları söktük. Bu sırada Cary defalarca *dikkat edin* deyip durdu ama kimse dikkat etmedi. Herkes kurtarıma fikriyle sersemlemişti. Son bant da çıktıktan sonra poster yere düştü. Geri çekilip olabileceklere karşı korkuyla orada bekledik.

Belki de o sesin kaynağını görmek istemiyorduk zaten.

“Birinin bakması gerekiyor,” dedi Harrison ama eyleme geçmedi.

Uzun süre kimse hareket etmedi. Nihayet Trace adım attı. Pencerenin önüne geçti, eğildi ve gözlerini kıstı.

“Ne o?..”

Neye baktığını görebilmek için yanına dizildik. Uzakta turuncu bir ışık yanıyordu. Dumanlar gece karanlığına karışıyordu.

Yangın.

Daha önce böyle bir şeyi Cortege’in eski yem değirmeni yanarken görmüştüm. Bütün kasaba, yerel tarihimizin alevlere karışmasını izlemek için gece yarısı yataklarını terk etmişti.

“Orası neresi?” diye sordu Grace. “Yakın mı?”

“Sanırım Russo’nun Yeri,” dedi Cary. Russo’nun Benzin İstasyonu. “Kahretsin...”

Gözlerimi yangından aşağıdaki sokağa çevirdim. Cortege başlı başına bir parodiydi. Sokakta, eski yaşamın illüzyonu gibi gölgeler geziniyordu. Kadınlarla erkekler okul otoparkı ve yolunda çok önemli bir işleri varmış gibi aceleyle hareket ediyorlardı. Hepsi aynı yöne gidiyorlardı. Aynı şekilde...

“Tanrım,” diye fısıldadım.

“Ne oldu?” dedi Grace.

Doğru gördüğümünden emin olmak için gözlerimi kırptırdım.

“Gidiyorlar.”

“Ne?”

Ölü dalgası yangına doğru akıyordu. Tabii. Açlıklarını bas-

tırbilecekleri bir şey çıkar mı diye orayı araştırmak istiyorlardı şüphesiz. Hayatta kalanlar olabilirdi...

Burada olduğumuzu söylemek istedim.

Otopark boşalırken Grace şaşkınlık içinde güldü.

"Tanrım... gidiyorlar, gidiyorlar, Trace. Gidiyorlar!"

İdrak etmesi zor bir açıklamaydı ama birden etki ediyordu.

Rhys ve Cary birbirlerine bakıp şapşalca gülümsediler. Harrison, *bu iyi bir şey, değil mi?* diye sorup durdu. Öyle olduğunu biliyordu ama biri teyit edene kadar gerçekliğini kabul etmeyeceği için başkasından da duymak istiyordu. Trace koluna bir yumruk attı: *Şahane bir şey!* Herkes çok mutluydu. Pencereye dönüp elimi cama bastırdım.

Oditoryuma döndüğümüzde gürültü kesilmişti.

“...yakında. Bu bir tatbikat değildir...”

“Siktir. Git. Tina T.”

Trace radyonun hoparlörüne doğru her kelimenin üzerine basa basa konuştu. Kahvaltı tabağını ittim.

Bugün meyve suyu döktüğümüz kahvaltılık gevrek yiyorduk.

Harrison, “Tina T mi?” diye sordu. “Adı bu mu?”

“Ben öyle diyorum,” diye bağırdı Tina T’nin sesini bastırmak için. “Bu bir tatbikat değildir.”

“Şunu kapayabilir misin?” diye rica etti Grace. “Lütfen?”

Trace radyoyu kapadı. Sakin, rahat bir gündü. Bana kalırsa her günümüz böyle geçebilirdi.

Herkes benzin istasyonunun patlamasından *memnundu*.

Kahvaltısını bitiren Grace, “En son ne zaman kahvaltı yaptığımı hatırlamıyorum,” dedi.

“Düne ne dersin?” dedi Trace. “Ondan önceki güne ve bir öncekine...”

“Tüm bunlar başlamadan önce demek istedim.”

---

* Bu bir tatbikat değildir ifadesinin İngilizcesi olan “This Is Not a Test”in baş harflerinden uydurulan bir isimle yapılmış bir söz oyunu –*yn*

"Gerçekten mi?" diye sordu Rhys ama sorma şekli konuyla ilgileniyormuş gibi değildi. Daha çok yapacak başka bir işi olmadığı için dönen sohbete katılmak için sormuştu. "O kadar zaman almıyor ki."

"Yapacak başka işin varsa alıyor. Mesela..."

"Öğrenci meclisi başkanlığı," diye tamamladı Trace. "Okula hazırlanmak için her sabah banyoda bir buçuk saat harcıyor."

Harrison ona baktı. "İnsan bunu kendine neden yapar?"

"Katmanlı bir makyaj rutini var," dedi Trace. "Yani yüzünün her milimi belli bir makyaj malzemesiyle kaplanmadan siz ahmakların önüne çıkmak için hazır sayılmıyor."

"İçimizden *birinin* dış görünüşe önem vermesi gerekiyor."

"İkizlerden dış görünüşü iyi olan benim diye kendine güvenin yok, o kadar."

Trace'in kardeşine duyduğu sevgi, söylediklerini baldan tatlı kılmıştı benim için. Onunla dalga geçmesi, Grace'in gözlerinin buraya geldiğimizden beri kimsede görmediğim ve göremeyeceğim şekilde parlamasına neden olmuştu. Trace ona baktığını fark edince dudaklarım istemsizce kıvrıldı ve ona gülümsedim. O da hafifçe karşılık verdi.

Rhys esnedi.

"Yoruldu mu?" diye sordu Cary.

"Dün gece uyuyamadım. Çok sessizdi."

"Nazar değdirme," dedi Harrison.

"Nazar değdirmiyorum. Bugün endişelenecek çok şey var gibi." Trace ayağa kalktı ve Cary'nin önünde durup elini uzattı. "LaVallee'in anahtarını ver. Keşfe çıkmak istiyorum."

Cary'nin eli koruyucu bir şekilde cebine uzandı. Yüzünde anahtarları Trace'ten saklamaya çalışmıyormuş gibi bir ifade oluştu. "Bana kalırsa..."

"Ne düşündüğün umurumda bile değil. Anahtarlar. Hemen."

Cary'nin karşı çıkmasına zaman olmadan, "Senin kadar onun da hakkı var," dedi Grace. Yumuşak bir sesle konuşmuştu ama Carry gözlerine baktığında itiraz etmemesini söyleyen demir gibi

sert bir bakış takındı. Cary iç çekti ve anahtarları çıkardı. Trace'e attı.

"Ortalıkta işe yarayacak bir şey görürsen buraya getirmeye..."

"Etrafı süpürmesi için sürtüklerinden birini gönder, Chen." Rhys ve Harrison'ı işaret etti. "Ben onlardan biri değilim."

"Siktir git," dedi Rhys.

Trace herkese sırtını dönüp gitti. Cary oturduğu yerden parmak eklemlerini çıtlattı. Eminim ki Trace'in tam bir pislik olduğundan, suratına bir yumruk patlatmayı, dişlerini falan dökmeyi arzuladığından konuşmak istiyordu ama Grace'in varlığı onu alıkouyordu. Birkaç kez Grace'e baktı.

"Bir geceyi iyi geçirmiş olmamız aylaklık edebileceğimiz anlamına gelmiyor. Güvenlik kulübesinde demir makası görmüştüm. Bence dolapları yağmalamalıyız."

"Kesinlikle," dedi Rhys.

Ayağa kalktılar. Harrison beş saniye bekledikten sonra peşlerinden koştu. Cary, bana ve Grace'e döndü.

"Geliyor musunuz?"

Gitmek istiyordum ama Grace omuz silkip başını iki yana salladı.

"Mezar soygunculuğu gibi bir şey bu."

"Sloane?"

Grace bana baktı. Kalmamı istediğini düşündüm.

"Beni pas geçin."

Geriye Grace, ben ve sessizlik kaldık. Ağzını bıçak açmıyordu. Kaldığıma on dakika sonra pişman oldum. Herhalde benimle konuşmasına gerek yoktu. Öncelikler sıralamasında değildim. Onun Trace'i vardı.

"Sloane?"

"Evet?" Hevesim beni şaşırttı.

"Benimle dolabıma gelir misin? Olaylar başlamadan cüzdanımı orada unutmuştum ve şimdi almak istiyorum. Hem..." Utangaçça güldü. "Yalnız gitmek istemiyorum."

"Tabii."

Grace'in dolabı birinci katta, yönetim ofisine yakındı. Oraya giderken hiç konuşmadık. Yakından Cary'nin, Rhys'in ve Harrison'ın konuşmaları geliyordu ama ne söylediklerini anlamak güçtü. Zahmet etmeye de değmezdi. Dolaba vardıktan sonra o, kilidi loş ışıktaki açmaya çalışırken ben ne yapacağımı bilemeden geri durdum. Kilidi açıktan sonra korkuyormuş gibi karşısında dikildi. Biraz oyalandıktan sonra kapağı açtığı anda, içine yapıştırdığı oyuncu ve müzisyenlerin fotoğraflarını gördüm. Onların ne yaptıklarını, hayatta olup olmadıklarını merak ettim. Tüm ünlüleri kurtarmışlar mıydı acaba? Her şey bittiğinde toplumun yaşanların üstesinden gelmek için eğlenmeye ihtiyacı olacaktı. Bu konu hakkında yüzlerce film çekilecekti ve bunların her birinde bizler kahramanlar, sevgililer, arkadaşlar, kazananlar olacaktık. Bu filmleri kendi tarihimizden uzaklaşana kadar izleyecek ve gerçekten burada olmanın ne demek olduğunu unutacaktık.

Grace cüzdanını aldı. Ünlü bir markaya aitti. Fermuarını açıp aradığı şeyi bulana kadar içini karıştırmasını izledim. Aradığını bulunca cüzdan elinden kayıp yere düştü. Parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı açtı yüzüne bastırıp kokladı.

"Şuna bak," dedi. Bana uzatmadan önce öptü. Parmaklarım kâğıda dokunur dokunmaz, "Dikkat et," dedi.

Yuvarlak el yazısına baktım.

Sevgili kızım, öğle yemeği için bir şeyler hazırlayamadım. Ne şapşalım! Onun yerine para koyuyorum. Sağlıklı bir şeyler al! Unutma, Başkan Hanım, öğrenci topluluğu seni örnek alıyor! Seni seviyorum ve öpüyorum, annen.

Aklıma gelen ilk şey Bayan Casper'ın Grace'e hâlâ öğle yemeği hazırlaması oldu. Fakat bu tam da Bayan Casperlık bir şey olduğu için bu düşünceyi aklımdan sildim. Hem burada Grace'in annesinden bir not vardı. Değerli olan buydu. Yeni para birimi sayılırdı.

“Şanslısın,” dedim.

“Biliyorum. Burada olduğunu biliyordum... ama alamadım. Alamadım işte. Yapamadım,” dedi. “Bugün uyandığımda almak istedim. Onu özledim.”

Kâğıdı geri aldı ve parmaklarıyla okşadı. Boğazım düğümlendi, göğsüm öyle sıkışmıştı ki güçlkle nefes alıyordum. Anneme dair anılarım bulanıktı. Bir çocuk battaniyesi gibi tüylü, yumuşak ama çoğunlukla önemsizdi. Hayatımın çoğunluğunda yanımda olamayan bir kadını arzulamama neden olmamıştı bu not. Konu o değildi...

Bana baktı. “İyi misin?”

“İyiyim.”

Uzun süre sessiz ve hareketsiz kaldık. Sanki durdurulmuş bir animasyon karesi gibiydik. Bilemiyorum. Hiçbir şey söylemeden ya da yapmadan saatlerce kalabilirdik çünkü söylenecek ya da yapılacak bir şey yoktu. Grace elindeki nota bakıyordu. Bense kollarımı önümde kavuşturmuştum. Onlarda kaldığım geceyi hatırlayıp hatırlamadığını sorma isteği doğdu içimde yeniden. Neden böyle bir şey istediğimi bilmesem de kendime izin vermedim.

“Hey!” Sese döndük. Trace, LaVallee’nin anahtarlarını bir ödül gibi parmaklarının arasında çevirerek koridorda bize doğru yürüyordu. Grace cüzdanını aldı ve notu içine sokuşturdu. Trace sırtı. “Gelin de size havalı bir şey göstereyim.”

Öğretmenler odasında bulduk kendimizi.

Cary, Rhys ve Harrison dolaplardan bulduklarını oditoryuma bıraktıktan sonra bize katıldılar. Onların gelmesi Trace’i sinirlendirse de Cary’nin söylediği gibi okul Trace’in malı değildi. İçeriye girdiğimizde hâlâ tartışıyorlardı. Oda ikinci kattaydı. Anlaşılan bütün para buraya gidiyormuş. İçeride bir buzdolabı, çiçekler (yapma çiçeklerdi ama odaya renk katmışlardı), yumuşak koltuklar, sandalyeler ve hoş lambalar vardı. Saklama dolapları ve masalar. Mikrodalga fırın, su sebili. Dergiler.

“Şuna bakın.” Trace dolaplardan birini karıştırdıktan sonra

bize dönüp elindeki koca viski şişesini gösterdi. "Söylentiler doğruymuş. Burada iyi şeyler sakladıklarını biliyordum."

Harrison, "Alkol mü?" diye sorduğunda daha önce sarhoş olmayı bırak, hiç içki içmediğini anladım. "Vay canına."

"Burada ne işi var onun?" diye sordu Rhys.

Trace şişeyi koltuğun önündeki masaya koydu ve ucundaki notu salladı. "Şunu okuyun. Dolapta dondurmalı pasta varmış ama erimiş."

Grace notu okudu. "Emekliliğin tadını çıkar, Vick. Seni özleyeceğiz."

Vick Bergstein. Yaşlı dünya tarihi öğretmenimiz.

"Sence emekliliğin tadını çıkarıyor mudur?" diye sordu Trace ve kendime hâkim olamayarak güldüm. Trace'in hoşuna gitti. "Komik, değil mi? Büyük ihtimalle ölmüştür. Düşünüyorum da buradayken öğretmenlerin ölmesini diliyordum, tekrar tekrar, mesela Bayan Good'un ama şimdi muhtemelen ölmüşlerdir ve bu biraz, biraz..."

Gözleri büyüdü ve kendi kendine, *Bunu ben istedim*, diye düşünüyor gibiydi. *Ölmelerini dilemiştim ve bunlar benim yüzümden oldu.*

"Hepsi kötü değildi ki," dedi Grace. "Bay Ford'u seviyordum. Ve Bayan Lafferty'yi. Bayan Tipton harika biriydi. Hayatta kaldığına eminim. Bazıları yaptıkları işte çok iyi..."

Aklıma bir sürü öğretmenin yüzü geldi ve şu an ne yaptıklarını düşündüm. Trace'in dediği gibi ölmüş olabilirler miydi? Onların ölmesini dilemiş miydim? Benim burada olma, onların da olmama sebebi bu kadar basit bir şey miydi? Gerçi onlar da bir noktada *bizim* ölmemizi dilemiş olmalıydı. Kesin. Hangi öğretmen bunu istemezdi ki?

Trace şişeye baktı. "Evet, bu şişeyi hayatta olduğumuz için mi açacağız yoksa kesin öleceğimiz için mi?"

"Ölmeyeceğiz," dedi Cary.

"Onları arka sokağa göndermeden önce aileme de aynı şeyi söylememiş miydin?"

“Yeter, Trace.”

“Ne oldu duygularını mı incittim, katil?”

Yardımcı olacağını düşündüğüm için aptal gibi, “Sokağa önden girmeyi onlar önerdi,” dedim. Fakat herkes gözlerini bana dikince kelimeleri ağzıma geri sokmayı diledim. Trace midesini bulandırmışım gibi bakıyordu bana.

“Sana fikrini soran olmadı, Sloane,” dedi Grace. “Cary sokağın temiz olduğunu söyledi.”

“Gönüllü oldular ama.” Sesim kısılmıştı. “Cary onları zorlamadı.”

Trace birden, “Biliyor musunuz, hepinizden çok sıkıldım,” dedi ama sesi çatallanmıştı. Sanırım ağlayacaktı, başını önüne eğerek odadan çıktı.

Benim yüzümden.

Hava nasıl eski hâline döndürülürdü? Rhys oditoryumu daha yaşanılır kılmak için öğretmenler odasındaki her şeyi oraya taşımamızı önerdi. Koltukları güçbela merdivenlerden indirip salonun ortasına yerleştirirken kimsenin ağzını bıçak açmadı. Sahnenin altından barikata koymayı unuttuğumuz bir yemekhane masası bulup yukarı çıkardık ve yönetim ofisindeki sandalyeleri aşırıdık. Grace sahte çiçekleri ortaya süs olarak yerleştirdi. Onu izlemek canımı yakıyordu. Aramızı düzeltmeliydim. Ona doğru yürürdüm. Çiçekleri düzeltiyordu. O beni görmezden gelirken, ben de yanında durup ne söyleyeceğimi düşündüm.

“Niyetim kötü değildi. Cary onları ölüme göndermiş olamaz demeye çalıştım,” dedim. “Bunu sen de biliyorsun.”

Bana baktı. Öğrenci topluluğu başkanı tavrını takınmıştı. Diplomatik bir duruş ve soğuk bir ses tonuyla cevap verdi. “Ama gönderdi... Ve onlar da gittiler.”

“Ama...”

“Bak, Trace’in canı zaten sıkkın,” dedi. “Böyle düşünüyor olabilirsin. Ancak düşünceni kendine saklayamıyorsan kardeşimden uzak durmanı istiyorum.”

Yanımdan ayrıldı. Önce ağlayacak gibi oldum ama ağlama-

dım. Trace'i korumasını ağılayamayacak kadar çok kıskanmıştım. Ayrıca Trace'i benden koruması gerektiğini düşünmesinden hiç hoşlanmamıştım.

Bir süre sonra Cary bizi sahneye çağırdı ve dolaplardan bulduklarını gösterdi. Diş macunu –tüpü elden ele dolaştırıp parmağımıza mikroskobik parçalar sıktık– diş ipi, deodorant ve biraz kıyafet bulmuşlardı. Grace kıyafetlere çok sevindi. Etiketinde CORRINE M yazan pembe bir kazak gördüm. Corrine Matthews.

Kıvırcık siyah saçlarını ve gülüşünü hatırladım. Kazağa dokunmak istemedim.

Bir sürü şekerleme ve sakız vardı. Birkaç çakmak ve sigara. Rhys'in buna sevineceğini düşünerek ona baktım ama sevinmiş gibi görünmüyordu.

Akşam yerlerimize yerleştik. İçerisi... Aklıma *ev* kelimesi geldi ama doğru değildi. Lily'yle evcilik oynardık. Ben sekiz yaşındaydım, o on yaşındaydı ve annem ölmüştü. Öleli çok olmuştu. Bu hatıradan bir yeri olmasa da olurdu. Oyuncak bebeklerim ve eski bir kutum vardı. Lily'nin kâğıdı, kalemleri ve silgileri vardı. Ben Barbie'yi dayanıksız kutuya yaslayıp Ken'i ne yapacağımı düşünürken o bana sorular sorardı.

Yatak odaları ne kadar büyük olsun? Misafir odası olsun mu? Ol-sun. Ayı banyoları olsun mutlaka. Hayır, babamın odaya ihtiyacı yok, Sloane. Çünkü bizimle yaşamayacak. Bu bizim evimiz.

DÖRT GÜN SONRA

"Grace! GRACE! Babam yaşıyor! Dışarıda! Babam YAŞIYOR!"

Trace avaz avaz bağırarak oditoryuma girdi. Hepimiz hiç uyumamışız gibi birden uyandık.

Bay Casper. Yaşıyordu.

Trace nefes nefese ve gözyaşları içinde bizi ikinci kata çıkardı. Olayı anlatmaya çalışırken elindeki fener zangır zangır titriyordu. "Uyuyamamıştım. Öylece dolaşıyordum ve onu duydum, yardım istiyordu, pencereye gittim ve onu gördüm..."

Bay Casper. Yaşıyordu, otoparktaydı ve yardım çağrısında bulunuyordu.

Rhys araya girdi. *Emin misin? Emin olduğundan emin misin? Belki hayal görmüşsündür?* Trace öylesine kendinden geçmişti ki ona çenesini kapamasını söylemedi.

Koridorlardan geçip merdivenlerden öyle hızlı çıktık ki akciğerim patlayacak gibi oldu. Kalbim uyuştı. İnanamıyordum. Buna inanamıyordum.

Bay Casper yaşıyordu.

"Söyledim sana, Grace, söyledim sana –buraya geleceğimizi

biliyorlardı– içlerinden birinin bize ulaşacağını biliyordum. *Kah-
retsin biliyordum!*"

Pencereye ilk yaklaşan ben oldum. Trace, feneri Harrison'a verdi ve üzerime yüklenip beni cama yapıştırdı. Oditoryumun çatısından dışarı bakarak hayattaki Bay Casper'ı görmeye çalıştık ama otopark boştu. Güneş ufuk çizgisini aydınlatmaya başlamıştı ama henüz yeterli değildi. Birini ya da bir şeyi görmek için yeterli değildi.

"Nerede?" diye sordu Rhys. "Göremiyorum..."

"O..." Trace geri çekildi. "O..."

"Bu şekilde nasıl gör–"

"Kes sesini."

"Dinle," diye çıkıştı Cary. "Sadece dinle."

Başımı cama dayayıp vargücümle dışarıyı dinledim. Uzaktan bir arabanın alarmı çaldı. Grace derin bir nefes aldı.

Trace etrafında döndü. "Ne..."

Grace kaldırımında yüzüstü kıvrılmış yatan birini işaret etti. Bunu ilk bakışta nasıl göremediğimizi düşündüm. Görememiştik çünkü biz hayat belirtisi bulmaya çalışıyorduk.

"Olamaz, olamaz," dedi Trace. "Olamaz, hayır, o yaşıyor-du..."

Gözlerimi kısıtım. Bu mesafeden kim olduğu anlaşılmıyordu. Trace'in bu loş ışıktaki babasının yüzünü nasıl seçmiş olabileceğini aklım almıyordu. Grace'in önünde bunu ona sormaya çekindim.

"Öldüyse virüsten etkilenmiş olamaz," dedi Cary. "Bağırıyor muydu?"

"Ölmedi! Ayakta duruyordu, ayakta idi! Yaralanmış falandır. Baba! Dışarı çıkmalıyız, onu içeri taşımalıyız, yardım etmeliyiz..."

"Trace..."

Onları dinlemeyi bıraktım. Otopark boştu. Önceden okulu çevrelediklerini bildiğimiz lanetli, bozuk bedenleri görmeye çalıştım. Hiç kimse yoktu.

"Baba! BABA!"

Cary, Trace'i pencereden uzaklaştırdı ama Trace umutlu insanların sahip olduğu türden bir enerji kuşanmıştı. Kendini kurtardığı gibi Cary'yi duvardaki dolaplara doğru fırlattı.

"Bana sakın dokunma..."

"Onun baban olduğunu bilmiyorsun..."

Bunu duymamla Trace'in Cary'nin suratına yumruk atması bir oldu. Tok bir ses çıkmıştı ama canının çok acıdığından emindim. Nasıl bir his olduğunu biliyordum. Cary'nin dizleri boşaldı ama yere düşmedi. Doğruldu ve burun deliklerinden kanlar akarken şaşkınlık içinde dikildi. Elini yüzüne götürdü ve kanlı parmak uçlarına baktı. Öfkelenişini görebiliyordum ama başkasının bunu görüp görmediğinden emin değildim. Kalbinden taşan öfke damarlarından geçiyordu. Herkese geri çekilmelerini söylemek istedim ama sadece donmuş bir hâlde onları izleyebildim.

"İşe yaramazsın!" Trace tükürdü. "Lanet olası bir *katilsin!*"

Cary, Trace'in üzerine atıldı ve tekme tokat birbirlerine girdiler. Grace, *Kalk üzerinden, kardeşimin üzerinden kalk!* diye bağırdı.

Onları ayıran Rhys oldu. Sonunda Trace'in üzerine tırmanıp dizlerini sırtına bastırarak tutabildi onu.

Pencereye döndüm. Adam dışarıdaydı.

Trace, Rhys'in altında nefes nefeseydi. "Zaman kaybediyoruz..."

"Hareket *etmiyor*, Trace."

"O olduğuna emin misin?" diye sordum.

"Başka kim olacak? Çıkmam gerekiyor, yanına gitmem gerekiyor..."

"*Hayır!*" dedi Grace. "Dışarı *çıkmayacaksın*. Gidemezsin..." Trace, Grace, *o babam, biliyorum, onu gördüm, onun yanına gitmeliyiz*, dedi çünkü buna inanıyordu. Bunun için yanıp tutuşuyordu. Dışarıdaki babasıydı çünkü başkası olamazdı.

Grace karşılık verdi. "Hayır, buna *yapamazsın*. Beni bırakamazsın..."

Trace'in dışarı çıkmak zorunda olduğu konusunda ısrar etmesi üzerine Grace aynı sözleri tekrarlardı ve tekrarladıkça hi-

per-ventilasyona girene kadar ağlamadığı sürece kendisini terk edeceğine olan inancı arttı. Trace ona uzanmaya çalıştı ama Rhys üzerinden inmediği için yapamadı. Rhys inince Grace'e sarıldı ve Grace başını onun gömleğine bastırarak ağladı. Trace kardeşine sarılarak bana, arkamdaki pencereye bakıp hem onu teselli etmeye hem de dışarıda olan biteni anlamaya çalıştı. Sonra gözünde bir ışık parladı. Cary'ye döndü.

"Dışarı sen çıkacak ve onu buraya getireceksin."

Cary şaşırdı. "*Efendim?*"

"Dışarıda olması senin suçun. Çık ve onu buraya getir."

"Kendin çık."

"Grace'i bırakmam," dedi Trace. "Bu senin suçun, sen yapacaksın."

"Senin için ölmeyeceğim," dedi Cary dişlerini sıkarak. "Böyle bir şey istediğin için siktir git. O adam mı? Kim olduğu fark etmez. O ölü."

Cary hışımla koridordan uzaklaştı. Hayatının bir başkasının gözünde hiç değeri olmadığını öğrenmek berbat olmalıydı. Cary'ye değersiz olmadığını söylemek istedim. Harrison'ın ona ihtiyacı vardı muhakkak. Rhys, Trace'e iğrenerek baktı ama Trace'in umurunda olmadı. Gözlerini kapayıp yanağını Grace'in başına dayadı. Başka seçeneği yoktu.

"Grace, bunu benim yapmam gerekiyor."

"Asla. Asla."

Derin bir nefes alıp kız kardeşine daha sıkı sarıldı.

"O. Bunu biliyorum."

Yine aynı şeyi hissettim. Trace ve Grace'in aralarındaki bağı görmenin verdiği acı ve benim kimseyle öyle bir bağımın olmadığının takip eden anımsatıcısı. Otoparkta yerdeki adamdan başka kimse yoktu. Neden olduğunu anlamadığım bir şekilde Trace'in sözleri beynimde yankılanıyordu, *Onu buraya getirmeliyiz*. Sonunda bana ne anlatmaya çalıştıklarını anladım: Bir çıkış.

"Ben yaparım," dediğimi duydum. "Ben giderim."

Dolabıma uğrayıp Lily'ye yazdığım mektubu aldım ve cebime soktum. Ablamın yürürken yerde yatan cesedime rastlayacağına ve üzerindeki mektubu okuyup kahrolacağına dair akıl almaz bir hayalim vardı.

Kütüphaneye gittiğimde Cary'nin kapıyı açmak için Trace'e yardım ettiğini gördüm. İnanılmazdı. Cary'nin burnunun altında kan toplanmıştı. Trace, ölü ya da diri dışarıdakinin babası olma ihtimaliyle titriyordu. Yüzünde, onun gerçekten Bay Casper olmadığına dair bir işaret görmeye çalıştım. Yoktu. Emin oluncaya kadar kalbi bu kuşkuyla atacaktı.

Grace ve Harrison masalardan birine geçtiler. Harrison el fenerini oğlanların üzerine tutarken kapının ben çıkarken açık kalacağı o bir andan korktuğunu söyledi. Kimse onu rahatlatacak bir cevap vermedi. Grace kendinden geçmişti. Ne olduğunu, neden olduğunu anlamıyordu ama dışarı çıkmamı istediğı belliydi. Bunu biliyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Rhys.

Bir masayı iten Trace, "Kapa çeneni," dedi. "Yapmak istiyor." Başımla onayladım. "İstiyorum."

Rhys derin bir nefes alıp verdikten sonra korkunç bir şey söyledi.

"Ben de seninle geleceğim." Hayır. Hayır. *Hayır.* Karşı çıkmak için ağzımı açtım ancak beni susturdu. "Yani oradaki adamın mucize eseri ölü olmadığını varsayarsak..."

"Babam ölü *değil*," dedi Trace yüksek sesle.

Rhys onu duymazdan geldi. "Onu içeri taşıman gerekecek ki bunu tek başına yapamazsın. İki kişilik bir iş bu. Tabii ölmek *istemiyorsan*."

Ha ha. Mideme ağrı girdi. Her şey bir anda iyiden kötüye dönmüştü ama beni durdurmasına izin veremezdim. Hemen mantıklı bir şey üretmeye çalıştım. Böylesi daha iyiydi. Daha kolaydı. Trace'le Grace'i ikilemde bırakmak yerine Rhys geri dönüp onun babaları olup olmadığını söyleyecekti. Oradaki adam Bay Casper'sa da onu okula taşıyabilirdi. Benim düşünmeme gerek kalmayacaktı. Güzel olabilirdi. Rhys'in gelmesi iyiydi. İyi.

"Tamam," dedim. "Olur."

Trace'le Cary son rafı da çektikten sonra kapıyı bizim için temizlemiş oldular. Rhys eğildi ve ayakkabılarını bağladı. Ben de aynısını yaptım.

"Bunu neden yapıyorsun?" Yeterince sessiz olamamıştı.

"Ben de merak ediyorum," dedi Grace. "Şey yüzünden mi..."

Sustu ama ben ne diyeceğini biliyordum. *Sana söylediğim şey yüzünden mi?* Onu kırdığım için üzgün olduğumu ama konunun onunla bir alakası olmadığını nasıl söyleyecektim? Yapamazdım. Başarabileceğimi sanmıyordum. Bağcıklarına çift düğüm attım ve doğruldum. Cevap vermemi bekliyordu.

"Aileni seviyorum." Aklıma gelen tek şey buydu.

Yüzü yumuşadı. Onlarda kaldığım geceyi mi düşünüyordu? Trace'in dışarıdaki kişinin babası olmasını istemesi gibi, nedenini bilmesem de benim de bir yanımda onun o günü hatırladığını bilmek istiyordu.

Sanırım tutunduğum son şey buydu.

"Pekâlâ," dedi Cary.

Trace beni kucakladı. Bu hissin içinde kayboldum. Sanki biri beni istiyormuş gibi baş döndürücü derecede güzel histi. Sürekliği olan bir his olsaydı burada kalmak isteyebilirdim. Beni bıraktı ve Rhys'e başıyla bir işaret verdi. İkimize birer beyzbol sopası uzattı. Sopayı beceriksizce yere doğru sallandırdım. Rhys kendisininkini öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyaza döndü.

"Kapıdan uzaklaşmayın," dedi Cary'ye. "Buradan ayrılmayın. Bizim sesimizi duyunca da kapıyı açın."

"Ayrılmayacağım," dedi Cary. "İyi şanslar."

Rhys bana baktı. Hazır mıyım diye soruyordu. Başım la onayladım. Kelimelerle anlatılmayacak kadar hazırdım. Cary kapıyı açtı. Dışarı s karanlıktı. Serin bir nisan esintisi içeriye girip etrafımızı sarınca odanın ne kadar havasız olduğunu fark ettim. Derin bir nefes alıp havayı akciğ erime hapsettim.

Rhys'le birlikte dışarı çıktık.

Kapı arkamızdan sessiz ama sıkıca kapandı.

Önümüzde teller vardı. Düşünmeden sırt sırta verip etrafı kontrol ettik. Temizdi. Hiçbir şey yoktu. Rhys'in nefesini hissediyordum. Korkudan ölüyordu.

"Sence o gerçekten Bay Casper mı?" diye fısıldadı.

"Bilmem."

"Bugün ölmek istemiyorum, Sloane."

Spor sahasına giden yola baktık. Etrafı açık kör bir noktaydı. Orada ne olduğunu bilmiyorduk. Okulun ana girişine uzanan yol otoparka daha yakındı ama binanın etrafından dönmemiz gerekiyordu. Ve kapı kapalıysa üzerinden atlamamız gerekecekti. Bu durumda da ses çıkarırdık.

Rhys yanımda olmasaydı umurumda olmazdı ama şimdi bunları düşünmem gerekiyordu. Aramızdaki mesafe açılınca ondan uzaklaşacaktım fakat şu anda onun için dikkat etmeliydim. Lily gibi bencil değildim ben. Okulun ön tarafım işaret ettim. Rhys yutkundu ve başını yukarı aşağı salladı. Öne doğru çıkınca kolumu tuttu.

"Önce ben..." Sesi çatallandı. "Önce ben gideyim."

Başımı iki yana sallamama rağmen önden o gitti. Ben de sürekli omzumun üstünden arkaya bakarak peşinden ilerledim. Kapıya ulaştık. Çömeldi, ben de yanına çömeldim.

Yüzlerimizi demir parmaklıklara bastırıp etrafı gözledik.

Önümüzdeki sokak boş görünüyordu, sanki dünya henüz uyanmamış gibi neredeyse normal sayılırdı. Ancak gözlerimiz karanlığa uyum sağlarken yanlışı olan şeyler yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Sokağın karşı tarafındaki evlerin pencerelerinin hepsi kırık ve kapıları da açıktı. Çimlerin üzerinde vücut gibi görünen bir şekil gördüm. Telefon direğine toslamış bir araba vardı. Direksiyona yığılmış sürücüsünün çarpışmanın etkisiyle öldüğünü tahmin ettim. Ölmek için iyi bir yol olmalıydı bu. Başka da bir şey göremedik.

Ölü yoktu.

Belki hâlâ Russo'nun oradalardı.

Rhys kapıyı kontrol etti. Kilitliydi.

"Birlikte gitmeliyiz," dedi.

Spor ayakkabılarımızın uçlarıyla parmaklıkların çıkıntılarına bastık. Kapı ağırlığımızla titredi. Beyzbol sopalarımız metale çarptı. Rhys nefesini tuttu. Yukarıya varır varmaz aşağı atladı. Ben de aynısını yapıp yavaşça yere kondum. Yeniden kolumdan tuttu ve beni okulun ön köşesindeki bir çift dekoratif çitin arkasına çekti.

"Bir şey gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. Çiçek tarhlarının üzerinden parmak ucumuzda geçerek binanın etrafından dolandık. Ana girişin yakınındaki beton yol önümüzü kesti.

Ne zaman çıkarmamamız gereken bir sese neden olsak gölgelere sığınıp öncekinden daha hızlı bir şekilde yolumuza devam ettik. Nihayet okulun karşı köşesine vardık, bisiklet parkını geçtik ve otoparkın başına vardık. Rhys birden durdu.

"Ya ısırıldıysa?" diye sordu. O anda ikimiz de aynı şeyi düşündük. *Neden bunu daha önce düşünemedik?*

"Yerinden kalkmıyor," dedim. "Isırılmış olamaz."

Hayatımda hiç olmadığı kadar cesur ve dayanıklı hissederek

otoparka adım attım ki bu çok tuhaftı çünkü kendimi ölüme hazırlıyordum. Sabah havası tenimi okşadı.

“Sloane,” dedi Rhys.

Bir arabanın etrafından dolaşıp anahtarını kontrol ettim. Yerinde değildi. Rhys birkaç adım atıp yeniden durdu. Daha fazla ilerleyemeyeceğini, bu kısmı kendi başıma yapmam gerektiğini biliyordum. Otoparkın ortasına kadar yürüdüm ve onu gördüm.

Bay Casper değildi.

Hemen anladım. Okula kadar gelerek yardım isteyen sonra da yüzüstü kaldırımda yatan kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Üzerinde kan lekeleri vardı ve şişmanlığı babamı hatırlatıyordu.

Ancak o da değildi.

Ona doğru yürüdüm. Planımda böyle bir hamle yoktu. Yürümeye devam etmem gerekiyordu ama nedense onun Bay Casper ya da babam olmadığını bilmeme rağmen kim olduğunu görmek istemiştim.

O birisiydi. Şu an ölü olsa da eskiden yaşıyordu. Belki onu tanıyordum. Belki sokakta birbirimizin yanından geçmiştik. Belki benim gibi cebinde başkasına yazdığı bir mektup vardı. Çömel-dim, omuzlarından tutup sırtüstü çevirdim. Yüzü yaralıydı ve şişmişti. Her ihtimale karşın ısırık var mı diye kontrol ettim ama bir şey göremedim. Onu öldürecek bir şey de yoktu. Belki uzun süre hayat mücadelesine devam etmiş ama sonunda kalbi pes etmişti. Orta yaşlıydı. Saçları seyreلمişti, kelleşiyordu. Gözlerinin ve dudaklarının kenarında çizgiler vardı. Keşke ölmek, onun yanına yatıp ölümü ondan çalmak kadar kolay olsaydı.

“Sloane, ne yapıyorsun?”

“Seninle dönmeyeceğim.”

“Ne?”

“Geri dön ve onlara Bay Casper olmadığını söyle.”

“Ne diyorsun?”

“Ben gidiyorum...” Ona baktım. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Bunu söylemenin iyi bir yolu var mıydı? Beni anlamasını sağlayacağım bir yol? “Gelemem.”

“Dışarıda ölürsün...”

“Biliyorum.”

Ağzı açık kaldı fakat gözlerinde beni anladığını söyleyen bir bakış vardı. Gerçekten anlıyorsa tek yapması gereken geri dönmekti.

Ancak dönmedi.

O bir şey söyleyemeden ya da yapamadan adam gözlerini açtı.

Rhys irkildi. “*Siktir!*”

Sopamı düşürdüm. Yere çarpması adamı kendine getirdi. Adam inlemeyle homurtu karışımı bir ses çıkardı. Doğruldu, ayağa kalktı ve beni itti. Dengemi zor korudum. Ardından homurdanmaya başladı.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, çekil üstünden!”

Sersemlemiş hâlde, “Sorun yok,” dedim. Rhys’e döndüm. Başını iki yana salladı. Şimdi ne yapacaktık? Ne yapacağımızı bilmiyordum. Planımda bu yoktu. “Bu...”

“*Hayır!*” Adam dizlerinin üzerine çöktü ve sonra yeniden kalktı. “Nick nerede? *Nick?*”

Ona doğru adım attım. “Sadece...”

“*Benden uzak dur!*”

“Sorun yok,” diye tekrarladım. Ona doğru yürüdüm ve hiçbir hamle yapamadan bana doğru uzanıp beni sırtüstü yere itti. Dirseklerimin üzerine düştüm. Yavaşça kalktığımda kollarımdan akan kanı hissettim. Olaylar karşısında tamamen donup kalan Rhys’e baktım.

“Yardım edebiliriz,” dedim. “Sığınağımız var...”

“*Uzak dur. Nick nerede? Nick? Nick!*”

Adam yanımdan ayrılıp otoparka doğru ilerledi. Nick her kimse, onu çağırırken sesi yükseldikçe yükseldi. Rhys’e döndüm.

“Geri dön, Rhys. İçeri gir.”

Ardından bir nefes sesi duyuldu.

Bu ne benim ne de Rhys’in nefes alışına benziyordu. Hayatın berbat bir imitasyonu gibiydi.

Kendilerini böyle ele veriyorlardı.

Rushmore Bulvarı'ndaki evde olduğu gibi. İçeri girmeden önce geldiklerini duymuştuk. Bu korkutucu boğuk ve düzensiz ses hemen kaçmamız gerektiğini söylemişti. Bu sesten kaçmayı, bu sesten korkmayı öğrenmiştik.

Etrafıma bakındım ama sesin geldiği yeri çözemedim. Ona doğru yürüyebilmek için nereden geldiğini anlamak istiyordum. Ses etrafımızda yankılandığında Rhys kendine geldi.

"Unut onu... Unut onu... dönmemiz gerek." Rhys bir yandan konuşuyor bir yandan kapıya doğru geri geri yürüyordu. "Sloane, *hemen* gitmemiz gerekiyor."

"Ben gelmeyeceğim."

"Nick? Nick..."

Bu adamı susturmam gerekiyordu. Rhys'in içeri girebilmesi için adam susmalıydı. Hızla adama doğru yürüdüm ve o sırada beynim bazı şeyleri kavramaya başladı. Gömleği yarı açıktı mesela. Pantolonunda delikler vardı. Her yeri kırmızı lekelerle doluydu. Seğiriyordu. Ona yaklaştığım anda arkasını döndü. Yumruğunu kaldırdı. Aklıma babam geldi ve olduğum yere çakıldım.

"Sakin yaklaşma... sakın..."

Gözlerimi adamdan çekmeden Rhys'e bağırdım. "Vaktin varken içeri gir. Ben kalıyorum..."

"Sensiz gitmeyeceğim."

Ona baktım.

İşte o anda her şey tersine döndü.

Virüsten etkilenmiş en az beş kişi her yönden Rhys'e doğru koşuyordu. Adamın bağırıışları başıboş gezenleri üzerimize çekmişti. Kış uykusundan kalkmış gibi birden bitivermişlerdi. Rhys'e okula girmesini söyledim ama o ışık görmüş tavşan gibi kalakalmıştı.

Bugün ölmek istemiyorum, Sloane.

Ona doğru koştum.

"Hadi, Rhys!"

Ona ulaşım önüne kapandım. Üzerimde bedenim için savaşılan üç virüsten etkilenenin ağırlığı vardı. Dengemi kaybedip yere

düştüm. Ölülerden biri, bir kız kolumu tuttu ve kendine doğru çekti. Rhys nihayet kendine geldi. Diğer kolumu da o tuttu ve var gücüyle kendine doğru çekti. Kız da iyice asıldı ve diğer dördü bir parça koparabilmek için onun yanına doluştu. Hepsi beni istiyordu. *Ben ödülüm*, diye düşündüm. O anda omzum yerinden çıktı. Çığlık attım. Rhys sopasını kaptığı gibi ölü kızın bileğine indirdi. Beni serbest bırakmaları için diğerlerine de vurmaya başladı. Bense ölü kız kolumu iyice kavrarken bunun işe yaramayacağını, yolun sonuna geldiğimi düşündüm. Rhys kolumu tuttu, yanlış kolumu ve dünya acımasızca bilincime sızıp bir şeyi fark etmemi sağladı. Geri dönemeyecektik. Bizi kapıya kadar takip edeceklerdi. Sonra sadece Rhys'i değil herkesi tehlikeye atmış olacaktım. Ben Lily değildim, onun bana yaptığı başkasına yapamazdım...

"Onları başka yöne çekmeliyiz," dedim. "Onları..."

Ancak nereye gidersen git takip edecekler. Beynim parçaları çözemeden bir yapboza dönüştü. Otoparka doğru koşmaya başladım. Rhys hemen arkamdaydı. Ölüler de hızla takip ediyorlardı. Göğsüm sıkıştı, nefes alamadım. Ayaklarım yere öyle sert çarpıyordu ki bunu kemiklerimde hissedebiliyordum. Otoparka döndüğümüzde adam hâlâ oradaydı. Bizi, hepimizi görünce gözleri açıldı. Hemen yanma gidip onu ittim.

Adam bana tutundu. Birlikte düştük ama o bir saniye sonra yere indi. Ben de o bir saniyeyi lehime kullanarak sağlam kolumla ayağa fırladım. Adam bana doğru uzandı. Suratına tekme attım. Savurduğum tekmenin sesini duydum. Dişlerine doğru. Rhys önüme geçmişti. Olacaklardan, yaptığım şeyden uzaklaşmak için ben de peşinden koştum.

"Yardım edin... Yardım edin..."

Arkama baktım. Kendimi tutamadım.

Onunla besleniyorlardı. Dördü de. Ancak kız henüz bizi gözden kaçırmamıştı. Saçları uçuşarak peşimizden geliyordu. Üzerinde bir şey yoktu. Teni griye dönmüştü. Derisinin altındaki damarlar kararmıştı. Dışarı çıkmak, özgür kalmak için yanıp tutuşuyorlardı. Dudakları seğirerek vahşi dişlerini ortaya çıkardı.

"Hadi!" diye bağırdı Rhys. "HADİ!"

Nihayet spor sahasına varmıştık. Etraf açıktı ve görebildiğim kadıyla başka virüslü yoktu. Fakat arkamdaki kızın daha hızlı hamlelerle gittikçe yaklaştığını duyabiliyordum.

Üzerime atladı ve birlikte yere düştük. Başımı kaldırıma çarptım. Çatlama sesini duyduğuna yemin edebilirim. Birden sualtına girmiş gibi oldum. Her şey tuhaflaştı, uzaklaştı; ben tuhaflaştım, uzaklaştım. Yavaşça, acı içinde dönüp süt beyazı gözbebeklerine, etrafını saran kılcal damarlara ve kızarıklıklara baktım. Odaklanamadım. Kızdan bir tane gördüm. İki tane ve üç tane. Hissizleştim. Kız dudaklarını yaladı. Ben de gözlerimi kapadım.

Buraya kadardı. Nihayet.

Kulağıma bir parçalanma sesi geldi. Tekrar, tekrar ve tekrar. Bir şey ayrılıyordu. Önce bunun benden geldiğini düşündüm çünkü insan ölürken milyonlarca parçaya bölünürdü. Fakat sonra bir ıslaklık hissettim, üzerimde bir ıslaklık vardı. Kaygan ve huzursuz. Üzerime ölü bir ıslak ağırlık çöktü.

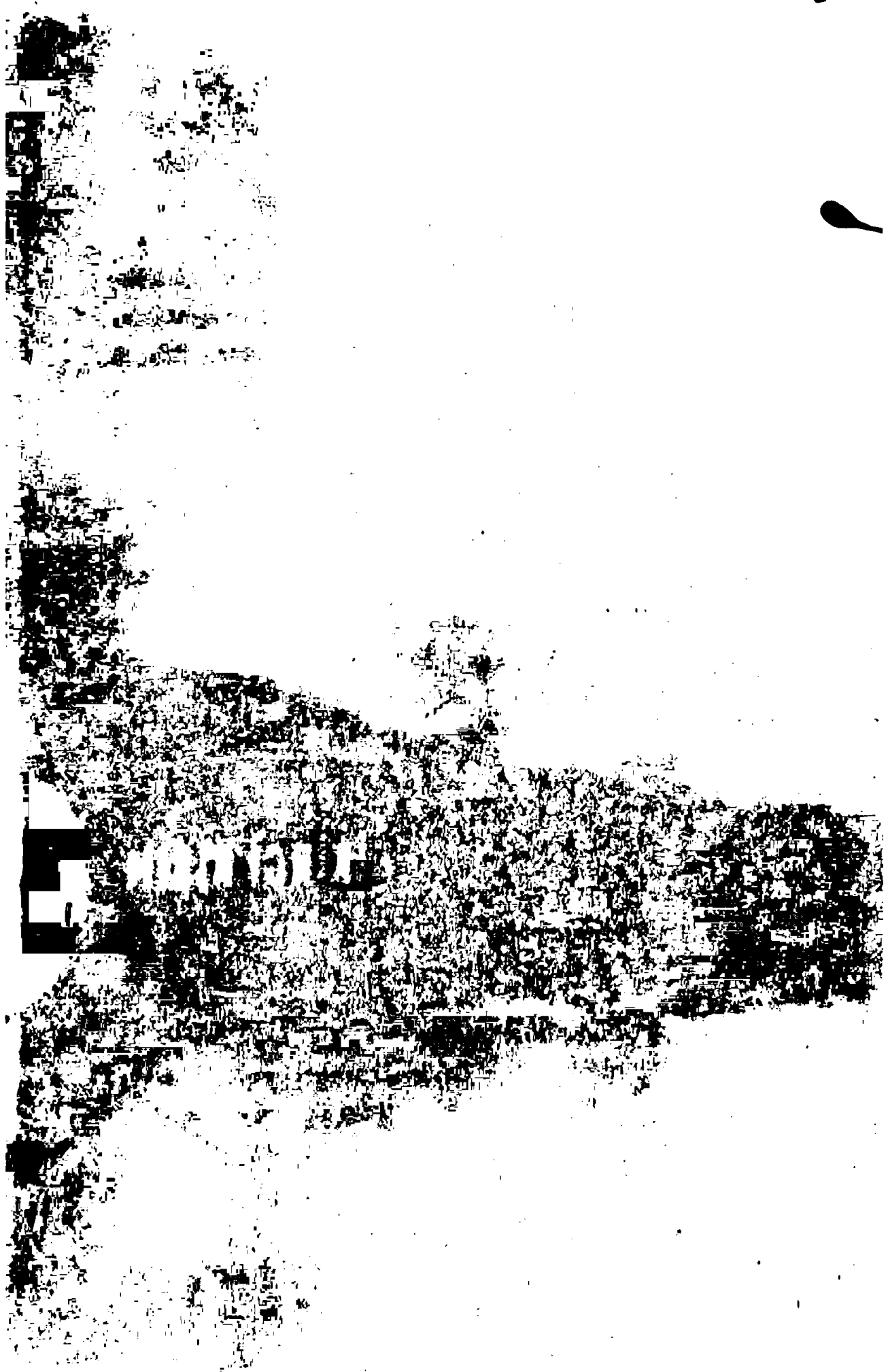
Rhys koltuk altımı kavrayıp beni kızın altından çekti. Gözlerimi kırptırdığımda kıza odaklandım. Kafası tamamen parçalanmıştı, her yerimde kan ve beyin parçaları vardı. Nitekim ayağa kalktığımda kendi ayaklarımın üzerinde durduğumu hissedemedim. Rhys elimden tutarak beni çekiyordu. Ona takıldım. Her şey karardı. Beni kendime getirmeye çalıştı.

"Hadi, bunu yapabilirsin..."

Etraf sessizdi ama o takip ediliyormuşuz gibi hareket ediyordu. Bacaklarım pelte gibiydi. Düştüm. Nefes alamıyordum. Beni yeniden kaldırdı, göğsüme sarıldı. Kütüphanenin kapısına dayandık. O kapıyı yumruklarken ben dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kapıyı açın... Şu siktiğimin kapısını açın!"

İKİNCİ KISIM

Bazen cesur olabiliyordum. Grace'in evinde kaldığım gece gibi. Orada olmamam gerekiyordu. Onlara izin almadan gitmiştim. Güzel bir şeye sahip olmak, sadece bana ait bir hatıra biriktirmek üzere sonrasında babamın öfkesiyle yüzleşmeye razıyım. Ve güzeldi. Grace'in ailesini sevmiştim, o da anne ve babasını izlediğimi fark ettiğini söylemişti. Ben de ebeveynleri birlikte ve bu kadar yakından görmeye alışık olmadığımı belirtmiştim. Daha fazla televizyon izleseydim görebilirdim ama o da gerçek sayılmazdı. Birbirini seven ve bir aile olan iki mutlu insanı gerçek hayatta ve tam karşında görmek televizyonda izlemekten daha iyiydi. O gün onların bir parçası bile olabilmişim. Lily sonrasında etrafı toplamak zorunda kaldığı için bana kızgındı ama ben bunu başarmıştım. Cesaretimi göstermişim. Gitmeye çalışmışım. Her şey bitmeden haftalar önce, Lily'nin eski planının bir yarısı bana aitti. Çantalarım kapının önündeydi. Babamın nasıl öğrendiğini anlayamadım ama bana çok kızmıştı. Bana kızgınlığı geçene kadar okula gitmemi yasaklamıştı. İlk defa yüzüme vuracak kadar kaybetmişti kontrolünü. Eğer bir daha buna kalkışırsam... Lily haplarını yanında götürmüştü. Bir daha yaparsam...

Rhys beni kapıdan içeri çektikten sonra kendimi kaybettim. Nasıl oldu bilemiyordum. Keşke bilseydim. Beni soyunma odasındaki duşlara taşıdılar. Buz gibi suyun yarattığı şok etkisi bile kendime gelmemi sağlayamamıştı. Beni ovarak temizlemelerini izledim. Rhys'e ısırlıp ısırlımadığımı, dönüşüp dönüşmeyeceğimi soruyorlardı. *Hayır*, dedi her seferinde. Bir de şöyle ekledi: *Bekleyin, nazik olun, kan tamamen akana kadar bekleyin...*

Beni duşun altında sonsuza kadar tuttular. Dudaklarım morarana, su tertemiz akana kadar tuttular. Ardından Cary omzumu yerine soktu. Bu baş döndürücü ve tanıdık his beni kendime getirdi. Omzum daha önce de çıkmıştı. Babam çıkarmıştı. Hastaneye gitmemize gerek kalmasın diye her şeyi doğru şekilde yerine oturtmak için YouTube'dan video izlemişti. Bu yüzden başıma neler geleceğini biliyordum. Daha çok acıyacaktı. Dişlerimi öyle sıktım ki dökülecek gibi oldular. Cary *iyi olduğumu, her şeyin iyi olduğunu* söyledi ama öyle değildi. Ve sonra bitti, sona erdi. Gözlerimi kapadım. Yeniden açtığımda dünyaya bozuk bir mercekten bakıyor gibiydim. Önce nerede olduğumu anlayamadım. Sonra hatırladım. Okuldaydım.

Ancak okulun neresinde olduğumu bilmiyordum.

Kalbim hızla atmaya başladı. Alnıma dokundum. Gevşekçe sarılmıştı. Görüşüm açılana kadar gözlerimi kırptırdım ve her şeyi bir seferde görmeye çalıştım. Revir. Revirdeki sedyede yatıyordum ve üzerimde ince bir örtü vardı. Başım sarılıydı, üzerimde bana ait olmayan uzun, kaşındıran bir kazak vardı. Bunu giydiğimi hatırlamıyordum. Hangisinin daha sinir bozucu olduğuna karar veremedim: Birinin kıyafetlerimi değiştirmesi mi yoksa yaralanmak mı? Kemiklerim sızlıyor, derim kaşınıyordu. Bu hislere alışık olmadığım için tuhaf bir rahatlama duydum. Hayatım boyunca farklı acılar tatmıştım. Kalbim sakinleşti. Etrafa bakındım. Kapı açıktı ama koridor boştu. Saati tahmin etmeye çalıştım. İçerisi yeterince aydınlık olduğuna göre gündüzdü.

Yavaş yavaş ve dikkatle doğruldum.

"Hareket etme."

Rhys duvarın önünde, uyuşturucunun tehlikelerini anlatan bir posterin hemen altında oturuyordu. Posterin üzerinde bir kadının yüzünün, bir yıllık uyuşturucu kullanımıyla bitkin hâlden korkutucu hâle geçişini anlatan bir fotoğraf serisi vardı. Bana dışarıdan bir kızı hatırlattı ve anılar başımı öyle döndürdü ki gökyüzünden düşer gibi hissettim. Sedyeye uzanarak nefesimi kontrol altında almaya çalıştım. Rhys bana doğru geldi ve elini alnıma koydu. Dokunuşunda rahatlatıcı bir his olmadığı ve çok hızlı hareket ettiği için bunu hayal ettiğimi düşündüm.

“Nasılım?”

Sesim çatallıydı. Titreyen ellerimin arasma bir su şişesi iliştirdi. Şişeyi diktim fakat ağzımı tutturamadım. Su çenemden aşağı, bana ait olmayan kazağa döküldü.

Rhys suyu geri aldı.

“Hastasın.” Konuşması bir hakaret miydi yoksa teşhis mi anlayamadım. “Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin. Beyin hasarı almış olabilirsin. Zaten bana kalırsa biz dışarıya çıkmadan önce beyin hasarın vardı ve...”

“Rhys...”

“Ya da,” diye devam etti. “Virüsten etkilendin. Belki birkaç saat içinde öleceksin ve sonra geri geleceksin...”

“Sus.”

“Dışarıya ölmek için çıktın zaten, değil mi? Bana ne ya.”

Başımı diğer yana çevirdim. Haklıydı. Ona neydi. Belki virüsten etkilenmiştim. İçimde olanları dinlemeye çalıştım. İçimde ölen ya da çürümeye başlayan, şu anki hâlimden daha anlamlı bir şeye dönüşen bir parça var mıydı?

“Dışarıya ölmek için çıktın, değil mi?”

Gözlerimi kapadım.

“Sloane.”

Açtım.

“Evet.”

Virüsten etkilenmişim gibi benden uzaklaştı. Diğer yandan da sandalyesini tekmeledi. Sertçe. Sandalye duvara çarptı. İrkildim.

Bana doğru o kadar hızlı döndü ki ellerim istemsizce yüzümü kapadı. *Bana vurma.* Bu kötü bir hamleydi. Bana zarar vereceğini düşündüğümü anlamıştı. Gözleri açıldı, geri çekildi.

"Dışarı seninle çıkmama göz yumdun," dedi. "Benim *hayatımı tehlikeye* attın..."

"Senin ölmene izin vermeyecektim."

"Siktir git, Sloane."

"Gerçekten. Sen..."

"Gönül rahatlığıyla seni orada..."

"Beni bırakmadın ki! Gitmek istedim ama beni bırakmadın..."

"Ölmek istiyorsan bunu normal insanlar gibi yap, bileğini falan kes mesela! Tanrım!" Çok fazlaydı. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve kusmamak için kendimi tuttum. Yanımdaki masanın üzerindeki hapları alıp bana uzattı. Gözlerinin içine baktım. "Tylenol. Bundan iç."

İlacı alıp susuz yuttum.

"Dışarıdaki adam," dedi. Örtümü kurcaladım. İlgilenmiyor gibi yaparsam susabilirdi. "Senin yüzünden öldü. Sence yaşamak ister miydi?"

"Onun yerinde ben olabilirdim," dedim. "Fakat sen bensiz içeri girmedin."

"Çünkü duyduklarıma inanamıyordum..."

"Neden? Neden inanamıyordun? Dışarıyı gördün mü, Rhys? Artık dışarıda hiçbir şey yok, *hiçbir şey...*"

"Bunlar saçmalık, Sloane! Öyle olsa bile *benim* adıma karar veremezsin..."

"Sen de *benim* adıma karar veremezsin!"

Berabere! Haklı olduğumu biliyordu. Elini cebine sokup çıkardığı buruşuk bir kâğıdı üzerime doğru atıp dışarı çıktı. Kâğıdı açtım. Su lekesi olmuştu ve el yazısı neredeyse erimişti. Birkaç kelime okunuyordu. Lily'ye yazdığım intihar mektubu.

Grace içeri girdiğinde uyumamak için kendimi zorluyordum. Gözlerimi kapamak istemiyordum çünkü ne zaman kapasam gözlerimin önüne o adam, ölü kız, Rhys'in sandalyeyi tekme-

lemesi geliyordu. Fakat çoğunlukla otoparkta sersem hâlde yürüyerek arkadaşına seslenen adam oluyordu. Arkadaş? Sevgili? Kardeş? Baba? Aklıma takıldı. Yaşamak istiyor muydu? Hayatta kalabilecek miydi? Buna karar vermek bana düşer miydi? Yaptığım şeyi aklımdan uzaklaştırıp ayak parmaklarıma kadar itmeliydim yoksa olanları atlatamazdım. *Katil.* Grace ve Trace, Cary'ye böyle diyorlardı ama katil olan Cary değildi, bendim. Grace'in ayak seslerini duyup kapıda dikildiğini gördüğümde aklımdan bunlar geçiyordu. Doğrudan bana bakmamak için büyük bir çaba harcadı.

"Rhys beni görmek istemeyeceğini söyledi." O konuşmaya devam ederken Rhys'in neden böyle bir şey söylediğini anlamaya çalıştım. "Ancak ben seni görmek istedim."

Peşinden söyleyeceklerini tahmin ettim. *Dışarıya ölmek için çıktığını söyledi. Senin deli olduğunu söyledi. Hepimizi tehlikeye attığını söyledi. Senin bir katil olduğunu söyledi.*

"Adamın yaralı olduğunu söyledi. Ölmek üzereymiş." Duraksadı. "Babam değilmiş."

Beni satmamıştı.

"Baban değildi," dedim.

Buna inanmıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Odaya girdi ve sedyenin ucuna oturdu. Bir süre tırnaklarıyla uğraştıktan sonra, "Seni anlamıyorum," dedi.

"Anlayacak ne var?"

"Sen... Sen bunu sana söylediğim şey yüzünden yapmadın, değil mi? Kendini affettirmek için yani?"

"Ne fark eder?"

"Ölümüne sebep olmak istemem."

"Bunu ben seçtim. Seninle ilgisi yok," dedim. "Ebeveynlerinin yaptığı gibi yani."

"Kapa çeneni."

"Önden gitmeyi onlar önerdi."

"Kapa çeneni, Sloane."

"Buna ikimiz de şahit olduk."

“Dışarı çıktığın için bunları bana söyleyebileceğini mi sanıyorsun yani?” dedi kendini toplayarak. “Bu işler öyle yürümüyor.”

Omuz silkip gözlerimi kapadım. Uyumak istiyordum. Bunun için onun gitmesini istiyordum. Zihnimin rahatlamasına izin verdim, nefeslerimin derinleştğini hissettim.

Bir süre sonra sedyeden kalktı.

“Neden nefret ediyorum, biliyor musun?” diye sordu. Ona soracak kadar kendime geldim. “Herkesin bundan bahsetmesinden. Ebeveynlerimin öleceklerini bile bile o sokağa girmeyi seçtiğini söylemesinden. Fakat ufacık bir ihtimal olduğunu bilselerdi oraya girmezlerdi. Kimse bunu düşünmüyor.”

“Fakat oraya girdiler.”

“Çünkü *temiz* olduğunu düşünüyorlardı,” dedi ve yüzümün önündeki saçları arkaya itti. Bu o kadar rahatlatıcı bir hareketti ki kafam karıştı. “Tehlikeli olduğunu düşünselerdi oraya önden girmelerine *imkân* yoktu. Çünkü *biz* oradaydık. Yetişkin olmalarına rağmen Cary’nin öncülük etmesine neden izin verdiler sanıyorsun? Bir şey olursa o ölsün diye. Kendileri *değil*. Cary temiz dediği için o sokağa girdiler. Oysa Cary yanılmıştı.”

“Çok üzgün.”

“Üzgün olsaydı bugün dışarı çıkan o olurdu. Bu arada Trace sana teşekkür ediyor.” Sesi titredi. Nefes verdi. “Nihayet öldüklerini anlamasını sağladın.”

Yana döndüm ve o gidene kadar mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştım. Ardından öyle sessiz nefes almaya başladım ki kendim bile duyamaz oldum. Ölü taklidi yaptım. Sonunda her şey yok oldu.

Fakat geri döndüklerinde tuhaf, dengesiz ayak sesleri olarak döndüler.

Odaya biri girdi. Yanağıma sert, nasırlı bir el dokundu. El bu binadan tanıdığım kimseye ait değildi. Parmakları yüzümde dolaştı. Rüyada olmalıydım ama bu her ne ise, bu rüyayı görmek istemiyordum. Bu yüzden yüzümü çevirdim. Ayak sesleri uzaklaştı. Uyanıktım. Hızla doğruldum, bulanık gözlerle revirin açık

kapısına doğru baktım. Koridor buradan boş, soğuk görünüyordu. Uyanık mıydım? Yavaşça kalktım, bedenim sızlıyordu. Revirden çıktım. Sonraki adımımı ne tarafa atacağımı bilemeyerek koridorda durdum. Karanlıktı. Kendimi korunmasız hissettim. Bana kimin dokunduğunu bilmek istiyordum çünkü kendime geldikçe bu olayın yaşandığı sırada kendimde olduğuma inancım artıyordu ve bu dokunuşun aşinalığını inkâr edemesem de gerçekliğini inkâr etmeye ihtiyacım vardı.

Gölgelere göre yönümü bularak müdürün odasının önünden geçtim. Ana girişin önünde durup burası sadece okulken her gün buradan geçmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım.

Birden bedenim kaskatı kesildi.

Havada başka bir varlığın ağırlığı vardı. Gözlerimle boşluğu tarayarak öne çıktım. Birinin beni gözetlediği hissine kapılınca yüzümü tutarak geldiğim yönden geri döndüm. Ve o misk kokusu boğazıma dolmuştu. Göğsüm daraldı. Plastikle çevrelendiğimi hissettim. Onu sonsuza dek hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ettim, dokunuşunu ve kokusunu hiçbir şeyin yok edip edemeyeceğini.

“Baba,” dedim.

Koridor sesimle inledi. Büyü bozuldu. Revire dönüp sedyeye oturarak görünmez elin kalbimi sıkmasını bekledim. El fenerini alıp en düşük seviyede açtım. Masanın üzerinde duran mektubu aydınlattı. Mektubu açtım ve sakinleşene kadar her parçasını düzleştirmeye devam ettim.

Bulunduğu yerde babamı duyabiliyor muydu? Sesi, ayak sesleri rüyalarına giriyor muydu? Uyanıkken onu duyuyor muydu yoksa gider gitmez onu duymamaya mı başlamıştı? Aramıza mesafe koydukça her şey daha iyiye gitmiş miydi? Yoksa duyduğu ses, duyduğu ayak sesleri bana mı aitti? Öyle olmasını umdum. Onun hayaleti ben olmalıydım.

“Yaşayanların dünyasına dönmeye hazır mısınız?”

İrkildim. Cary bile kendi ağzından çıkanlara şaşırdı.

“Sanırım,” dedim.

Bana tiyatro kulübü den kıyafetler getirmişti. Kareli bir erkek gömleği ve üzerime olmayan bir kot pantolon. Köylü gibi görünüyordum. Pantolonun düğmeleri rahatsız edici bir şekilde göbeğime batıyordu. Üzerimi revirin karşısındaki tuvalette değiştirdikten sonra dışarı çıktım. Cary bana o soruyu sormak için bekliyordu. Hazır olup olmadığımı.

“Nasıl?” diye sordum. “Yani... dışarı?”

“Birkaç aylak var ama çoğu sokaklarda takılıyor. Henüz kapağına gelen olmadı ki bu iyi haber,” dedi. “Ne olur ne olmaz diye pencereleri yeniden kapadık. Sen iyi misin? Seni buraya getirdiğimizde kendinde değildin.”

Kafamdaki bandajın içi kaşındı. Çok aptal görünüyordu ama bunu söylemek ayıp olurdu. Yüzümün yanı çizilmişti, kızarıktı. Yanağım morarmıştı. Son yirmi dört saatte vücudumun çeşitli yerlerinde morluklar türemişti. Küçük bir araba kazası geçirmiş gibi hissediyordum ama ona iyi olduğumu söyledim. “Umarım,”

diye karşılık verdi. Sonra öylece dikildik. Uzun süre beni izledi. Bu beni huzursuz etti, ateşimi çıkardı.

"Ne var?" diye sordum.

Omuz silktili. "Dışarı çıkan kişinin sen olmasına şaşıyorum."

"Herkes şaşıyor."

"Evet, benim gitmem gerekirdi."

"Neden böyle bir şey söylüyorsun ki?"

"Çünkü Grace ve Trace sürekli bunu söylüyorlar. Bilemiyorum. Trace şimdi de neredeyse senin ölümüne sebep olacağımdan bahsediyor."

"Olmazsın."

Uzun bir nefes verdi. "İçten mi söylüyorsun bunu?"

"Konu sen değildin, Cary."

"Neydi peki?" Başımı çevirdim. O devam etti, "Rhys bana söyledi."

"Rhys sana ne söyledi?"

"Dışarıdaki adamı. Yaptığın şeyi. Rhys adamın yanı kaçık olduğunu ve buraya gelirse bizi tehlikeye atacağını söyledi. Şimdi o aylakların arasına karışmış..."

Adam dönüşmüştü demek. Gözlerim yandı. Cary'yle bu konu hakkında konuşmak istemediğim için Grace ve Trace konusuna döndüm.

"Yastalar. Bu süreci yaşamaları gerekiyor."

"Herkes yasta," dedi. "Dışarıda bütün dünya yasta. Aramızdaki tek fark onların ebeveynleriyle biraz daha fazla vakit geçirebilmeleri. Ayrıca hayatta kalabilmelerinin sebebi de *benim* ve..." Sonraki kelimeleri zar zor söyleyebildi. "Onlardan özür diledim ama onlar, buraya kadar gelmelerini sağladığım için bana teşekkür bile etmediler."

"Büyük ihtimalle etmeyeceklerdir de."

"Önemli değil, ben kin tutmam."

Bir dakikalığına sustuk. Sonra ben yalan söyler gibi oldum. Kötü bir yalan değildi bu. Kendisini iyi hissetmesini bile sağlayabilirdi. Gözlerinin içine baktım ve "Teşekkür ederim," dedim.

İstediğim karşılığı alamadım. Kendini daha iyi hissetmiyordu. Hatta hüzünlenmiş gibiydi. Zoraki bir gülümsemeyle takındığını fark ettim.

“Geri dönelim,” dedi.

Oditoryuma girdiğimde herkes bana baktı. Kendimi yeniden lisede hissettim. Kimse bir şey söylemeden Trace bana doğru yürüdü ve sarıldı. Canım yandı. Tek kelime etmeden bana sarılmaya devam ederken Rhys, “Ben de dışarıdaydım,” dedi.

“Döndüğünde sırtını sıvazladım ya.” Trace beni bıraktı ve sıcacık gözleriyle bana baktı. “Bizim için yaptığım şeye minnettarız, Sloane.”

“Unutun gitsin.” Herkesin unutmasını istiyordum.

“Denemiş olmanın benim için anlam taşıdığını bilmeni istiyorum.” Bakışları beni geçti ve soğudu. “Başkalarının aksine.”

“Siktir git,” dedi Cary halsizce.

“Kahvaltı sırası kimde?” diye sordu Rhys. “Dün ben hazırladım. Bugün hazırlamam.”

Trace, “Ben yaparım,” dedi.

Şaşırtıcıydı. Trace’in buraya geldiğimizden beni kahvaltı hazırladığını görmemiştim. Zaten hazırlanacak bir şey de yoktu. Paketli yemeği al, içeceği al ve tepsiye koy. Sahneden atladı, doğruldu ve perdenin arkasında kayboldu.

“Mutfak diğer tarafta,” diye seslendi Rhys. Ve bunu demesinden bir saniye sonra Trace viski şişesiyle geri geldi. “Kahvaltı derken bunu kastetmemiştim,” dedi Rhys.

“Neden bunu bulduğumuz gün içip kafayı bulmadık?” Trace sahneye zıpladı. “Yine neyi bekliyoruz? Bence bunu bekletecek zamanımız yok.”

Grace, “Zamandan bol neyimiz var?” diye sordu.

“Evet de kim bilir ne kadar var. Yarını siktir et, sonraki günü de ve sonrakini de.” Şişeyi açtı, bir yudum aldı ve durdu. Şişeyi Rhys’le bana uzattı. “İlk içen siz olmalısınız. Yaptınız şey için.”

“Pisliksin sen,” dedi Cary.

Trace onu duymazdan geldi ve şişeyi bize doğru itti. Viskiye

önce alan Rhys oldu. Şişeyi dudaklarına götürdü ve rahatça içti. Sonra bana uzattı. Rhys'i taklit ettim ama onun aksine kusacak gibi oldum. Boğazım yanmıştı. Şişeyi Trace'e geri verdim. O da içip Grace'e uzattı. Grace isteksizce küçük bir yudum alıp Cary'ye verdi. Halkayı tamamlıyorduk. Harrison o kadar kötü oldu ki boğazını temizlemek için mutfaktan meyve suyu aldı. O anda hayatta olamayacak kadar küçük görünüyordu.

"Korkak," dedi Trace.

Grace ona dirsek attı. "Boşa gitmesinden iyidir."

Ve o anda içkinin gittiği yere kadar devam edebileceğimizi anladık. Bir şişe viski kadar. Elimizdeki buydu. Okulda bulunmayı bekleyen başka bir gizli şişe olması düşük bir ihtimaldi.

Trace şişeyi yere koydu. Ne kadar içmemiz gerektiğine, hepsini bitirip bitirmeyeceğimize ve ölçünün önemi olduğuna dair bir tartışmaya girdik.

Cary, "Adil olmalı," dedi.

"Hayat adil olsaydı, burada olmazdın," diye karşılık verdi Trace. Cary uzatmadı. Bugün ona çok üzülüyordum. "Ayrıca eğlenmek her zaman adil değildir."

"Sen sarhoş olurken biz ayık kalmayacağız," dedi Rhys.

Trace, "İşte bu güzel bir fikir," dedi. Ancak ne kadar zorlasa da bizi ikna edemedi. İçki oyunları fikrinin ilk kimden çıktığını hatırlamıyorum ama sonunda Ben Hiç oynamaya başladık. Trace olayların bu yöne kaymasından pek keyifliydi. Bu yüzden bize üstünlük taslayabilirdi. Belki her şeyi yapmıştı ya da yalan söyleyecekti. Oyuna o başladı.

"Ben hiç Pearson Gölü'nde çıplak yüzmedim." Tuhaf bir sessizlik oldu ve Rhys ile Cary içkilerini içtiler. Trace'in yüzünde hayali bir gülümseme belirdi. "Aynı anda mı?"

"Siktir." Rhys şişeyi Cary'nin elinden aldı. "Ben hiç sınavda kopya çekmedim."

"Saçmalama," dedi Cary.

"Çok zeki olduğum için yapmama gerek kalmadı."

Harrison dışında herkes içti.

"Ben hiç cinsel içerikli mesajlar atmadım," dedi Cary.

Trace. Rhys. Grace şişeye uzanınca Trace çılgına döndü.

"Kiminle?" diye sordu. Grace gülümsedi ve henüz cevap veremeden, "Bekle. Boş ver. Bilmek istemiyorum. Bir dakika, arkadaşlarımdan biri miydi? Tanrım, Robbie miydi?" diye sordu. Grace'in gülümsemesi büyüdükçe Trace'in öfkesi kayboldu. "Umarım ölmüştür."

"Öyle mesajlaşmak çok yavan," dedi Rhys. "Aşk mektuplarına ne oldu? E-postalarına. Aşk e-postalarına yani."

"Artık aşk mektupları oldular," dedim dalgın bir hâlde. "E-posta devri kapandı."

"Sen böyle deyince içim ürperdi."

Lily o mesajlardan birini göstermişti bana bir keresinde. *İçinde olmak istiyorum* gibi bir şey yazıyordu ama mesajlaşma dilinde olduğu için şöyleydi: *İçnde olmk istyrm*. Benim yüzüm kızarmıştı, o ise önemsiz bir şey gibi davranmıştı. Sanki birinin ona böyle bir şey söylemesine alışık gibiydi.

Harrison, "Dışarısı nasıldı?" diye sordu.

Ne soruyu ne de kimin sorduğunu anlamıştım ki başımı kaldırdığımda herkesin gözlerinin benimle Rhys'in üzerinde olduğunu fark ettim. Onun cevap vermesini istediğim için başımı hızla yere çevirdim. O da bunu biliyordu. Biliyordu ve bana hâlâ öfkeliydi. Bu yüzden, "Bilmem ki. Sence nasıldı, Sloane?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ben de bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedi Trace. "Nasıl olduğunu anlatsana."

Bir kalp atışı sonra...

"Sessiz."

Aynı anda söylemiştik bunu. Ağızlarımızdan çıkan ilk kelimenin bu olması çok tuhaftı. Ben ona baktım, o da bana. Dışarıda yaşadığımız şeyin bizi hayat boyu birbirimize bağladığını hissettim.

"Dışarısı sessiz," dedi Rhys. "Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

Onayımı almak için bana döndüler. Başımla onaylamakla yetindim.

Grace, "Onlar geldiğinde ne oldu?" diye sordu. "Yani, ikini-
zin de nasıl geri döndüğünüzü anlamıyorum. Rhys sayıca fazla
olduklarını söyledi ama siz başardınız..." Durdu. Aklından ge-
çenleri biliyordum. *Ebeveynlerim de sayıca fazla bir grubun içinde
kalmışlardı. Onlar başaramadılar. "Isırılmadınız bile."*

"Isırılmaya çok yakındım," dedim.

"Fazla yakın," diye mırıldandı Cary.

"Onlar... bizim gibi düşünmüyorlar, çocuklar biliyorsunuz,"
dedi Rhys. "Yani... beraber çalışmıyorlar. Aptal hayvanlardan
farksızlar. Sloane için birbirleriyle yarışıp birbirlerine engel oldu-
lar. Dikkatleri dağıldığı için ben de üstlerine gittim. Şanslıydık."

"Kız ısrarcıydı," dedim. Bunu söylediğim anda gözlerimin
önüne geldi. Gözleri benimkilerin önünde parıladı. Açtı, açlı-
ğını hatırlıyordum. Başka bir şey daha hatırlıyorum: Bir tür öz-
lem... Hayır, bunu hayal ediyordum. Onu yeniden canlandırdım
gözümün önünde. Bu sefer sadece açlık vardı. Sadece o, başka bir
şey değil. Öyle basitti ki neredeyse güzel olduğunu söyleyebilir-
dim. Kulağa kötü gelse de gerçek buydu.

"Korktun mu?" diye sordu Grace bana.

Ona yalan söyleyemezdim.

"Hayır. Yani... O gerçeklikle yüzleştğinde... yani öleceğini
bildiğinde... yapacak bir şeyin olmadığı için bir yanın bunu ka-
bul ediyor."

"Bilincinin yarı kapalı olmasının da faydası olmuştur," dedi
Rhys. "Uyanık olsaydın farklı hissedebilirdin."

"Öyle mi? Ben öyle düşünmüyorum."

Trace etkilenmiş gibi bir ıslık çaldı.

Grace, "Ben yapamazdım... öyle hissedemezdim," dedi.

"Sence..." Harrison sustu. "Sence ruhları var mı?"

"Siktir," dedi Cary. "Ben Hiç oynadığımızı unuttunuz mu? O
eğlenceliydi ama bu o kadar değil."

Uzun süre kimse cevap vermedi. Ardından Grace şişeye
uzandı.

"Ben hiç ailemden para çalmadım."

“Ciddi misin?” diye sordu Trace.

İçti. Ben de. Cary de. Rhys de. Harrison bile içti. Ailenden para çalmak bir şey değildi ki. Babamın cüzdanındaki paralar sürekli kaybolurdu ama o fark etmezdi. On sekiz yaşına kadar çalışmama izin vermeyeceği için kendi paramın olmasının tek yolu buydu. Lily’ye izin veriyordu sadece. Keyfi kurallar. Lily süpermarkette çalışarak kazandığını bizim için kenara atıyordu. Ancak bunu tek başına yapmasına izin veremezdim. Başımdaki sargıya dokundum. Canım acıyana kadar parmağımı bastırdım. Babam cüzdanını karıştırdığımı görseydi ya da atladığım faturalardan haberdar olsaydı benim için çok kötü olurdu. Lily ne zaman ona para versem bana bunu hatırlatıyordu ama hepsi kaçış planımız içindi. *Bizim* kaçış planımız. Bizim. Planımız. Birlikte.

“İyi misin?” diye sordu Rhys. Elimi indirip başımı salladım. Biraz düşündükten sonra şişeyi aldı ve uzun bir duraksamadan sonra, “Ben hiç âşık olmadım,” dedi.

Üzücü. Daha da kötüsü sadece Trace ve Grace’in içmesiydi. Cary benimle göz göze gelmekten kaçındı. Biraz sonra neden olduğunu anladım. Lily’yle sevişmişti ama onu sevmemişti. Aralarındaki şey şimdi daha çok mu mantıklı geliyordu daha az mı emin değildim.

Grace içtikten sonra Cary şişeyi onun elinden aldı.

Kafa karışıklığıyla, “Sıralamayla doğru yapıyor muyuz?” diye sordum.

Cary sırayı bozmuştu. “Yanlış yapıyorsak, buna Ben Hiç demeyiz. Paylaşıyoruz işte, Sloane. O kadar.”

“O hâlde,” dedi Harrison boğazını temizleyerek. “Ben hiç sevişmedim.”

İçmezsem Harrison’la kalacağımızı bildiğim için Rhys’ten sonra şişeyi alarak, *Kesinlikle bakire değilim*, der gibi uzun bir yudum aldım.

Grace’e uzattım. O içerken Trace öğürür gibi ses çıkardı.

“Sloane, sen yapmadın,” dedi Rhys. “Ben Hiç’ demedin.”

Bir anda şişe elime tutuşturuldu. Ne diyeceğimi, paylaşaca-

ğımı bilemiyordum. Bir mânâsı olan şeylerden –öpüşmek, sevişmek, uyuşturucu kullanmak– hiçbirini yapmamama rağmen birini öldürmem komikti. Bunu yapmıştım. Gözlerimi kapadım ama başım sallandı. Bundan hiç hoşlanmadım. Viski ağırlarımı dindireceği için adil bir değiş tokuş yapmış sayılırdık. Bu hoşuma gitti.

“Ben hiç...” Etikete baktım. “Ben hiç...”

“Fazla düşündün,” dedi Trace.

“Ben hiç evden kaçmadım.”

Cary içti. Beş yaşında olduğunu söyledi. Odasını temizlemek istememişti.

Böylece dönüp durduk. Sorular daha sapkın ve daha anlamsız yerlere kaydı. Şişenin biteceği yoktu ve benim uykum gelmişti. Ateş basıyordu. Neden olduğunu bilmesem de ne düşündüklerini önemsediğim için çoğuna yalan cevaplar veriyordum.

Harrison içmesi gereken yerde içkiyi reddedince Trace ona yüklendi.

“Dostum, ne *yaptın*?” diye sordu. “İçmemen gereken yerde içiyorsun ve içmen gereken yerde içmiyorsun. Şeyinle ilgili bir karar vermen gerekiyor...” Oops. Bu Trace’in bitirebileceği bir cümle değildi. Yine de devam etti. “Hayatın.”

“On dört yaşında *senin* hayatın nasıldı?” diye sordu Rhys.

“Çoktan birisiyle sevişmiş olması gerektiğini söylemiyorum ki,” diye buyurdu Trace. Körkütüktü. “Ama Harrison, öpüşmenin ne demek olduğunu biliyor musun bari? Yani... Yaşamış olma ama ne olduğunu anlamama ihtimaline karşı birimizin açıklamasını ister misin?”

Cary, “Tanrım, Trace,” diye mırıldandı. Aramızdaki en uçmuş kişi oydu. Daha doğrusu deneyimli olan. Omuzları çökmüştü ve oturmasına rağmen dengesini kurmak için arada bir sallanıyordu. “Kapa çeneni.”

Harrison, “Öpüşmenin ne demek olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı.

Harrison yıkılmış bir hâlde otururken, “On dört yaşında daha,” dedi Grace. “Üzerine gitme, Trace.”

Harrison, "Ben on beş yaşımdayım," dedi umutsuzca.

"Unut gitsin, Harrison. Lütfen." Cary şişeyi aldı. "Çok önemli değil."

"Önemli. Ben hiç... Ben hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey yaptırmadım..."

Cary yüksek sesle, "Oyun bitti," dedi. Viskiden bir yudum aldı ama yutamadan ağzının kenarından akıttı. "Şimdi doğrudan içmeye geçelim."

Harrison dudaklarını sıkı ve avuçlarını yere bastırdı. Bakışlarını bizden kaçırdı ve o anda yüzündeki ifadeden kalbinin kırıldığını, ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anladım. Kendini kastığı için bütün bedeni titriyordu. Trace bile susmuştu. Çok geç olsa da söylediklerini geri almaya çalışıyordu.

"Harrison, seninle şakalaşıyordum..."

"Hayır, şakalaşmıyordun. Önemli değil. Eninde sonunda bir şey ifade edebileceğini düşünmüştüm." Nihayet bize döndü. "Hayatımın yanı... Düşünmüştüm ki... Yani... hiçbir önemi yokmuş."

Cary inledi. "Kapa çeneni lütfen."

"Fakat bir şey ifade etmesini istiyorum hâlâ," dedi Harrison. Yanağından aşağıya bir damla gözyaşı süzüldü. "Ne aptalca, değil mi? Artık bir şeyler yapmak için çok geç."

Cary yüzünü ellerinin arasına aldı. Uzun süre ne bir şey söylendi ne de bir şey yapıldı. Sonunda Grace, Harrison'a doğru atıldı. Burnu ve yanakları viskiden kızarmıştı. Kollarını Harrison'a doladı ve Harrison bütün samimiyetiyle ağlamaya başladı.

"Ağlama," dedi Grace. "Önünde uzun bir zaman var."

"Hayır, yok."

"Evet, var."

"Hayır..."

"Evet! Evet var. Her şey yolunda. Bak..."

Son derece özverili, aynı zamanda da iğrenç bir şey yaptı. Harrison'ın yüzünü yukarı doğru çevirdi ve dudaklarına Harrison'ın da karşılık verip dudaklarını onunkilerle çevreleyeceği kadar uzun süren tatlı bir öpücük kondurdu. Trace'in bakış-

larında gurur vardı ve her şey bittiğinde Harrison sersemlemiş hâlde Grace'e bakıyordu. Ağlaması kesilmişti.

Grace çok iyi biriydi.

Cary iğrenmiş bir ses çıkardı ve ayağa kalktı. "Harrison ağlamaya başlayana kadar eğleniyorduk, değil mi? Ama hep böyle yapmıyor mu zaten? Sağ ol, Harrison."

Harrison bu sözden sonra kendine geldi. "Ben..."

"Evet, sen."

"Senin sorunun ne?" diye sordu Trace. "Çocuğu rahat bırak, ağlaması gerekiyorsa ağlasın."

"Harrison'ın yaptığı tek şey bu! Buna *takılıp* kalmak istemiyorum." Cary gözlerini ovuşturdu. "Takılıp kalmaktan yoruldum. Kendimi kaybetmek istiyorum ve..."

"Kaybetmek üzeresin," dedi Rhys.

"Paylaşıyorduk," dedim. "O da paylaştı."

"Evet ama böyle..." Cary, Harrison'ı işaret etti. Dengesini kaybetti. Bir an tehlikeli biçimde sallandıktan sonra toparladı. "Böyle değil. Bunu duymamıza gerek yoktu. Bunu duymak istemiyordum. Acınası bir şey..."

"Özür dilerim," dedi Harrison. "Ben böyle bir şey yapmak..."

"İstedığı şeye takılıp kalabilir," dedi Trace. "Senin bir şeye takıldığını görmedim."

Cary, "Dur tahmin edeyim," diye karşılık verdi. "Ağzından bundan sonra çıkacak kelimeler ailenin benim yüzümden öldüğü ve benim bir katil olduğum hakkında olacak."

"Evet, öyle olacak. Hatta tam olarak öyle olacak."

Birbirlerine baktılar. Trace'i izledim. Gözlerini kırpmadan Cary'ye bakıyordu. Gözlerini kaçırın Cary oldu. Ondan böyle bir şey beklemiyordum, hiçbirimizin de beklediğini sanmıyorum. Elini yumruk yaptı ve alına vurdu.

"Bunu isteyerek yaptığımı düşünüyorsun," dedi.

"Cary," diye araya girdi Grace. "Yapma..."

"Öyle düşünüyorsunuz ama. Bunu istediğimi düşünüyorsunuz," dedi. "Onlar *olmadan*, sizinle *kalmak* istediğimi sanıyorsunuz."

nuz.” Güldü. “Sence bunu istemiş olabilir miyim? *Gerçekten?*” Bir adım geri gitti. “İstemedim. O fikri, onlarla olma fikrini seviyordum.” Elini indirdi. “Onlar gitmemeliydi. Asıl...”

Kendinden geçmiş hâlde bize baktı. Bunu yapmayacağını bilsem de cümlesini tamamlamasını bekledim. *Asıl benim gitmem gerekiyordu.* Benim için Cary o anda değişti. Hayatta kalma işlerinde süper iyi olan çocuktan ölmüş olması gerektiğini düşünen çocuğa döndü.

Nihayet anladığım birine dönüştü.

Başını iki yana salladı ve oditoryumu terk etti. Bizimle, her şeyle işi bitmişti. Peşinden gitmek, ona yalnız olmadığını söylemek istedim.

Birbirimize nasıl yardım edebileceğimizi sormak istedim.

Grace’le göz göze geldik. Ağzını açtı ama sonra kapayarak başka yöne döndü. Artık mutlu görünmüyordu. Birinin bir şey yapması gerektiğini hissediyordum. Sanırım bu kişi ben olmalıydım. Ayağa kalktığım anda dünya etrafımda döndü.

“Ben onu bulurum.”

“Hayır,” dedi Trace. “Bırak çürüsün.”

Rhys ayağa kalktı. “Ben de seninle geleceğim.”

Benimle gelmesini istemiyordum ama başka çarem yoktu. Rhys ayakta benden daha sağlam duruyordu. Oditoryumdan çıkar çıkmaz onun peşine takıldım. Cary’nin nerede olduğunu biliyordu, kütüphanedeydi. Masalardan birinin üzerine yayılmış, kollarını kendine yastık yapmıştı.

“Beni yalnız bırakın,” dedi. “Lütfen.”

“Seni matına geri götürmemize izin ver,” dedi Rhys.

“Mat. Artık *yatağımı* bile yok. Hiçbirimizin yok. Bunun farkındasınız, değil mi? Eve gidemeyiz. Artık yatak yok.” Başını kaldırdı ve bize baktı. Gözleri sulanmıştı. “Artık eve gidemeyiz, Sloane.”

“Bana uyar.”

“Neden? Alternatifi *bü* işte.”

“Tamam. Yeter.” Rhys, Cary’nin yanına gitti ve onu ayağa kaldırdı. Cary onu itti, “Oditoryuma geri *dönmeyeceğim*,” dedi.

"Revire gideceksin o hâlde," diye karşılık verdi Rhys.

Onu revire götürdük. Ayakta durabilmesi için kollarının altında girdik. Ağırlığını üzerimize aldık. Bacakları pelte gibi işe yaramaz hâldeydi. Bir sınıfın önünden geçerken içeri girdi, çöp kutusuna kustu ve sonra tükürdü.

"Daha iyiyim," diye mırıldandı. Sonra yavaş yavaş açıldı. Sadece uyumak istediğini söyledi. Revire vardığımızda kendini sırtüstü sedyeye bıraktı. Rhys ayakkabılarını çıkardı.

"Ben katilim," dedi Cary. "Ben. Bir. Katilim."

"Hayır, sarhoşsun. Uyu artık."

Cary'nin susmasını istemiyordum. Oditoryumda yarım bıraktığı cümlesini tamamlamasını istiyordum. Başka birinin daha pes ettiğini söylemesini istiyordum. Bunu duymam gerekiyordu.

"Sen olmalıydın, değil mi?"

Rhys bana ters bir bakış attı. "Sloane."

"Ne? Hayır..." Cary gözlerini kırptı. "Hayır. Harrison olmalıydı."

"Şu çocuğu rahat bırakın," dedi Rhys.

"Onu *tanımıyoruz* bile." Cary zar zor doğruldu. "Rhys, onu bulduğumuzda tanımadığımızı ama aynı okula gittiğimizi öğrendiğimizi hatırlıyor musun? Ona sadece bakarak bir hiç olduğunu söyleyebilirsin. Herkes, herkes... Anlamıştık." Öne eğildi ve başını dizlerinin arasına koydu. "Harrison olmalıydı."

"Öyle olsaydı da kendini şu anki kadar kötü hissederdin."

"Harrison olsaydı kimse beni suçlamazdı."

Cary'nin nefesleri öyle derinleşti ki bir an oturduğu yerde sızdığını düşündüm. Fakat sonra omuzları titremeye başladı. Ağlıyordu.

Rhys'e döndüm. Şaşkınlık içinde Cary'ye bakıyordu. Sonra bana döndü ve *sen kadınsın, ne yapılacağını bilirsin* der gibi gözleriyle bir şeyler yapmam için yalvardı. Cary'ye doğru temkinli bir adım attım ama ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapacağıma ya da ne söyleyeceğime dair bir fikrim olması için daha çok içmiş olmalıydım. Cary başını kaldırdı. Öyle üzgün görünüyordu ki.

"Sokak doluydu," diye fısıldadı. Söylediği şeyi beynimden önce kalbim duydu, idrak etti ve anladı. İki adım geri çekildim. "Dolu olduğunu biliyordum..."

Rhys, "Cary, sus," dedi.

"Okula giden tek yol oydu ve hiçbirimiz Harrison'ı tanımıyorduk. Yem olacaktı."

"Cary."

"Ama Casperlar ısrar ettiler, gördünüz. Israr ettiler, değil mi? Yalan söylediğimi itiraf etmemi bekleyemediler işte. Ama onların... onların gitmemesi gerekiyordu. Harrison gitmeliydi. Onu tuzığa düşürecekim, onun gitmesi gerekiyordu. Harrison'ın."

Hıçkırıklara boğuldu. O kadar hisli ağlıyordu ki yeniden kusacağını düşündüm. Yan yattı ve gözlerini sımsıkı kapadı. Acısı yüzüne öyle yansımıştı ki ben bile hissedebiliyordum. Sokağın dolu olduğunu biliyordu.

Harrison yemdi.

Hatırlıyordum. Cary'nin sokağa baktıktan sonra bize dönerek güvenli olduğunu söylemesini ve Casperların... Casperların beklemeden sokağa dalışını... Okula varmayı, duvarların arasında olmayı, kendileri ve çocukları için güvenli bir yere sığınmayı öyle çok istiyorlardı ki. Gözlerimi kapadım ve Bayan Casper'ın gitmeden önce söylediği şey kulağımda yankılandı. *Neyse ki bir şey yolunda gidiyor.* Öyle umutlu, öyle rahatlamıştı ki. Ve sonra...

"Cary," dedi Rhys.

"Gidin. Benden uzak durun..."

Rhys'in bundan başka bir teşvike ihtiyacı yoktu. Beni elimden tuttuğu gibi revirden çıkardı. Kapıyı sessizce kapayıp pencereden Cary'ye baktı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bana döndü.

"Bunu kimseye anlatmamalıyız."

"Biliyorum."

"Ciddiyim, Sloane. Bunu..."

"Biliyorum."

Yutkundu, başını salladı ve birlikte oditoryuma doğru yürümeye koyulduk. Duyduğum şeyi yüzümden okuyabilecekle-

rinden öyle korkuyordum ki durdum. Rhys de durdu. Yeniden yürümemi bekledi ve ben yürümeye başlayınca o da yürüdü. Köşeyi döndüğümüzde ne kadar bitkin olduğumu fark ettim. Bir dolaba yaslandım. Geri dönmek istemiyordum. Henüz değil.

“İyi misin?”

“Bana bir dakika izin ver.”

“Viski ve kafa travması pek uyumlu olmadı, hah.”

“Şu anda senin yanında olmak istemiyorum.”

Adiliğim bana kendimi öldürmemi söyleyen ama ölmeme izin vermeyen çocuğu çok şaşırtmıştı. Yanımdan ayrıldı. Gitmesini bekleyip yere oturdum.

Lily gittikten sonra babam peşine düşmedi. On dokuz. Yasal olarak yetişkindi ama o kadar kızmıştı ki neden polise gidip onu takip ettirmediğini anlayamamıştım. Onun için neden çaba sarf etmediğini bilemiyordum. Fakat şimdi düşününce... canını yakabileceği bir şey olduğu sürece gitmesini sorun etmemişti. Cary, Harrison'ı yem olarak kullanmak istemiş ama Casperlar araya girmişti. Casperlar Cary'nin liderlik etmesi gerektiğini düşünmüşlerdi. Harcanabilirdi. Dışarıdaki adam, harcanabilirdi. Benim için bir önemi yoktu. Peki ben harcanabilir miydim? Ben Lily'nin yemi miydim?

Tuvalete gittim ve yüzüme su çarptım. Başım felaketti. Niha-yet oditoryuma döndüğümde matımın üzerinde yattım. Grace, Trace'in matında uzanıyordu ve Trace ile Harrison salonun diğer tarafında bir paket cips yemekle meşguldü. Harrison konuşuyor, Trace ise onu gerçekten dinliyordu. Trace, Cary'ye duyduğu öfkeyi Harrison'a yansıttığı için kendini kötü hissediyor olmalıydı ya da çok sarhoştı. Yoksa Harrison'ı gerçekten dinlemesi için bir neden düşünemiyordum.

Harrison'ın ölmesi gerekiyordu.

“Ne kadar kötü?”

Grace'in sesi beni düşüncelerimden kopardı.

“Kim?”

“Cary.”

“Neden umursuyorsun ki?”

“Nasıl olduğunu söyle işte.”

Kötü olduğunu söylemek istedim. Cary’nin düşündüğü kişi olmadığını, hayalindekinden hem daha kötü hem de daha iyi olduğunu söylemek istedim ama yapamadım.

“Gözpınarları kuruyana kadar ağladı.”

“Tabii.”

“Daha önce kimseyi öyle ağlarken görmemiştim. Harrison’ı bile.”

Düşündü. “Ama sarhoş, ağlamasının bir anlamı yoktur.”

“Belki ağlayabilmesinin tek yolu buydu.”

“Kesin.”

Bununla uğraşamazdım. Onunla. Başımdaki ağrıyla. Trace’le. Cary’yle. Onunla. Harrison’ın ölmüş olması gerekiyordu. Benim ölmüş olmam gerekiyordu.

“Trace’le birlikte Cary’den nefret etme oyunu oynuyorsunuz. O da bunu hissediyor.”

“Sence onu affetmeli miyim? Sence önemli olan bu mu şu anda?”

“Bence sizin bir şeyiniz var ama onun yok ve ikinizden de özür diledi.” Gözlerimi kapadım. Başım artık dönmüyordu ya da dönüyorsa da bunu hissedemeyecek kadar yorgundum. “Bence gerçekten üzgün.”

“Sadece bir kere söyledi.”

“Milyon kere söylemesi bir fark yaratacak mı?”

“Onu ağlarken görmedim.”

“O zaman revire git.”

“Haksızlık ediyorsun.”

“Dedi ki...” Durdum ve yalan söyledim. Yardımı dokunabilir diye. “Dedi ki kendisinin gitmesi gerekirmiş.”

“Öyle bir şey demedi.”

“Peki, Grace.” Yan yatıp ona sırtımı döndüm. “Demedi.”

Sonunda güneş battı. Biz günü ondan erken bitirmiştik.

Uçurumun kenarında duruyordum ve kalbimin yerinde olmadığını hissediyordum.

Sloane.

Viski sonrası başım ağırlaşıyor, gözkapaklarım açılmıyordu. Gözlerimi açık tutamıyordum ama sesini duyabiliyordum. Bana sesleniyordu. Bana seslendiğini duyduğumu göstermem gerekiyordu.

“Baba...”

Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz uyandım. Kusmak istedim. Bunu kasıtlı olarak söylemekle, istemeden dudaklarımdan dökülmesi arasında bir fark vardı. *Baba*. Yavaşça doğruldum ve saatime baktım. Sabah beşti. Rhys hareket etti ve yan döndü. Yüzü pürüzsüz, el sürülmemişti. Etrafımdaki herkes hareketsizdi. Gözlerini açmalarına saatler vardı. Onları çok kıskanıyordum, ben de onlar gibi uyuyabilmek istiyordum. Şu anda istediğim tek şey buydu.

Ayak sesleri.

Oditoryumun dışından geliyordu.

Önce Cary olduğunu düşündüm. Cary revirden dönüyordu. Ayak sesleri ona aitti. Fakat değildi. Ağır ve dengesizdi. Tüyle-

rimi diken diken edecek kadar tanıdıktı. Bir elimle yüzümü örttüm. *Baba?* Ayak sesleri. Kapının önünden geçerken gölgesi yere düştü. Başımı koridora çevirdim ve gölgenin ucunun geçtiğini gördüm. Bir insan. Gerçektir. Olamaz. Elim göğsüme bastırıp hareket ediyor mu diye kontrol ettim. Rhys'in yumuşak ve sabit nefeslerine karşın sığ, hastalıklı gibiydi. Birini görmüştüm. Eminim.

Hayır. Bende bir sorun vardı. Dışarı çıkmış ve bir parçamı bırakarak geri dönmüştüm. Şimdi kalbim beni babamı koridorda yürürken gördüğüme ikna etmeye çalışıyordu. Aklımı yitiriyordum. Bu his ayağa kalkana kadar bedenimi sardı. Bacaklarımda o kadar garip bir his oluştu ki gerçekten uyanık olup olmadığımı merak ettim. Kolumu çimdiklediğimde acıyı hissetmeme rağmen parmak ucunda Grace'in yanına gittim ve gözlerini açana kadar onu sarstım.

"Sloane?" Gözlerini kırptırdı. "Ne oldu?"

"Uyanık mıyım?"

"Ne?"

"Yani... Bir şey duydun mu?"

Gözlerini ovuşturdu. "Hayır, uyuyordum. Ne oldu?"

"Hiç. Hiç. Özür dilerim. Sen uyumaya devam et..."

"Sloane..."

"Unut gitsin."

"Hayır, ne oldu..."

"Yok bir şey," dedim. "Özür dilerim. Sanırım kâbus gördüm."

Gözleri yarı kapalı bana baktıktan sonra arkasını döndü. Ne yapacağımı bilmeden salonunun ortasında durdum. Yeniden uyuyamayacaktım. Ölü gibi uyuyordum ama değildim. Sonra sesi duydum, yok, duymadım. Hiçbir şey duymadım.

Matıma oturup sakinleşmeye çalıştım. Bir dakika sonra yeniden ayağa fırladım. Bir el feneri aldım ve tuvalete doğru yürüdüm. Ellerimi sıcak ve soğuk su musluklarına koydum. Onları çevirmeden önce kalbim burkuldu. Depoda ne kadar su kalmış olabilirdi? Duşa üzerimdeki kanı akıtmaya çalışırken ne kadar

su harcamışlardı? Buraya geldiğimizde ne kadar su vardı? Ellerimi birleştirip akan suyun altında koydum ve yüzüme su sıçrat-tım. Uykudan geriye kalanlar da silindi. Artık ayılmıştım fakat bunun akıllıca olduğundan şüpheliydim. Musluğu bir dakika açık bıraktım ve bunu yapmamam gerekse de kulağımı lavabo-ya dayayıp suyu dinledim. Nedense akıp giden suyun sesi bana ağaçta öten kuşların sesini anımsatıyordu. Dışarıda hâlâ kuş var mıydı? Bu aptal fikri aklımdan çıkardım.

Tabii ki vardı.

Suyu kapayıp tuvaletten çıktım. Oditoryuma gidecekken zıt yöne dönüp hayali ayak seslerinin geldiği tarafa doğru yürüdüm.

Neden bu kâbusu takip etmem gerektiğini bilmiyordum.

Çıplak ayaklarımın soğuk zeminde çıkardığı ses sinir bozu-cuydu. Daha hızlı yürüdüm. Kendimi okulun diğer ucunda, spor sahasına açılan barikat kurulu kapıların önünde buldum. Nere-deyse koridorun yarısını kaplayan masaların arasından geçerek kapılara olabildiğince yaklaştım. Kendimi bir boşluğa sıkıştırdım ve başımı duvara yasladım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Orada o kadar uzun süre kaldım ki bacaklarım kilitlendi, boynum ve omuzlarım ağrımaya başladı. Dışarıdan hiçbir ses duymadım.

Benzin istasyonu olayından beri çok sessizdi.

Dışarısının nasıl görüldüğünü merak ettim. Evimin nasıl gö-ründüğünü. Odamı, yatağımı özlemiştim. Evimdeki odamda yaz aylarında pencere açık uyur, geçen arabaları, rüzgârla birbirine sürten akçaağacın yapraklarını dinlerdim. Lily ise ağaca tırmanarak gizlice odama girip çıkardı.

Arkamda biri vardı.

Hemen döndüm. Belim bir masanın köşesine takıldı. Acıdan başka her şeyi unutarak öne eğildim. Başımı kaldırdığımda bir adam gördüm. İrice, tanıdık bir figürdü. Sırtı dönüktü. Gerçek-ti. Hayır. Artık gerçeğin ne olduğunu bilemezken bunun gerçek olduğunu nasıl anlamıştım? Koridorun sonunda bir adam vardı. Hayır, ben uyuyordum. Gözlerimi kapadım. Açtım. Hâlâ oradaydı. Gözlerimi kapadım. Açtım. Hâlâ oradaydı.

“Baba?” diye seslendim. “Baba...”

Adam omuzlarını dikleştirdi. Yavaşça dönmeye başladı ama onun kim olduğunu görürsem dünyanın başıma yıkılacağını hissettim. Onu görmek istemiyordum. Göremezdim. Feneri kapayıp kör karanlıkta oditoryuma koştum. Grace’e yaklaştım ve onu yeniden sarsmaya başladım.

“Grace, uyan, uyan, lütfen, lütfen, *lütfen*... Okulda, okulda biri var. İçeri biri girmiş...”

Cary, Rhys ve Trace binayı taradıktan sonra içeri girerlerken ben Grace'in kollarının arasında matımda oturuyordum. Cary uyanıktı ama berbat hâldeydi. Akşamdan kalmaydı. Bana bakışlarına bakılırsa etkilendiği pek söylenemezdi. Umursamadım. Dikkatimi dağıtmak için tırnaklarımı kemirdim. Dikkatimi dağıtmazsam delirebilirdim. Harrison da Grace'in diğer tarafındaydı. Konuşamayacak kadar korkmuş, diğerlerinin binayı aramasına yardım edemeyecek kadar gerilmişti. Ancak ne onun ne de benim endişelenmemi gerektirecek bir şey vardı çünkü okul boştu. İçeride kimse yoktu.

Kimse.

"Sadece biziz." Cary gözlerini ovuşturdu. "Tanrım, on iki saat daha uyuyabilirdim."

Başımı dizlerime yasladım.

"Geçti," dedi Grace sırtımı sıvazlayarak. Sıcaklığı içimi yumuşattı. Doğrudan içimdeki en ölü parçama aktı. "Kâbus görmüşsündür."

"Başın nasıl?" diye sordu Rhys.

"Cehenneme kadar yolun var," diye mırıldandım. Grace'in

şaşırdığını hissettim. Yaşananları sadece Rhys ve benim bildiğimizi, şu anda iyi olmayan iki kişinin Rhys ve ben olduğumuzu unutmuştum.

“Sadece sormak...”

“Konu o değil.”

Belki de oydu.

“Daha önce de oldu mu?” diye sordu Grace.

İçine düşmek istemediğim bir an, yüzleşmekten kaçındığım bir soru. Sessizliğim evet anlamına geldiği için *ne zaman, nerede, nasıl hissettin* sorularını peş peşe dizdi. Revirdeki geceye kadar geri giderek anlattım ama buraya geldiğimiz ilk günlerde parfümünün kokusunu aldığımı söylemedim. Eğer parfümünün gerçek olmadığını bilseydim ki biliyordum, belki de koridordaki sesi de duymuştum, evet duymuştum.

Duymamış mıydım?

“İçeriye kimse giremez,” dedi Cary sertçe. “Bundan eminiz.”

Sabah saatleriydi. Tepe penceresinden dışarı baktığımda grimsi bir gökyüzü gördüm. Yağmur yağabilirdi. Haklı olabilirlerdi. Okulda kimse yoktu. Hayal kurmuştum.

“Özür dilerim,” dedim.

Cary önümde çömeldi. Bu yakınlığı Grace’i yerinden etti. İkimizden de uzaklaştı. Ancak henüz yanımızdan ayrılmadan kısa bir anlığına Cary’yle göz göze geldiler.

“Yaralandın. Korktun,” dedi Cary. “Olur böyle şeyler.”

Oldu.

Herkes gördüğüm şeyler yüzünden bana fazla iyi davranıyordu. Tuhaf hissetmemi istemiyorlardı ama öyle hissediyordum. Günün yarısını onların eşliğinde, bütün şamataya karşın hissettiğimden daha iyiymişim gibi davranarak geçirdim ve kendime izin verdim. Önceki geceki rotamı yenilemeye karar vermişim ki yalnız geçirdiğim beş dakikadan sonra Rhys çıkageldi. Ona gitmesini söylemek istedim ama fark eder miydi? Hep burada olacaktı.

Hepimiz burada olacaktık.

Tabuttu burası.

“Hepimizi korkutarak okuldan çıkarmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu. “Dışarı çıkmanın dramatik bir yolunu bulmak adına bizi kafaya almadığından emin olmak için seni izlemek zorunda mı kalacağım?” Cevap vermedim. Beni inceledi. “Yalan söylemiyorsan beyin sarsıntısı falan geçirmiş olabilirsin. Sargı bezinin altında bir parça eksik. Yara izi kalacaktır.”

Elim sargıya gitti. Alnıma bastırdım.

Canım öyle acıdı ki neredeyse tadını ağzımda duydum.

“Burada ne işin var?” diye sordum.

“Senin ne işin var?” diye karşılık verdi.

Koridorun sonuna yürüdüm ve adamın dikildiğini gördüğüm sınıfın kapısına vardım. Kapıyı ittim. Bay Baxter’ın sınıfı. İçeriye adım attığımda Rhys’in yarattığı huzursuzluk geçti. Masaların her birine dokunarak aralarında dolaşım. Bu yanlışlık içimi ürpertiyordu. Bu binanın gerçek işlevini unutmak istemiyordum.

Eski hâlini unutmak istemiyordum.

Baxter’ın masasına yürüdüm ve Rhys odanın ortasında durmuş beni izlerken sandalyesine oturdum. Önümde bir ajanda vardı. Akıllı telefonlar dururken bunları kim kullanırdı ki? Rasgele bir sayfa açtım ve diş hekimi randevusunu gördüm. Bunun tam altında *Madeline bu sabah: Kırmızı gecelik* yazıyordu. Beş kelimenin ne kadar kişisel olduğuna şaşırdım. Aklıma Lily’nin annemin mutfaktaki takvimi günlük gibi kullandığını anlatması geldi. Söylediğine göre annem randevuların yanı sıra *Kızlar kavga etti – Sloane, Lily’nin bebeklerini aldı* gibi küçük notlar da yazıyormuş. Bir keresinde bundan babama bahsedip takvimlerin nerede olduğunu sorduğumda ne nerede olduklarını ne de saklayıp saklamadığını söyledi.

“Suçluluk,” dedi Rhys.

Başımı kaldırdım. “Ne?”

“Gördüğün adam. Dışarıdaki adam yüzünden suçluluk çekiyorsun.”

“Ya, öyle mi?”

"Götlük yapmaya çalışmıyorum," dedi. "Birini gördüğünü sanmanın nedeni budur diyorum. Yani stres gibi. Suçluluk gibi."

"Adam yüzünden kendimi suçlu hissetmiyorum." Yalandı ama doğruyla dengeyi sağlamaya çalıştım. "Kıskandım."

"O dönüştü, Sloane. Şu anda dışarıda."

"Biliyorum."

Rhys'in kilo kaybettiğini fark ettim. Yanakları eskisine göre iyice çökmüştü, yüzünün kemikleri ortaya çıkmıştı. Burada eriyip gidiyorduk.

"Burada bizim için bir şey kalmadığını mı düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu.

"Benim için evet. Diğerlerini bilemem."

"Şu anda onların sahip olduğu ama senin olmadığın ne var?"

Dudaklarımı sıktım. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Şu anda sahip olmasalar bile önceden herkesin bir şeylere sahip olduğunu ve *sahip oldukları şeylerin* onları devam etmeleri için yeterince güçlü kıldığından bahsetmek istemiyordum.

"Suçluluk," diye tekrarladı.

"O adamı görmedim. Başkası..."

Sus. Sus.

"Kimdi?" Kilisedeymişiz gibi sessiz konuşuyordu. Gözlerinde kararlı bir ifade vardı. Cevap alana kadar soracağından eminim, o yüzden pat diye söyledim.

"Babam. Babamı gördüm sandım."

"Baban öldü sanıyordum."

"Umarım." Yutkundum. "Bunu diliyorum."

Ne diyeceğini bilemedi. Olması gerekenden daha iyi bir histi bu. Beni anlamıyordu. Nasıl böyle bir şey söyleyebildiğimi, nasıl böyle bir şey istediğimi anlamıyordu. Neden anlayacaktı ki? Ev hayatı muhtemelen benimkinden farklıydı. Bana kalırsa mükemmeldi. En kötü anları bile benimkinden iyiydi. Daha fazlasını sormaya kalkışmadan Cary nefes nefese sınıfa girdi.

"Her yerde sizi arıyordum," dedi. "Şu iş aradan çıksın istiyorum. Dün söylediğim..."

“Kimse bir şey söylemeyecek,” dedim.

Rahatladı. “Tamam. Güzel.”

Onlar karşımda dikilirken Baxter’ın ajandasını açıp kapadım. Birinci sayfaya geldim. Nick Baxter. Ev telefonu, cep telefonu. Adres. Nick Baxter.

Nick.

“Ah,” dedim.

“Ne oldu?” diye sordu Rhys.

Dünya milyon parçaya bölündü ve aynı hızla toplandı ama düzeni bozulmuştu. Resim yanılttı. Tersti, berbattı. Yavaşça ayağa kalktım ve içgüdülerimin yönlendirmesiyle Baxter’ın masasının etrafında döndüm. Beynimin kapandığını ya da hiç olmadığı kadar açıldığını hissettim. Sınıfın arkasına geçip dolaba yürüdüm. Kapıyı açtım, her şey durdu. Her şey. Rhys ve Cary öyle sessizdi ki onların kaybolduğunu ya da hiç burada olmadıklarını düşündüm. Bu ânı gerçeğe dönüştürmüştüm sanırım, onu niyetimle gerçek kılmıştım.

Bay Baxter.

Yerde kıvrılmış yatıyordu. Eski hâlinin hayaleti bile sayılmazdı. Öğretmenliğinden eser kalmamıştı. Hepimizi tepeden izleyen ve sessiz kalmamızı sağlayan o istikrarlı ve çetin duruşu kendi kendine eriyip gitmişti. Yanakları içine çökmüştü, yüzü nefes almıyormuş gibi solgundu. Sanırım ölmüştü. Üzerinde takım elbise vardı. Gömleği kanla ve çamurla kaplıydı. Yaşıyordu. Okulda yaşayan başka birini görmek fazlaydı. Korktum. Bu perişan adamdan korktum.

“Silahı al, Sloane,” dedi Rhys.

Şoktan ne dediğini anlamadım.

“Silah. Al onu!”

Baxter’ın kucağında duran tabancayı fark ettim. Namlusu garip bir şekilde bana doğru dönüktü. Kalbim deli bir ritimle atmaya başladı. Yavaşça silaha uzandım. Parmaklarım İngilizce öğretmenimin kasıklarına çok yaklaşmıştı. Yalnızca bu bile midemi bulandırmıştı. Bay Baxter’ın gözkapakları titreşti. Elimde silahla

geri çekildim. Rhys hemen arkamdaydı. Silahı ellerimin arasından çekip aldı. O anda silahla neler yapabileceğimi anlamıştım.

“Lanet olsun,” dedi Rhys.

Sana söylemiştim, diyecek oldum. Okulda birinin olduğunu söylemiştim. Birden beynim çalıştı. Burada başka biri var. Birisi içeri girdi.

Rhys ve Cary karşılarındaki insan yığıntısına –okulun içindeki bizim haricimizdeki insana, yetişkine– bakakaldılar. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Cary bize döndü. “İçeriye nasıl girdi?” Biz cevap veremeden öne atıldı ve bacaklarını hareket ettirerek yavaş yavaş uyanmaya başlayan Baxter’a doğru ayağını uzattı.

“Cary...” Rhys ona doğru uzandı ama geç kalmıştı.

Baxter inledi. Cary yeniden onu ayağıyla yokladı. Olanlara yakın durmamak için geri çekildim. Onlardan olabildiğince uzakta kalmak istiyordum.

“Sloane, buraya gel,” dedi Rhys.

Silah. Silah Rhys’teydi. *Bizim* bir silahımız vardı. Hayır, Baxter’ın silahı vardı. Bu, Baxter’ın silahıydı. Burası Baxter’ın sınıfıydı. Peki Baxter’ın okulu muydu? Burada çalıştığı için bizden daha fazla hakkı olabilir miydi? Eskiden çalışıyordu. Beynimi çılgınca düşüncelerden kurtaramıyordum çünkü neyin önemli olduğundan, en önemli şeyin ne olduğundan emin olamıyordum. En önemli şey şuydu: Baxter yaşıyordu. Okuldaydı ve yaşıyordu.

“Baxter,” dedi Cary ve sonra kendi kendini düzeltti. “Bay Baxter...”

Baxter uyanmıştı ve boş gözlerle bize bakıyordu. Beyni kısa süreli bir tanıma sürecinden geçti. Konuşmak üzere ağzını açtığı anda Cary söze girdi.

“Buraya nasıl girdiniz? Nasıl girdiğinizi göstermek zorundasınız...”

“Beni buldunuz,” dedi Baxter. Kelimelerin dudaklarından dökülüştünü dinlemek bile beni susattı. “Beni bulacak mısınız diye merak ediyor...”

“Bay Baxter içeri nasıl girdiniz?”

“Silahım... Silahım nerede? Hanginiz aldınız silahımı?”

Rhys silahı arkasına sakladı. Cary, Baxter’a doğru eğildi ve yüzünü tuttu. “Dinleyin beni: İçeriye. Nasıl. Girdiniz?”

Baxter uzun süre Cary’ye baktı.

“Bilmiyorum,” dedi ve bedeni yeniden gevşedi. Cary adamın hiçliğe karışmasına izin vererek geri çekildi. Nefes alışının soluk sesi sınıfı kapladı.

Baxter zayıftı.

Biz burada rahat rahat otururken o dışarıda koşturmuş, aç kalmış ve en olmayacak yerlerde kendine sığmak aramıştı. *Hayat mücadelesi*, dedi. Kelimeler dudaklarından acı bir şekilde döküldü. Ona yemek verdik. Şeftali konservesini yedi ve kustu. İçtiği suyu bile kustu. Revirde mide ilacı bulduk. Ondan sonra yiyip içtiklerini midesinde tutabildi. Buraya gelmeden önce yıkılmak üzere olduğunu söyledi. Gözleri sönük ve bulanıktı. İşe yarar bir şey söyleyecek kadar mantıklı düşünemiyordu. Ne zaman ağzını açacak olsa sesi söylediği her şeyi hüznünlü kılıyordu. Bir zamanlar kürsüde durup bize ders anlattığına inanamıyordum.

Bu adam Bay Baxter'dı ama değildi de.

"Barikatlar çok iyi." Gururlu gözlerle bize baktı. "Gençliğin yaratıcılığının muhteşem örneği. Bakın ne kadar güvendedeyiz."

"Güvende *değiliz*," dedi Cary. Bininci defa Baxter'ın dikkatini elimizdeki en önemli konuya çekmeye çalışıyordu. "Siz girebiliyorsanız, diğerleri de girebilir."

"Biliyorum, Bay Chen. Biliyorum..."

"O zaman bunun ölüm kalım meselesi olduğunu da biliyorsunuzdur. İçeriye nasıl girdiğinizi öğrenmem gerekiyor..."

Baxter gözlerini kapayıp açtı. "Hatırlamıyorum..."

"Okulda olduğunuzu biliyorsunuz ama," dedi Rhys. "İçeriye nasıl girdiğinizi hatırlamıyorsunuz ama burada olduğunuzu biliyorsunuz."

"Bölük pörçük. Price," dedi Baxter. "Bayan Price'ı gördüğümü hatırlıyorum." Bu cümleden sonra herkes bana döndü. Yüzümü tuttuğunu hatırlayınca midem bulandı. Bunu neden yaptığını sormak istedim ama gerçekten öğrenmek istediğimden emin değildim. "Ama hepsi... aynı günmüş gibi." Dudaklarını yaladı. Öyle kurumuş ve çatlamıştı ki. "Her gün aynı gibi geliyor."

"Kendinizi gösterebilirdiniz," dedi Rhys. "Silahınız vardı."

"Sayınız benden fazlaydı ve ne yaşadığınızı bilmiyordum. Ne kadar süredir burada olduğunuzu... neler yapabileceğinizi..."

"Virüsten etkilenmedik," dedi Harrison. "Size zarar veremedik."

Bay Baxter hayretler içinde Harrison'a baktı ve güldü. Kötü bir gülüştü bu. Tüylerim ürperdi.

"Su akıyor mu?" diye sordu. "Su tankı dolu mu?"

Trace başıyla onayladı. "Bu iş başlamadan önce ne kadar dolu olduğunu biliyor musunuz?"

Baxter başını iki yana salladı.

"Bay Baxter?" Grace endişeyle öne çıktı. "Dışarısı nasıl? Eski-sinden olduğundan daha mı kötü? Yoksa gelişme var mı?"

"Bazen... olduğundan daha güvenli görünüyor," dedi. "Bekliyorlar şimdilik. Yaşam bulamazlarsa bekliyorlar. Bu yüzden daha sessiz. Daha sessiz ama güvenli değil."

Rhys'e baktım.

Sessiz.

"Ne yiyorlar?" diye sordum. "İnsan yokken."

"Hayvan yediklerini gördüm. Yaşayan herhangi bir şey."

"İçeriye nasıl girdiğinizi gerçekten hatırlamıyor musunuz?" diye sordu Cary.

"Cary," diye çıkıştı Grace. "Ona biraz zaman tanı..."

"Grace, biraz zaman bizim *parçalanmamıza* neden..."

"Silah," diye araya girdi Baxter. "Bir şey olursa kullanılabilir. Nerede?"

Cary aniden, "Biliyor musunuz? Bay Baxter'ın biraz zamana ihtiyacı var, haklısınız," dedi. "Bunları sonra konuşuruz. Rhys, Sloane ve ben birinci katı arayacağız. Duvardan geçip çatıdan indiginizi düşünmüyorum, değil mi Bay B?"

"Sanmıyorum," dedi Baxter.

"O zaman nereden girdiğini bulacağız ve orayı kapayacağız." Cary diğerlerine döndü. Trace ve Grace küçümseyerek bakıyorlardı. Cary'nin onlara karşı çıkamayacakları bir direktif vermesi gerekiyordu. Basit bir şey. "Bay Baxter'ın ihtiyaçlarını karşılayın. Bu arada sizin de hatırlamak için elinizden geleni yapmanızı istiyorum, Bay Baxter."

Biz salondan çıkarken, "Şahane," dedi Baxter arkamızdan. "Keşke bu hevesi sınıfımda da gösterseydiniz, Bay Chen."

Cary arkasına dönmeden, "Her saniye daha iyiye gidiyorsunuz," diye seslendi.

Koridora çıkar çıkmaz Cary ağzını oynatarak kütüphane dedi. Rhys'le ben bir yönden giderken Cary de diğer taraftan ilerledi. Neden birlikte gitmediğimize anlam veremedim. Cary bizden önce varmıştı. İçeride Baxter'ın girebileceği bir yer arıyordu. İşini bitirmesini bekledik.

"Buradan gelmemiş," dedi hayal kırıklığıyla. "Rhys, silahı sakladın mı?"

"Evet, şeye..." Sustu. "Güvenli bir yerde. Sana sonra gösteririm."

Cary, Rhys'e baktı ve sonra bana döndü ama konunun peşini bıraktı.

"Trace'e güvenmiyorum," dedi Cary.

"Cary, ondan *hoşlanmıyorsun*," dedim. "Hiç hoşlanmadın. O da senden."

"Evet ama onun *bu* işle alakası yok. Her şey boka sardı. Zamanı iyi ayarlamalıyız. Biz geldiğimizde burada değildi herhalde?"

"Sanmıyorum," dedim. "Bence Rhys'le ikimiz dışarı çıkmadan önce girdi. Yani bir gün falan mesela. Belki bir, bir buçuk saat falan."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Dışarıdaki adam." Rhys'e baktım. "Defalarca Nick demişti. Bay Baxter'ın adı Nick."

Bir süre sessiz kaldık. Sessizliği Rhys bozdu. "Buraya o adamla geldiyse ve onu dışarıda ölüme terk ettiyse arada korkunç bir şey yaşanmış olmalı."

"Ama onu bulduğumuzda bilinci kapalıydı," dedim. "Öldüğünü sandık. Belki Bay Baxter da öyle sandı ve onsuz devam etti."

"Belki de onu Baxter o hâle getirdi," diye önerdi Cary.

Başımı salladım. "Öyle bir şey yapmış olamaz."

"Nedenmiş? Dışarıdaki adamla alakalı bir şey söylemedi henüz. Masum olsaydı konuyu bir şekilde ona getirmez miydi?"

"Henüz *hiçbir* şey söylemedi ki. Kendinde değil. Şokta."

"Öyle mi gerçekten?" diye sordu Rhys.

"Bir dakika." Buna dayanamayacaktım. "Sence rol mü yapıyor?"

"Okula nasıl girdiğini gerçekten hatırlamadığını sanmıyorsun herhalde, değil mi?" Baxter'ı bulduğumuzdan beri bu sonuca varamadığım için bana hayretler içinde bakıyordu. "Böyle bir şeyi nasıl unutursun ki?"

Kollarımı önümde kavuşturdum. "Neden böyle bir şey yap-sın?"

"Şu anda kimin neyi neden yaptığını kim bilebilir?" Cary bana, Rhys'e ve kapıya baktı. Biz de kapıya döndük. Kimse yoktu ama Cary yine de sesini alçalttı. "Eğer diğer kurtulanlarla kötü deneyimler yaşadıysa bize de temkinli yaklaşıyordur. Ona inandığımızdan emin olmalı."

Rhys, "Tabii... Ne olursa olsun onu yanımızdan ayırmayacağız ve bir şeyleri hatırlamasını bekleyeceğiz. Çünkü biz açığı

bulamayacağız,” dedi. “Burada güvende olduğundan emin olduktan sonra bize söyler ya da... burada kaldığı sürece kafamıza takılacak.”

“Buraya gelip her şeyi ele geçirebileceğini sanıyor,” dedi Cary.

“Kütüphaneye geleli ne kadar oldu, on dakika falan ve şimdiden adama uğursuz anlamlar yükledik,” dedim. “O bizim İngilizce öğretmenimiz. Tanıdığımız biri.”

“Biz birbirimizi de tanıyoruz ama birbirimize güvenmiyoruz,” dedi Cary. “Bu binada sadece sana ve Rhys’e güveniyorum. Geri kalanı üzerimde yük.”

“Ama belki...” Çaresizce el yordamıyla, Baxter’ın daha insani görünen tavırları için bir tür açıklama bulmaya çalıştım. “Belki Baxter dışarıdaki adamla gelecekti okula ama yolları ayrıldı ve o da adamın öldüğünü düşündü. Belki travma geçirdiği için hatırlamıyor nasıl girdiğini. Bunlar mümkün olamaz mı?”

İkisi de bana bakıyordu ama hayal kırıklığına uğradıkları belliydi. Onların inandığı şeye neden inanmadığımı bilemiyordum. Neden Baxter’ı savunduğumu bilemiyordum. Yüzümü tuttuğunu hissetmiştim. Bundan onlara bahsetmeliydim belki. Bu konuda tuhaf hissediyordum. Her şeyi daha da kötüye götürebilirdi.

“Neyse,” dedi Cary sonunda. “Bunların hiçbir önemi yok. Şu anda önemli olan içeriye nasıl girdiği.”

Bulamadık.

Her yeri aradık, proje sınıflarını, güvenlik odasını... Bodruma indik. Çok karanlıktı. El fenerlerimizin zayıf ışığı uzak duvardaki lavaboları ve rafları korkunç gölgelere dönüştürdü. Baxter'ın grup halüsinasyonu olup olmadığı konusu kafamı kurcaladı ama olmadığını biliyordum. Diğer barikatların yerli yerinde, eskisi gibi durduğunu biliyordum ki onları geçmesinin imkânı yoktu. İçeriye nasıl girmişti? Onu yarı ölü hâlde bulduğumuz dolabı, içinde gizli bir geçit olabilirmiş gibi kontrol ettim.

Bina güvenemeyeceğimiz yerler listesine eklenmişti.

Cary ellerini ovuşturup kötü haberi nasıl vereceğini düşünerek oditoryuma geri döndü. Rhys uzaklaştı. Zorlandığını anlıyordum. Hem daha önce hem de benim tüm çabalarımın rağmen önceki gün dışarıda hayatta kalmayı başarmıştık. İçeri girdikten sonra güvende olduğumuzu düşünmüştük ama değildik. Her şey ortadaydı. Ölmek istemiyordu.

Onu aradım ve spor salonunda sigara paketini açarken buldum. Bir sigarayı dudaklarının arasına koydu ve çakmağı yaklaştırdı. Alev titreyerek canlandı, yüzünü aydınlattı ve ardından

etrafını duman kapladı. Yarı ezik paketi cebine koydu. Bana bir şey söylemedi ama orada olduğumu biliyordu. Ben de ona seşlenmedim, bir profesyonel gibi sigarayı içine çekişini izledim. Ona yaklaştım. Dumanı üfledi ve kafasını bana doğru çevirdi. Bu hareketi bu denli çekici ve kolay kılmasından etkilenmişim ama her zaman böyleydi zaten.

“Az önce sigara içtiğine dair bir hayal canlandı gözümde,” dedim.

“Bu benim olayım.” Sigaranın külünü silkeledi. “Ne istiyorsun, Sloane?”

Tribünlere baktım. Eskiden takımlardan birinde olduğumu ve insanların bana baktığını hayal ettiğimde tüylerim diken diken olurdu. “Baxter buraya iki gün önce geldiyse içeri girdiği yer buraya geldiğimizden beri açık demektir. Virüsten etkilenenlerden orayı keşfeden olmadı.”

“İçimi rahatlatmaya mı çalışıyorsun?”

“Silahı nereye sakladın?”

“Sana söylemeyeceğim.”

“Kafama sıkmayacağ. ma söz veriyorum.”

“Sana neden inanayım ki? Kendini virüsten etkilenenlerin arasına attın. Kafatasını bir mermiyle patlatmak o kadar zor olmamalı, bunu denemek istemez misin? Senin için daha rahat olur.”

“Cesedimi ne yapacaksınız?” diye sorduğumda irkildi ve benden uzaklaştı. Görünmez çizgiyi geçmişim. “Of, ne var? Sen benimle bu kadar açık konuşurken sorun yoktu tabii.” Tavana bakıp düşündüm. “Burada çürümeye bırakamazsınız. Güvenli olmaz. Dışarı götürmek daha da tehlikeli olacaktır...”

“Burada gizli bir geçit olması seni heyecanlandırmıştır,” dedi Rhys. “Bir gün uyandığımızda etrafımız onlarla...”

“Dünyayı fazla basite indirgiyorsun.”

“Of, seni yanlış anladığım için özür dilerim.” Elini kaldırdı. “Lafımı geri alıyorum. Bir sabah uyandığımızda etrafımızın çevrili olabileceği için heyecanlanmamışsındır.”

“Tabii ki heyecanlanmadım. Hiçbir şey düşünmedim.”

Rhys sigarayı yere attı ve ayağıyla söndürdü.

“Baban değildi ama.”

“Hayır.”

“Biliyor musun, benim babam olduğunu düşünseydim, hani bir saniyeliğine bile, olamayacağını bilmeme rağmen...” Sustu ve omuz silkti. “Siktir et. Boş ver.”

Sigara paketini cebinden çıkardı ama bu sefer bana uzattı. Başımı iki yana salladım. Omuz silkti ama gözlerini kaçırmadı. Öyle ki ikimiz arasmdaki bu ânı kazanmak için ilk gitmesi gereken kişi ben olmak zorundaymışım gibi hissedecek kadar rahatsız oldum. Ben de gittim.

Baxter masanın başındaki sandalyeye oturdu, başı öne düşüyordu. Trace ve Rhys uyuması için ona bir mat verdiler. Yanında hiç ses çıkarmadık. Konuşmadık bile. Şimdiden dinamiğimizi bozmuştu. Sadece Harrison bu işten mutlu görünüyordu. Okula açılan bu yeni bilinmez kapıdan dolayı çökmüş olması gerekiyordu ama o *mutluydu*. Bunun nedeni açıktı: Harrison basit düşünüyordu. Aklından geçen şeydi: Baxter yakında hatırlayacak, kendine gelecek ve bizi koruyacak.

Uyuyan Baxter’ı izledim. İnledi ve birden uyandı.

“Radyo,” dedi halsizce.

“Duydunuz mu?” diye sordu Trace.

“Bir kere. Değişti mi? Hiç sanmıyorum ama...”

Trace salonun diğer tarafına yürüyüp radyoyu açtı. Birkaç dakika hışırtı çıkardıktan sonra hoparlörden kadının sesi yüksek ve anlaşılır bir şekilde yükseldi.

“...bir tatbikat değildir...”

Baxter elini kaldırdı ve gözlerini yumdu. Trace radyonu kapadı.

Akşam yemeği vakti geldiğinde Baxter’ı uyandırdık. Masanın başında, Cary’nin yerine oturdu ve Harrison’la Grace’in iki tepsi yemek getirişini izledi.

Biz masada etrafına otururken Baxter, “Grup oldunuz. Bura-

ya kendi başınıza geldiniz," dedi. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştım. Burası *bizim* yerimizdi ama *masamızın* başında o vardı. LaVallee'nin ofisinden çıkardığımız en güzel sandalyede. "Hayatta kalmayı başardınız."

"Hepimiz değil," dedi Trace. "Ebeveynlerimiz. Onları kaybettik."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Nasıl?"

"Anlamadım?"

"Nasıl öldüler?"

Bay Baxter bunu sorarken Cary cips paketine uzanıyordu. Eli havada dondu, bir anlığına asılı kaldı ve sonra paketi alıp yırtarak açtı. Bu, Baxter'ın dikkatinden kaçmadı.

"Onlar..." dedi Trace ama Cary hakkında sert bir şey söylemek üzere olduğunu görebiliyordum. Bu çok kötü olurdu. Kendimi hazırladım ama o cümlesini bitirmedi. Başımı kaldırdığımda Grace'in kardeşinin kolunu tuttuğunu gördüm. Onu susturmuştu.

"Yorgunduk," dedi Grace. "Hepsi bu."

"Evet. Normal." Baxter pirinç kekine uzandı ve gerçek olup olmadıklarından emin olamamış gibi onlara baktı. "Kasaba merkezine gitmeyi denediniz mi?"

"Evet," dedi Harrison. "Neredeyse sonumuz olacaktı."

"Oranın güvenli olacağını düşündük," diye devam etti Trace. "Sanırım herkes öyle düşünmüş. İlk oraya yöneldik ama ilk çöken de orası oldu. Bunu önceden düşünebilseydik oraya gitmeyi denemezdik."

"Biz de aynı hatayı yaptık," dedi Baxter.

"Biz mi?" diye sordum.

Gözlerini kapayıp açtı.

"İstersek burada uzun süre kalabiliriz, biliyorsunuz değil mi? Depodaki su bitse bile şişe su var. Yardım gelene kadar burada kalabiliriz. Biz öyle yapacağız. Öyle *yapmalıyız*. Ta ki... yardım gelene kadar."

"Ya da virüsten etkilenenler içeri girmenin bir yolunu bulana kadar," dedi Cary.

“Bulamazlar.”

“O zaman nereden girdiğinizi hatırlıyorsunuz.”

Baxter başını iki yana sallayarak, “Sadece burada olduğumu ve buradayken dışarıdan daha rahat olduğumuzu biliyorum. Mümkün olduğunca bu düşünceyi aklımızdan çıkarmamalıyız,” dedi.

Herkes mırıltıyla ona katılırken ben bir şey söylemedim. İştahım kapanmıştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Ayağa kalktım. “Tuvalete gideceğim...”

“Ah, öyle mi?” Grace ayağa kalktı. “Ben de geliyorum.”

Tuvaletteyken ben yüzüme ve boynuma su sıçratırken tepemde bekledi. Onu oditoryuma göndermeye çalıştım ama beni dinlemedi. Nasıl olduğumu sordu.

“İyiyim. Başım ağrıyor. Kısa devre yaptı herhalde.”

Cevap vermedi ki bu tuhaftı. Cevap vermek istiyor gibi görünüyordu. Elimi aynaya bastırdım. Soğuktu. Hoşuma gitti.

“Sana bir şey getireyim mi?”

“Hayır. Sadece oraya hemen dönmek istemiyorum. Baxter beni korkutuyor.”

“Cary ve Rhys onu getirdiklerinde Trace onu babamız sandı.”

“Sen?”

“Hayır. Ben bundan hoşlanmıyorum, Sloane.” Önce Baxter’ın varlığından bahsettiğini düşündüm ama yanılmıştım. “Ya okula girerlerse? Yani ya bir sonraki kişi annem ya da babam olursa? Ya onlar gelirse?”

“Grace, böyle bir şey olma ihtimali...”

“Bunca zaman sonra Baxter’ın gelme ihtimaliyle eşit olmalı, değil mi?” Verecek cevabım yoktu. Gözleri doldu. “Tanrım, canımın acısı ne zaman geçecek?”

“Gececeğini sanmıyorum.” Yansımama baktım. “Bence böyle devam edecek.”

Bir parça tuvalet kâğıdı kopardı ve gözyaşlarını sildi.

“Biraz toparlanabilmek istiyorum. Günde on kere buraya gelip ağlıyorum.” Hafifçe güldü. “Keşke senin gibi olsaydım. Güçlü.”
Ona döndüm. “Ne?”

“Yaşananları beceriyle hallediyorsun. Sana ne zaman bak-sam kendinden eminsin. Hiçbir önemi yokmuş gibi dışarı çıktın. Herkes benim etrafımda parmak ucunda geziyor. Senden başka kimse Cary’yi rahat bırakmam hakkında düşünmemi sağlamadı. Kimse onun için *üzülmeme* neden olmadı. Sen her şeyi olması gerektiği gibi görüyor ve bu şekilde söylemekten de çekinmiyorsun.”

“Bana fazla anlam yüklüyorsun.”

“Ben de öyle olmak istiyorum.”

“Daha fazlasısın zaten,” dedim. Alnını kırıştırdı. Benim güçlü olduğumu, bunun güçlülük olduğunu düşündüğüne inanamıyordum. “Ben her zaman senin gibi olmak istemişimdir. Hâlâ da istiyorum.”

“Benden nefret ettiğini düşünüyordum,” dedi.

“Ne?”

“İkinci sınıf.” Buruşturduğu tuvalet kâğıdını çöpe attı. “Bizde kalmıştın. Her şeyin güzel olduğunu sanıyordum ama benimle konuşmayı kestin. Evinizi aradım ve ablan benimle konuşmak istemediğini söyledi. Ne yaptığımı hiç çözemedim.”

Tuvalet yavaşça dönmeye başladı. Bir şeye tutunup denge kurmak istedim ama donup kalmıştım.

“Bunu yaptığını bilmiyordum.”

“Nasıl bilmezsin?”

“Bilmiyordum. Lily’nin bunu yaptığını bilmiyordum. Yemin ederim, Grace.”

Grace beni inceledi. “O nerede şimdi?”

“Evden kaçtı. Altı ay önce,” dedim. Grace’in yüzünde bana acıyan bir ifade görünce omuz silkip gözlerimi kaçırdım. “İyi olduğuna eminim.”

“Çok üzüldüm, Sloane. Trace’in yanımda olmadığını hayal edemiyorum,” dedi. “Siz de bizim kadar yakın...”

“Evet. Öyleydik.” Bir saç tutamını çekiştirdim. Onu koparmak istiyordum. Çatıya çıkıp kendimi aşağıya atmak istiyordum. Başımı kırıłana kadar aynaya vurmak istiyordum. “Eskiden.”

Şu anda hayatıma son vermek için bin farklı çözüm hayal edip bunu neden yapamayacağımı düşünmüyormuşum gibi, olduğumdan çok farklı biriymişim gibi bana hayranlıkla bakıyordu.

“Gördün mü? Kabulleniyorsun işte.”

Derken eski İngilizce öğretmenimle baş başa kaldık.

Akşam yemeği tepsileri masadan kaldırılmış, çöpler atılmıştı. Diğerleri Baxter'ın nereden girdiğini bulmaya karar vermişlerdi. Carry, Baxter içeri girmeden önce neler olduğuyla ilgili birleştirebildiğimiz parçaları ve Baxter'ın yalan söylüyor olmak ihtimalini onlara aktaracaktı ve hepimiz şüpheyeye düşecektik. Kendimi hasta ve yorgun hissettiğim için gitmek istemedim. Cary de Baxter'ın ondan şüphelendiğimizden şüphelenmemesi için birimizin burada kalmasının iyi olacağını söyledi. Rhys bunun onu daha çok şüphelendirebileceğinden söz etti ama sonra *şüphelenmek* gerçekliğini kaybetti. Cary'nin bu işten keyif alıp almadığından emin değildim ama aldığını hissediyordum. Baxter'ın içeriye nasıl girdiği konusunda endişelendiğini biliyordum fakat diğerleri gibi paranoyayı da bir şeyler yaptığını hissetmek için kullanıyordu.

"Bana su getirebilir misin?" Baxter hâlâ masada oturuyordu, bense matımdaydım. Neden suyunu kendi almadığını anlamasam da ona bir şişe su getirdim. Suyu masaya koydu ve birden elimi tuttu. Parmakları yüzüme dokunduğundaki gibi sertti. Yutkundum.

“Yaralanmışsın,” dedi. “Diğerlerinde bir şey yok. Onlar mı yaptı bunu?”

“Onlar?” Ne demek istediğini anladığımda mideme ağrı saplandı. “Hayır.”

Gözlerimin içine baktı ve sonra elimi bıraktı. Derin bir nefes verip bileğimi ovmamak için kendimi zor tuttum. Geri geri matıma yaklaşarak oturdum.

“Güzel, o hâlde güvenebileceğin insanları bulmuşsun.”

“Öyle.”

“Böyle zamanlarda eşine ender rastlanır bir şey bu.”

“Öyle mi?”

“Bence öyle,” dedi ve saçmalamaya başladı. “Panik insanları sonuna yaklaştırır. Cortege ve burada yaşayanların çoğu gitti. Kalanlar ise... pek... pek iyi olmayacaklar. Böyle hayatta kalınmaz, iyi olarak yani... ama... siz iyisiniz ve yine de bu noktaya kadar gelmişsiniz.” Ona dışarıdaki adamı sormak istedim, iyi olup olmadığını. “Ancak siz istisnasınız.”

Yüzünü buruşturdu ve öne doğru eğilip dişlerinin arasından yavaşça nefes verdi. Uzun bir andan sonra doğruldu. Gözleri sulanmıştı.

“İyi misiniz, Bay Baxter?”

“Yorgunum sadece,” dedi. “Bana hâlâ öğretmenmişim gibi sesleniyorsun.”

“Özür dilerim. Biz...”

“Önemli değil. Hâlâ öğretmeninizim...” Parmaklarını masaya vurdu. “Sana zarar verirlerse bana söyleyebilirsin. Ne yapacağımıza karar veririz. İyi olduklarını iddia etmek zorunda değilsin.”

Bu durumdayken birinden bu soruyu duymak tuhaftı. Düşünüyorum da, Baxter’ın dersinde sıcak günlerde uzun kollu kazakla otururken kimse bir şey söylememişti. O zaman bunun kulağıma nasıl geleceğini hayal ettim. *Eğer sana zarar veriyorsa bana söyleyebilirsin. Ne yapacağımıza kadar veririz. Onun iyi biri olduğunu iddia etmek zorunda değilsin.*

“Öyle bir şey yapmıyorum. Buraya geldiğiniz gün dışarı çıktık,” dedim. “Pek iyi geçmedi.”

Parmaklarını vurmaya kesti. “Neden böyle saçma bir şey yaptın?”

Bunu söylememem gerektiğini biliyordum ama yine de söyledim.

“O adamı almak için çıktık. Buraya birlikte geldiğiniz adamı.” Baxter’ın yüzü beyazladı, tek kelime etmedi. Bense konuşmaya devam ettim çünkü belki akıllı değildim ama belki de bunların söylenmesi gerekiyordu. “Bay Baxter, buraya yalnız gelmediğinizi biliyorum. Başka bir adamla geldiniz. O dışarıda. Onu bulduğumuzda size sesleniyordu... sizin adınızı söylüyordu. Nick. Hayattaydı. Artık değil. Bize bundan bahsedebilirsiniz. Önemli değil.”

Baxter boş gözlerle bana baktı. “Ne demek istediğini anlamıyorum. Buraya tek başıma geldim.”

Kalbim parçalandı. “İçeriye nasıl girdiğinizi gerçekten hatırlamıyor musunuz?”

“Sence bu konuda yalan mı söylüyorum? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Başımı iki yana salladım ama Cary ve Rhys geri döndüklerinde onlara aynen böyle söyledim. Her şey hakkında yalan söylüyordu.

Buna karşın çoğumuzun Baxter’la olan geleceğimizi rahatsız edici ama zararsız bulduğunu biliyordum. Karşındaki insan tuhafsa asıl sorunu kendinizde ararsınız ama ona hiçbir şey söylemezsiniz, sonucunda da bir şey olmaz, her şey yolundadır ya, öyle bir şeydi bu. Hiçbirimizin işlerin hızla kötüye gideceğini düşündüğünü sanmıyorum ama tam olarak böyle oldu.

Hepimiz ölü gibi uyurken onun bağırsına uyandık.

“Silah nerede? Nereye koydunuz silahı? Silahı istiyorum...”

Baxter’ın delici ve ısrarcı sesi salonda yankılandı. *Silah*. Önce rüya gördüğümü sandım ama gözlerimin açık olduğunun ve herkesin ayağa fırladığını fark edip ben de kalktım. Baxter elinde

fenerle sahnenin altında durmuş çöp ve kıyafet yığınıni karıştırıyor, elleriyle saçlarını geriye doğru ittiriyordu.

Trace, "Neler oluyor?" diye sordu. "Neler..."

Baxter ona döndü. "Nereye koydunuz?"

Harrison, Baxter kadar delici bir ses tonuyla, "Girdiler mi?" diye bağırdı. "İçeriye..."

"Kimse girmediydi," dedi Rhys hızla. "Bay Baxter..."

"Silah nerede?"

Cary öne çıktı. "Bay B, neyiniz..."

"Silahımı istiyorum, Bay Chen. Nereye koydunuz? Ona..."

"Silah bende değil. Niye ihtiyacınız var ki?"

Trace diğer fenerleri kaptı ve birini Grace'e uzattı. Salon aydınlandı. Baxter hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı ve tırmanarak sahnenin üstüne çıkmaya çalıştı. Cary panikle Rhys'e döndü. Silahın perdenin arkasında, kolay bir yerde olduğunu hemen anladım. Neyse ki Baxter sahneye çıkamayacak kadar bitkindi. Geri düştü.

"Roger dışarıdaysa ona..."

Cary, Baxter'ı kolundan tutup çekti.

"Kafanız karışmış..."

"Roger dışarıda!" diye ısrar etti Baxter. Cary'nin gömleğine tutundu, gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Silaha ihtiyacım var. Anlamalısınız. İhtiyacım..."

"Ben... Ben anlamıyorum... Hiç... siz sakinleşene kadar hiçbir şey yapamayız. Sakinleşmeniz gerekiyor..."

"Roger dışarıda."

"Biliyorum ama..."

"Ne yapacağına dair bir fikriniz yok..."

"Bay Baxter..."

"Dışarıda!"

"Biliyorum ama burada değil."

Nihayet işe yarayan söz dizilimi bu oldu. Baxter sakinleşip yumuşadı. Dizlerinin üzerine çöktü ve nerede olduğunu anladı. Kesik kesik, bitkin nefesler aldı.

“Harrison,” dedi Cary. “Bay Baxter’a su getirebilir misin?”

“Mutfağa tek başıma gitmem,” dedi Harrison.

Trace, “Ben seninle gelirim,” dedi.

Sadece onlar hareket etti. Biz kalanlar Baxter’ın kendine gelmesini bekliyorduk. Cary’nin yüzü solmuştu. Olanlar onu aşıyordu, bizi aşıyordu. Grace önüme geçti. Elimi tuttu ve sıktı. Bir an kendimi onun düşündüğü kadar güçlü hissettim.

Baxter’ın dudaklarının arasından nefes kaçıyordu.

Cary’ye, “Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum, o kadar. Nasıl...”

“Önemli değil.”

“Beni anlamalısınız, dışarıda o kadar uzun zaman geçirdim ki...”

“Anlıyoruz...”

“Nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum.”

“Önemli değil.”

Cary, Baxter’ın ayağa kalkması için yardım etti. Baxter yüzünü buruşturdu, hafifçe sallandı ve Trace’le Harrison ellerinde suyla geri döndükleri anda kendini toparladı. Baxter şişeyi ellerinden aldı ve terli alınına bastırdı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Rhys aptal gibi bunun doğru bir zaman olduğunu düşünerek, “Roger kim?” diye sordu. Baxter’ın yeniden krize gireceğini düşünerek kendimi buna hazırladım ama neyse ki öyle olmadı. Fakat Roger’ın adını başka birinden duyunca irkildi. Artık dışarıdayken aralarında bir şey olduğu aşikârdı.

“Duş almak istiyorum,” dedi Baxter. “Bunu konuşmadan önce kafamı toplamalıyım. Bay Chen, belki bana temiz kıyafet bulabilirsin...”

“Tabii,” dedi Cary. Baxter sersemlemiş hâlde başını yukarı aşağı salladı. Suyu içti ve yarı dolu şişeyi Trace’e uzattı. Cary, onu kollarından tutarak destek oldu. “Sizi... hazırlayalım...”

Oditoryumdan çıkışlarını izledik.

“Burada olduğu sürece böyle davranacaksa,” dedi Trace, “ne yaparım bilemiyorum.”

“Harrison’dan da beter,” diye karşılık verdi Rhys. Harrison ona kızgın bir bakış attı. Rhys onu görmezden gelerek bana döndü. “Adı Roger’mış.”

Roger. Dışarıdaki adamın adı Roger’mış. Adını öğrenmek durumu kötüleştirdi. Hayatımı adını öğrenmeden geçirebilirdim. Onu itmenin nasıl bir şey olduğunu ellerimde hissedebiliyordum. Düşünürsem, zihnimdeki o âna dönüp öldüğünü bile duyabilirdim. Bedenim ürperdi. Dışarıdaki adamın, öldürdüğüm adamın adı Roger’mış ve Bay Baxter onu tanıyormuş. Roger adındaki birini öldürdüm. Beynim çılgınca benim için bahaneler üretmeye çalışıyordu:

Kötü biriydi, Baxter onu dışarıda bıraktıysa kötü biri olmalı, Baxter ondan silahı geri isteyecek kadar korkuyor, Roger kötü biriydi, onu iyi ki öldürmüşüm...

“Silahı başka yere saklamalısın,” dedim Rhys’e.

Bunu söylemem komik sayılabilirdi. Neredeyse. Özellikle de zamanlaması. Belki ilerleyen zamanlarda bunun komik olduğunu düşünecektim, hepimiz böyle düşünecektik çünkü ben bunu söyler söylemez Cary odaya, “Silahı almalıyım. *Silahı almalıyım!*” diye bağırarak girdi.

Biz tepki veremediğimiz sahneye çıktı ve perdenin arkasına geçti. Elinde silahla geri döndü.

“Ne yapıyorsun...”

“Isırılmış... virüsten etkilen-”

Trace elindeki su şişesini yere düşürdü. Şişe yuvarlanarak uzaklaştı. “Lanet...”

“Nereden?” diye sordu Grace. “Nereden? Ben ısırık görmedim...”

“Kolundan.” Cary üzerine kusacak gibi görünüyordu. “Tiyatro kulübünden ona kıyafet götürdüm ve üzerini değiştirirken ısırtığı gördüm. Onu gördüğümü bilmiyor ama ısırılmış. Burada

kalırsa dönüşür ve nasıl girdiğinin bir önemi kalmaz çünkü hepimiz ölürüz...”

Harrison elleriyle ağzını kapadı. “Tanrım.”

Cary gözlerini silaha dikti. Harrison’dan daha genç duruyordu. Birden yüzü değişti, kararını vermişti. Kapıya doğru adım attı.

“Bekle!” Rhys, Cary’yi kolundan tuttu ve geri çekti. “Onu öldürecek misin? Oraya gidip adamı duştayken vuracak mısın?”

“Başka ne yapabilirim ki?”

“Isırık izi olduğundan emin misin?”

“Herhalde! O...” Cary boğazını temizledi. Elini ağzına bastırdı. Kendinden iyice emin olduktan sonra elini indirdi. “Dönüşecek.”

“Ateşi var mı? Kendini nasıl hissediyor?”

“Ne?”

“Vücut ısısı? Isısı yüksek mi? Yoksa düşük mü?”

“Isırılmış, Rhys! Kolunda diş izleri var. Vücut sıcaklığını düşünemem şu anda!” Silahı koridora doğrulttu. Ona aitmiş gibi duruyordu. Kolunun doğal bir uzantısı gibi. “Ondan kurtulmamız...”

“Kesinlikle emin misin? Yanılmaya mahal verilecek bir zaman değil...”

“Daha kaç kere...”

“Bana bakın, siz aranızda bir karar veremeyecekseniz şu lanet silahı bana verin. Ben yaparım,” diye araya girdi Trace. “Yoksa dönüşmesini beklemek mi istiyorsunuz?”

Harrison, “Ya şimdi dönüştüyse?” diye sordu.

Rhys parmaklarını ağzına soktu ve herkesi susturmak için keskin bir ıslık çaldı. Susmamıza rağmen konuşmadı. Öylece durup çaresizce birbirimize baktık. Bana kalırsa, en azından Roger konusunda düşünmeye vakit yoktu. Gerçekte vaktimiz boldu. Böylesine büyük bir konuda oda bile küçücük kalıyordu. Düşününce vardığım tek sonuç onu öldürmektir. Okulda canlı kalamayacaktı. Dönüştüğü takdirde onu burada tutamazdık.

Bir önemi olacakmış gibi, “Buraya yeni geldi,” dedim sessizce. “Buraya yeni geldi. Ona nasıl söyleyeceğiz? Öylece...”

Rhys başını iki yana salladı. "Sakin..."

"Bu işi hızlı halletmelisiniz." Boş konuşuyordum ama kendimi tutamadım. "Göremeyeceği kadar karanlık olduğunda hızlı davranmalısınız ama bu işi... bu işi doğru yapmalısınız... Başını hedef alıp..."

"Sloane..."

"Sonra bedenini... Onu burada..."

"Sloane, sus," diye yalvardı Rhys. "Gerçekten ısırıldığından emin değiliz."

Cary ağzını açarak ona döndü. "Isırıldığını söyledim ya."

Trace, "Isınlmadıysa bile dengesiz," diye öne sürdü. "Uyanıp silahını aradı. Bir dahakine silahı bulup kazara birimizi vurursa?"

"İçeriye nasıl girdiği konusunda yalan söyledi ve Sloane'a dışarıda yalnız olduğu konusunda da doğruyu anlatmadı," dedi Cary. "Normal davranmıyor..."

"Normal ne ki?" diye directti Rhys. "Kendini kaybetti ve yalan söyledi. Bunlar birinin hayatını almak için yeterli değil!"

"Beni öldürmek mi istiyorsunuz?"

Kalbim durdu. Baxter kapının önünde duruyordu. Saçı ıslaktı ve başına yapışmıştı. Üzerinde temiz kıyafetler vardı. Kumaş pantolon ve yeni bir gömlek. Salona girdiğinde hiç olmadığı kadar öğretmene benziyordu ancak gözlerinde üzgün, hayal kırıklığına uğramış bir bakış vardı.

"Virüsten etkilenmişsiniz," dedi Cary.

"Ne? Neden bahsediyorsunuz siz? Ben..."

"Kolunuzu gördüm."

Baxter yavaşça başını salladı. İleri çıktı ve biz de aynı anda geri çekildik. O anda bu işin bittiğini anladım. Baxter'ın hayatta kalmak için pazarlık yapmasına izin versek de ölmesine karar vermiştik.

Rhys, "Görebilir miyim?" diye sordu. "Isırığı."

Baxter bize baktı. Bir şey olmasını istedim ama ne olduğunu bilmiyordum. Bu işi hemen bitirmesini istiyordum. Bizim için kolaylaştırmasını. Öyle de yaptı.

Yapılabilecek en kötü şeyi yaptı.

Kaçmaya çalıştı.

“Yakalayın!” diye bağırdı Trace. Gerçekten bağırdı.

Baxter’ın dünyası yıkıldı. Rhys, Cary ve Trace onu yere yatırdı ve silah aralarında el değiştirdi. Cary ve Trace, Baxter’ı yerde tutarken silahı ben aldım ve Rhys, Cary’ye, “Hangi kol? *Hangi kol?*” diye bağırdı.

Cary, “Sol, sol kol,” dedi.

Rhys, Baxter’ın kolunu sıyırdı. Grace fener tuttu. Daha önce bir ısırığı bu kadar yakından görmemiştim. Çiğ ve kızarıktı, üzerinde kırmızı ve sarı diş izleri vardı. Derisi yıkandığı için temizlenmişti ama alev gibiydi. Şişkin ve kızarık. Ateşi vardı.

“Düşündüğünüz şey değil. Gerçekten değil...”

Rhys, Baxter’ın alnına dokundu.

“Isırık değilse bu ne?” diye sordu. “Bize ne olduğunu anlatmalısınız.”

“Bu... Bu...” bekledik. Baxter’ın yüzü buruştu. “Isırık.” Harrison salonun en uç köşesine koştu. “Hayır... ısırık değil... beni dinlemek zorundasınız. *Onlardan* birine ait değil... yemin ederim.”

“Ama virüsten etkilenmiş,” diye fısıldadı Grace. “Bakın...”

“*Virüsten etkilenmedim!* Bana inanmak zorundasınız, ben...”

Trace, “Isırıldınız ama virüsten etkilenmediniz, öyle mi?” diye sordu hayretler içinde. “Buna inanmamızı mı istiyorsunuz?”

“Olan *bu!*”

“Saçmalık! Ölmek istemediğiniz için böyle söylüyorsunuz...”

“Bence doğruyu söylüyor,” dedi Rhys.

Bunu söylediğini yalnızca ben duydum ama tekrar etmesini isteyecek cesaretim yoktu. Baxter’ın koluna, ısırığına baktım. Baxter nasıl doğruyu söylüyor olabilirdi ki? Virüsten etkilenmişti ve ölmesi gerekiyordu.

“Silah kimde?” diye sordu Cary. “Kimde?”

“Sloane,” diye yanıtladı Grace.

Ben. Silah bendeydi. Bende. Ona baktım. Elimde ağırlaştı,

ııındı. Kendimi hem tuhaf hem de aklıımı yitirmiş hissederek silahı doğrulttum. Baxter'a nişan aldım. Yapmamı istedikleri şey buydu, değil mi? Bunun yapılması gerekiyordu. Baxter bağırma-ya başladı ama ne dediğini anlayamıyordum. Kulağıma dua gibi geldi. Güzlerimi kapadım.

"Dur!" diye bağırdı Rhys. "Tanrım, Sloane, dur..."

Silahın ateş aldığını hissettim. Baxter'ın güzlerinin ortasında bir delik açıldı. Her şey o kadar gerçektir ki titremeye başladım. Ellerimin etrafını eller sardı. Rhys silahı yavaşça elimden aldı. Benliğimi kaybettiğimi hissettim. Silahı elimden aldığı için mi yoksa silah elimde olduğu için miydi bu bilemiyordum.

"Ne yapmamı istediğinizi anlamadım," dedim yavaşça.

"Vur onu!" Trace. "Yap şunu..."

"Oylamak istiyorum," dedi Rhys. "Bunu eşit şart--"

"Azınlıkta kalırsın," dedi Cary. "Ne olursa olsun."

"Onu öldürmek zorunda değiliz."

"Ne yapacağız peki?"

"Ben gidersem," dedi Baxter, "nasıl girdiğimi asla öğrene-yeceksiniz."

Sonra da ağlamaya başladı.

Biz katil değildik.

Biz hâlâ iyi insanlardık ve bu kararı vermek zorundaydık. Baxter ya gidecekti ya da ölecekti. Kanıtlar ortadaydı. Isırılmıştı. Dengesizdi. Bize yalan söylemişti.

Bu şimdilik fazlasıyla yeterliydi.

Kütüphanedeydik. Fenerler masanın üstündeydi, kaba bir spot ışık gibi bizi hedef alıyordu. Baxter çıkış kapısının önünde durmuş, başına geleceklere hazırlanıyordu. Rhys’le birlikte birkaç gün önce burada durduğumuzu ve o günden sonra ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündüm. Harrison ve Grace kitaplıkların yanında duruyorlardı. Trace ve Cary barikatları çektiler ve yoldan çekildiler. Şimdi yapılacak iki şey vardı: Birinin kapıyı açması ve Baxter’ın da dışarı çıkması gerekiyordu. Sonra ne olacaktı? Virüsün bedenini sarmasını mı bekleyecekti? Biz de hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecektik? Çünkü silah kullanılmadıysa hiçbir şey olmamış sayılacaktı, değil mi? Yine de Baxter’ın sonu kaçınılmazdı. Ölecekti.

Çünkü biz katil değildik.

Rhys, Baxter’ın başına nişan almış olmasına rağmen.

Silah ancak Baxter işbirliği yapmazsa ve bizi tehlikeye atmakta ısrarcı davranırsa kullanılacaktı.

"Bir daha önceki girdiğiniz yerden girecek olursanız," dedi Cary, "sizi öldüreceğiz."

"Öyle mi, Bay Chen? Sen mi yapacaksın bunu?"

"Ben yapacağım," diye mırıldandı Trace.

"Özür dilerim, Bay Baxter," dedi Rhys ve ses tonundan bu konuda samimi olduğu belliydi. Bu yanlış bir şey yaptığımızı hissetmeme neden oldu. "Şunu anlamalısınız ki..."

"Orayı bulamazsınız," diye araya girdi Baxter. "İçeriye nereden girdiğimi."

"Bulacağız."

Baxter ellerine baktı. "Ama ben virüsten etkilenmedim. Virüsten etkilenmiş biri tarafından ısırılmadım."

Kararımızı verdiğimizden beri bunu söylüyordu. Sanki yeterince ağlamaklı olursa bizi ikna edebilecekti. Ondan istediğimiz tek şey buysa kalmasına izin vereceğimizi biliyordum. Gerçekte kötü insanlar olmadığımızı biliyordum.

"Kimse ne yaşadığımı bilemez," diye fısıldadı.

Bize döndü ve bir adım geri çekildim. Ona bakmak istemiyordum. Boş bakışlarının, süzölmüş yüzünün beynime kazınmasını istemiyordum. Cary'ye döndü.

"İyi bir öğrenci değildin. Sana hiçbir şey yaptıramadım," dedi ve Cary karşı çıkmadan başıyla onayladı. Baxter iç çekip gözlerini kapadı. "Belki, kapıyı sen açarsın."

"Peki," dedi Cary.

Kapıyı açmak için Baxter'ın önüne geçti.

Baxter biz göz açıp kapayana kadar Cary'ye saldırmıştı. Her şeyi nasıl da yanlış yaptığımızı o an anladım. Dışarıda haftalar geçirip hayatta kalmış birinden daha güçlü ve daha akıllı olduğumuzu sanmıştık. Cary ses bile çıkaramadı. Birlikte yere düştüler. Cary'nin başı kapıya çarpınca sersemledi ve Baxter bundan faydalanarak kolunu yakaladı. Bundan sonra ne olacağını biliyor-

dum ve elimden hiçbir şey gelmezdi. Baxter dişlerini Cary'nin koluna geçirdi.

Cary kendine geldiğinde daha önce hiç duymadığım şekilde bağırdı. Kırmızılığı ve binlerce şeyi aynı anda gördüm. Trace silahı Rhys'in elinden kaptıktan sonra *Kapıyı açın! Onu çıkarın!* diye bağırdı. Rhys harekete geçti ve Baxter'ı omzundan çekti. Bu süreçte Baxter kendini göstermeye devam etti. Dişlerinde Cary'nin kanı vardı.

"Virüsten etkilenmedim! Göreceksiniz! *Virüsten* etkilenmedim!"

"Biri *yardım* etsin!" Rhys, Baxter'ı kapıdan çıkarmaya çalışıyordu. "Yardım edin!"

Yanına gittim. Kapıyı açtım. Soğuk hava yüzüme çarptı. İki-sinin de önüne geçmek istedim ancak hararetin içinde Baxter'ın savrulan kolu göğsüme çarparak beni geri itti. Rhys onu hızla dışarı itti. Vargücüyle.

Baxter gitmişti.

Kapı kapandı. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra yumrukları umutsuzca kapıya vurmaya başladı.

Beni içeri alın.

Beni içeri alın.

Beni içeri alın.

Sonra durdu.

"Barikatı yeniden kuralım," dedi Rhys. "Hemen..."

"Bir dakika," dedi Trace.

"Ne oldu?"

"*Bir dakika.*" Trace silahı kanlı, ısırılmış koluna bakan Cary'ye doğrulttu. "Cary ısırıldı. Onun da dışarı çıkması gerekmez mi?"

Cary başını kaldırdı. "Hayır. Ben... bu..."

"Hepimiz gördük, Chen. Isırıldın."

"*Trace,*" dedi Rhys.

Trace onu duymazdan geldi. Gözlerini Cary'ye dikmişti.

"Trace," dedim. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Neden? Baxter'ı gönderdik. O, virüsten etkilenmişti. Baxter,

Cary'yi ısırıldı. Cary de virüsten etkilendi. Çok basit. Beni ya da Grace'i tehlikeye sokacak herhangi bir şey bu lanet binada barınamaz. Chen, nasıl gitmek istersin? Kendin karar ver."

Cary'nin yüzü soldu. Kolunu uzattı ve kan akarak gömleğine damladı. Sessizce Trace'e hayatı için yalvardı. Trace yüzünü ekşitti ama silahı indirmede. O kadar çirkin bir görüntüydü ki.

"Bizi buraya ben getirdim," diye fısıldadı.

"Fark etmez. Baxter seni ısırıldı, virüsü kaptın."

"Silahı bana ver, Trace," dedi Rhys.

"Geri çekil, Moreno."

"Lütfen. Dönüşene kadar onu karantinaya sokarız. Revirde."

"Baxter'a böyle bir şey yapmadık. Neden Chen'e yapalım ki? Aileme yaptıklarından sonra hem de? Bana iyi bir neden söyleyin."

"Çünkü Rhys haklı."

Grace'in sesi hepimizi şaşırttı, susturdu. Trace'in silah tutan eli neredeyse boşaldı. Hepimiz ona döndük. Grace endişeli ama kararlı bir şekilde ayakta duruyordu. Trace'e doğru yürüdü ve elini koluna koydu. Trace güçlükle yutkundu. Cary'yi öldürme fikrinden bizim kadar korktuğunu düşündüm. Yine de elinde silah olduğu sürece bunun bir önemi yoktu.

"Sakin," dedi Grace'e.

"Onlar öldü. Bu değişmeyecek. Bana bakar mısın?" dedi. Trace karşı çıktı. Grace'e Cary'yle aralarına girmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Neredeyse uhrevi bir havayla hareket etti. Cary ona bir azizeymiş gibi bakıyordu. Ve Grace önüne geçer geçmez Trace silahı indirdi. Silahı bir milisaniyeliğine bile ona doğrultmuş olma fikrinin ödünü patlattığından emindim. "Onlar senin böyle yapmanı istemezlerdi."

"Grace. O. Isırıldı."

"Ama dönüşmedi. Dönüşürse..."

"Bana istediğini yapabilir," dedi Cary. Kolunu göğsüne çekti. O anda, Cary benden önce ölecek, diye düşündüm. Cary'yi kaybedecektik.

"Trace," diye yalvardı Grace.

Cary'nin varlığını görmezden gelerek onun kaderi hakkında konuşmalarını dinlememek için kütüphaneden çıktım. Benden önce öleceğini daha fazla dinleyemeyecektim. Koridora çıktığımda koşmaya başladım. Merdivenleri çıktım, ikinci katı geçip üçüncü kata vardım. Poster panosunu indirip aşağıda kalan Cortege'e baktım. Ay sokakları aydınlatacak kadar parlaktı ama Baxter'ı göremedim. Doğduğu andan itibaren bugüne nasıl yaşayacağı, Madeline'le tanışacağı, lisede öğretmenlik yapacağı, Roger'la bir araya geleceği ve sonunda bizim yanımıza gelip öleceği güne kadar hayatının nasıl çizildiğini düşündüm.

ÜÇÜNCÜ KISIM

,

Cary hiç konuşmadı.

Rhys yaraya peroksit verirken sedyenin üzerinde öylece yattı. İlaç öfkeyle köpürdü ama Cary irkilmedi bile. Rhys ıslak bezle yaranın üzerindeki kanı temizledi. Sonra merhem sürdü. İnsan dişinin açtığı yarayı, verdiği zararı kabullenemiyordum. Baxter'ın dişlerinin yaptığını. Gördüklerimden sonra buna şaşırırmamam gerekiyordu gerçi. Cary'nin kolunun bir parçası eksikti ve o parça Baxter'ın ağzında kalmıştı. Onu tükürüp tükürmediğini hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Midem bulandı.

Rhys, Cary'nin kolunu sararken, "Bence virüsten etkilenmedin," dedi. Cary cevap vermedi. "Cary ölmeyeceksin. Yani bu yüzden ölmeyeceksin."

Cary yüzünü buruşturdu ve kafasını yastığa gömdü. Rhys sargı işini bitirdiğinde Cary kolunu göğsüne çekti. İrkildi. Rhys kaşlarını çatı ve elini Cary'nin alına koydu. Üç gün. Cary'ye üç gün verecektik. Üç gün içinde dönüşmezse dönüşmeyecek demektir. Ancak kimse dönüşmeyeceğine inanmıyordu. Üç gün.

Üç gün sonra dünya öleli yirmi beş gün olacaktı.

On sekizini bu okulda geçirmiş olacaktık.

Beş yıl gibi gelmişti.

“Biri sana yemek getirecek. Seni saat başı kontrol edeceğiz. Cary.” Rhys, Cary’den onu anladığını belirtmesini bekledi. Cary cevap vermedi. “Cary, üç gün sonra hâlâ bu hâlde olursan bir şey olmayacak. Bu yüzden aptalca bir şey yapma, tamam mı?”

Cary cevap vermedi. Onu rahatlatmak için örtüyü omuzlarının üzerine çekmek istedim ama büyük bir parçam ona dokunmaktan korkuyordu. Rhys’le öylece durup nefes alıp vermesini dinledik. Cary’nin hasta insanlara son durakta olduklarını, hayattaki günlerinin sandıklarından daha az olduğunu söylediklerinde hissettikleri gibi hissedip hissetmediğini düşündüm. Kesinlikle hissediyor olmalıydı. Bugün onun kaderine yazılmıştı.

“Cary,” diye seslendi Rhys.

Cary yine cevap vermedi. Rhys başında durdu. Daha fazlasını yapmak istediğinden emindim ama yapacak başka bir şey yoktu. Revirden çıktım. Kapıyı kilitledi. Cary’ye virüsten etkilenmediğini söyledikten sonra arkasını dönüp kapıyı üzerine kilitlemesinden hiç hoşlanmamıştım. Bunu ona söyleyeceğim anda Grace geldi.

Rhys, “Ne istiyorsun, Grace?” diye sordu.

“O nasıl?”

“Dur bir düşüneyim: Yaklaşık bir saat önce ısırıldı, başına silah nişan alındı. Sence nasıl?”

“Onu görebilir miyim?” diye sordu. Rhys iç çekti. “Yalnız. Siz olmadan.”

“Onu neden görmek istiyorsun?”

“Fark eder mi?” diye sordu. “Onu kurtardım.”

Rhys homurdandı. Hayranlıkla Grace’i izliyordum. Kendisi bunları söyleyip yaparken nasıl oluyordu da *bana* güçlü diyebiliyordu? Elini uzattı. Rhys anahtarı hemen vermedi. Uzun süre anahtara baktıktan sonra pek de memnun olmadan ona verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi.

“Anahtarları bana getir,” dedi Rhys. Grace başıyla onayladı ve kapıya doğru yürüdü. “Grace?” durdu. “Eğer Trace’in laf sok-

mak, tehdit etmek ya da sadece buralarda gezinmek gibi hareketlerle Cary'yi rahatsız ettiğini duyarsam onu pişman ederim. Anlaştık mı?"

Grace'in yüzü kızardı ama tartışmaya girmek yerine anahtarları kullanmak istediği için başıyla onaylamakla yetindi. Onun Cary'nin yanına gidişini izlemek istiyordum fakat Rhys elimi tuttu. Koridorda yürüdük. Kapı açılıp kapanırken revire sırtım dönüktü. İkimiz de sessizdik. Oditoryuma, Trace'le Harrison'ın yanına dönmek tuhaf olacaktı.

"Virüsten etkilenmediğini düşünüyorsan neden kapıyı kilitledin?" diye sordum.

"Çünkü böyle düşünen tek kişi benim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"İyimserim herhalde."

"Benimle dalga geçme. Neden böyle düşünüyorsun?" Benden uzaklaşmak için adımlarını hızlandırdı ancak ben önüne geçtim.

"Baxter için de aynısını demiştin. Ne bildiğini söyle." Çenesini sıkı. "Rhys."

"İkisi de ısırılmış ama soğuk değiller," dedi.

"Ne demek oluyor bu?"

"Baxter buraya gelmeden önce ısırılmıştı ve burada birkaç gün geçirmişti. İnsanlar ısırıldığında bedenleri hemen soğur. Bunun ne kadar hızlı olacağı ısırığa göre değişir. Virüsten etkilenmiş olsaydı çoktan soğumuş olurdu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini kaçırdı. "Fark etmez. Belki yanılıyordumdur. Belki işler değişmiştir, bilemiyorum. Belki artık soğumuyorlardır. Ancak Cary önümüzdeki kırk sekiz saat içinde dönüşmezse, daha sonrasında dönüşeceğini sanmıyorum."

"Baxter'ın virüsten etkilenmediğini bildiğin hâlde onu dışarıda ölüme mi terk ettin yani?"

"Şaka mı yapıyorsun? Onu buradan *canlı* çıkardım."

"Ancak ısııklar hakkında *bildiklerini* anlatmadın ve onların..."

"*Sen* de silahı yüzüne tuttun! Onu öldürmeye hazırdın!"

İnsanların bana bağırmasından nefret ediyordum. Nefret. Son günlerde o kadar çok bağırış olmuştu ki pek de rahatsız edici gelmemeye başlamıştı ama bu doğrudan *bana* yöneltilmişti. Koridorda hızla ilerlemeye başladım. Rhys adımlarını bana göre ayarlıyordu, oditoryuma girmeden önümü kesti. Harrison ve Trace'in sesleri koridora yayılıyordu. Normal ses tonlarıyla konuşuyorlardı. Bu her şeyi olduğundan beter hâle sokuyordu.

"Sen de silahı ona doğrulttun," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi. "Virüsten etkilenip etkilenmemiş olması önemli değil. Bize yalan söyledi. Kimse onun burada kalmasını istemiyordu. Isırıkları anlatsam bile kimse bana inanmazdı. Kendimi Cary için tehlikeye atmıştım zaten. Hey, bana bak." Ona baktım. "Her şey çok hızlı gelişti. Anlıyor musun?"

Yutkundum. "Evet."

Oditoryuma girdik. Grace geri döndüğünde Trace ona sarıldı.

"Onunla ne işin vardı?"

"Başlama hiç."

"Onunla *yalnız* başına ne işin vardı? *Aklını* mı kaçırdın?"

"Konuşmak istedim..."

"Senin Cary Chen'e söyleyecek hiçbir şeyin olamaz, ki varsa da yakında bir önemi kalmayacak. Ondan uzak dur, Grace. Şaka yapmıyorum."

"Dönüşmedi," dedi.

"Evet, dönüşene kadar günleri sayacağım. Beynini uçurmada öncelik..."

"Kapa çeneni, Trace," diye araya girdi Rhys, "yoksa ben kaparım."

"Denesene."

Rhys ona doğru hareket etti ve durdu. Uzun süre birbirlerine baktılar. Trace'in yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Rhys, "Silahı nereye koydun?" diye sordu.

"Güvenli bir yere."

"Nereye koyduğunu söyle."

"Hayır."

Rhys kendini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu. Trace'in üstüne atlayabilirdi. Trace de bunu hissetti. Kızın tebesümü kaybaldığı sırada Rhys de sakinleşti. Müthiş bir kendini dizginleme gösterisi olmuştu.

"Neden?" diye sordu Rhys. "Baban için dışarı çıktım. Aramızın iyi olduğunu sanıyordum."

Trace, "O zaman öyleydi," diye karşılık verdi. "Baxter'ı savunman hoşuma gitmedi. Senin ya da Price'ın Chen'i savunması da. Bence silah sizde olmamalı."

"Ama..."

Harrison, "Makul," diyerek hepimizi şaşırttı.

"Öyle olmadığını söylemedim," dedi Rhys yavaşça. "Ancak Cary döndükten sonra ne olacak?"

"Geri dönmeyecek," dedi Trace.

"Üç gün içinde dönüşmezse dönüşmez demektir. Biz bir grubuz," dedi Rhys. "Bu işlere birlikte karar vermeliyiz..."

"Tabii, sen nasıl istersen öyle olsun." Trace omuz silkti. "Chen'in olayı çözüldükten sonra silahın bende kalmasını isteyenler ellerini kaldırsın."

Üç el kalktı. Trace, Grace ve Harrison.

"Peki," dedi Rhys. Elini Trace'e uzattı.

Trace önce tereddüt etti ama sonra el sıkıştı.

İkisine de güvenmiyordum.

Rhys saat başı Cary'yi kontrole gidiyordu. Bazen ben de onunla gitmek istiyordum ama yerimden kalkamıyordum. Baxter'ı dışarıya gönderişimizi, onun kapıyı yumruklayışı aklımdan çıkmıyordu. Beni bu düşüncelerden uzaklaştıran tek şey Grace'le Trace'ti. Sessizce köşede tartışıyorlardı. Konunun Cary olduğunu biliyordum. Grace kollarını önünde kavuşturuyordu. Trace onun babasıymış gibi parmağını sallıyordu. Grace de sözlü çıkışıyordu. Bir dakika öylece durduktan sonra, bana kalırsa konu çözme kavuşmamış olsa da, Trace onu kollarının arasına aldı. Kız ve erkek kardeşler böyle mi tartışıyorlardı? Biz Lily'yle hiç böyle bir tartışma yaşamamıştık.

Grace yanıma geldi. Cary'ye ne dediğini, Trace'in ona ne dediğini sordum ama cevap vermedi. Sorularım onu kaçırdı. O, koltuklardan birine uzanırken ben de nihayet uykuya daldım. Sabah olsa da bir anlamı yoktu. Yeniden uyandığımda hâlâ gün ışığı vardı. Oditoryum rahatsız edici derecede sessizdi. Etrafa şöyle bir baktığımda Grace, Harrison ve Trace'in gittiklerini fark ettim. Solumda Rhys vardı. Bir kolunu yana uzatmış, bedeninin yarısı matta yarısı dışarıda uyuyordu. Yerdeki elinin avucu tavana dönüktü. İçimde karşı koyamadığım bir his oluştu. Uzandım ve işaretparmağımı avucuna değdirdim.

Uyanmadı. Yeniden yaptım ve uzun süre geri çekmedim. Uyanmayacak kadar derin uykundaydı. Yüzüne baktım. Dudakları hafif aralıktı. Nefesi aynı ritimde alıyor, aynı ritimde veriyordu. Gömleği karnının üzerine toplanmıştı.

LaVallee'nin anahtarları kemerliğinde asılıydı.

Cary'yi görmek istiyordum. Rhys'ten bunun için izin almak istemiyordum. Onu biraz daha izledikten sonra cesaretimi topladım ve doğrulup ona olabildiğince yaklaştım. Parmaklarım kot pantolonuna temas hâlinde, kemerlikteki kancayı açmaya çalışıyordu. Bir erkeğin pantolonuyla ilk temasımın böyle olacağını hiç hayal etmemiştim.

Rhys bileğimi yakaladı ve yarı açık gözlerle bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kalın bir ses tonuyla.

"Cary'yi görmek istiyorum."

Gözleri kapandı. Yutkundü.

"Bana bir dakika izin ver." Sesi boğuk geliyordu. "Birlikte gidip Cary'yi..."

Bekledim ama hareket etmedi. Yeniden uykuya dalmıştı. Bense Cary'yi tek başıma göreceğime memnun olmuşum. Hızlı bir hareketle anahtarları yerinden çıkardım ve hemen oditoryuma doğru yola koyuldum. Revire giderken Trace'i, Grace'i ve Harrison'ı görmedim. Belki onları düşünmeme gerek bile yoktu çünkü iyi olacaklarından emin olduğum birileri varsa bu onlardı.

Kapıyı açtığımda Cary sedirde yatıyordu ona yiyecek ya da

içecek bir şey getirmem gerekiyordu diye geçirdim içimden. Sonra yakındaki masanın üzerinde duran dokunulmamış yemekleri gördüm. Cary bana baktı ama bir şey söylemedi.

"Rhys'i göreceğini düşünüyorsan, o uyuyor," dedim.

"Şaşırmadım. Son gelişinde Benadryl'i kafaya dikmişti."

Yanına oturdum. Ona doğru uzanıp iki elimi yüzüne değdirdim. Soğuk değildi. Sıcak da değildi. Cary bileklerimi tuttu ve ellerimi yavaşça aşağıya indirdi.

"Rhys sana bundan bahsetti mi?"

"Evet."

"Virüsten etkilenmemişsin," dedim. Omuz silkti. "Sevinirsin sanıyordum."

"Beni ne kadar çabuk dışarı atacaklarını gördün."

"Bunu sadece Trace istedi."

"Gerçekten ısırıldığımı düşündüm, Sloane. Her şeyin bittiğini."

"Bitmedi."

"Sen öyle düşünüyorsun. Kıyamet: Büyük bir varoluş krizi." Gülümsedi. "Aman neyse. Buradayım, yaşıyorum ve büyük ihtimalle virüsten etkilenmedim. Şahane."

"Grace buraya geldiğinde sana ne dedi?"

"Bu bizim aramızda," diye yanıtladı. "Ancak Rhys'in ısırıklar hakkında söylediklerini ona anlatmadım. Sana söyledi mi bilmiyorum ama diğerlerinin bunu öğrenmesini istemiyor. Onlara kızmış."

İkimiz de sustuk. Birinin yanında oturup konuşmamak güzeldi. Beni cesaretlendiriyordu. Ne olduğunu anlamadığım bir şey yapma hissi uyandırıyordu içimde. Uzandım ve Cary'ye sarıldım. Başımı göğsüne koydum. Önce gerildi, sonra kollarını bana sardı. Cary'ye karşı romantik bir hissim yoktu.

Sadece bunu yapmak istiyordum.

"Ablanı seviyordum," dedi.

Bu öyle beklenmedik bir anda geldi ki anlayamadım. Sonra yavaş yavaş ne dediğini idarak ettim. Ona baktım.

"Ama Ben Hiç oynarken... dedin ki..."

“Tüm kartlarımı masaya sereceğimi mi sandın? Ablanla seviştiğimizi öğrendiğinde endişeleneceğini biliyordum.” İç çekti. “Karşılıksız bir şeydi zaten. O bilmiyordu. Hiç öğrenmedi. Şimdi de bunu düşünmeden edemiyorum. Sana söylemek ona söylemeye en yakın şey...”

“Neden ona söylemedin?”

“Lily sevişirken bile benden uzakta duruyordu. Olayı kişiselleştirmek istemiyordu. Ben de öyle.”

“Sence gerçekten hayatta mıdır?”

Cary bu soruyu cevapsız bıraktı. Onun hakkındaki son konuşmamızda öyle olduğunu söylemişti ama Ben Hiç oynarken de hiç âşık olmadığını söylemişti.

“Umarım hayattadır. Öyle olduğunu düşünmek istiyorum.”

“Beni terk etti,” dedim. “Nereye gittiğini söylemedi.”

“Karar vermesi gereken şeyler vardı.”

“Hiç yakınlaşmadığınızı söylemiştin.”

“Yeterince yakınlaşmadık.”

“Neye karar vermesi gerekiyordu sence?”

“Bilmiyorum. Bir keresinde umutsuz olduğundan bahsetmişti,” dedi. Duraksadı. “Kapana kısılmış. Kendini hiç özgür hissetmemiş. Sanırım ‘lise bittikten sonra ne yapacağımı bilmiyorum’ bunalımını yaşıyordu. Sence?”

Bu konuşmanın yaşanmasına izin vermek okyanusa ayak parmaklarını sokup bir anda boynuna kadar suya gömülme gibiydi. Birbirimize dokunuşumuz değişti. O anda durdum. Bütün bedenim taş kesti. Bunu o da fark etti. Adımın dilinin ucuna geldiğini hissettim ama ona söyleme fırsatı vermedim. Hemen ayağa fırladım. Ancak birbirimizden uzaklaşmamızla bu his çoğaldı.

“Diğerleri beni merak etmeye başlamadan oditoryuma dönsen iyi olur,” dedim.

“Baxter’in içeri girdiği deliği araştırırsanız daha iyi olur,” dedi. Haklıydı. Bunu yapmalıydım. Hepimiz bunu yapmalıydık. “Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma.”

Söylediğini yaptım. Koridorda öylece durdum.

Ablamın bana söylediğine göre sadece ikimiz olacaktık. Geleceğimiz özgürlüğümüzdü. Bizi birbirimize bağlayan oydu. Hayatta istediğim tek şey onunla kaçmaktı. O da bundan başka bir şey istemediğine ikna etmişti beni.

Fakat bundan nefret ettiğini biliyordum.

Bunu devam ettiremeyeceğim, özür dilerim.

Önce Cary'ye anlattığı için...

Kollarımı önümde kavuşturup okulun içinde dolandım. Spor salonundan Trace, Harrison ve Grace'in sesleri geliyordu. İçeri girdiğimde Harrison'ın elinde basket topu vardı. Bu ânı öldürmek istiyordum.

"Baxter'ın nereden girdiğini aramamız gerekiyor," dedim.

"Başlama yine," dedi Trace. "Bu öneriyi Moreno'dan dinledik zaten."

"Evet, mantıklı olan bu olduğundan. Orayı bulmamız çok önemli."

"O kadar önemli ki Moreno Benadryl'i hüpletip oditoryumda bayıldı, değil mi? Cary'yi gördün mü? Dönüşmüş mü? Dönüştüğü zaman bizi de haberdar edersin."

Onun için dışarı çıkmış olmamın etkisi sönmüştü sanırım. Hem de Cary'yi öldürmek istemediğim için değil, silah konusunda ona karşı oy kullandığım için. Koridora çıktım.

Baxter'ın girdiği delik dışarı da çıkıyordu.

Onu bulursam buradan çıkabilirdim.

Sınıfları ve dolapları arayıp hareket edebileceklermiş gibi duvarları yokladım. Bulamadım. Oditoryuma döndüm. Rhys hâlâ komadaydı. Anahtarları pantolonuna iliştim ve içgüdüsel olarak elimi yüzüne bastırdım. Hafifçe titredi. Avucuma dayandı. Parmaklarımı uzun uzun teninde dolaştırdım. Uyanmadı.

Umut yoktu.

Grace, Cary'nin kahvaltısını götürmek için ısrar etti.

"Asla." Trace tepsiyi elinden almaya çalıştı.

"Sana sormadım," dedi Grace. "Sadece söylüyorum."

"Hayır," dedi Trace yavaşça. "Asıl *ben* sadece söylüyorum. O bu hâldeyken yanına yaklaşmanı istemiyorum. Aptallık etme, Grace."

"Son yanına gidişimde, o da bir saat önce, iyiydi," dedi Rhys. "Grace şimdi yanma giderse bir şey olacağını sanmıyorum."

"Chen'in kahvaltısını Moreno götürebilir," dedi Trace. "Neden sen götürmek istiyorsun?"

"Öğrenci başkanı olarak okul hayatım boyunca sevmediğim insanlarla uğraşmak zorunda kaldım," diye çıkıştı. "Onları dinlemek ve ihtiyaçları olduğunda destek çıkmak zorundaydım..."

"Son dakika: Artık öğrenci başkanı değilsin."

"Sen de benim patronum değilsin!" Grace'in bu çocuksu tavrı Trace'i güldürdü. Bu da Grace'i iyice sinirlendirdi. Trace kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce gülmeyi kesti.

"Grace." Şimdi tam patronluk taslıyordu. "Böyle davranma."

“Sana bunu arkamızda bırakmamız gerektiğini söylemiştim.”
Titreyen çenesini kaldırdı. “Ben bırakıyorum.”

Yüzündeki ifade Trace’in kazanamayacağını belirtiyordu. Trace yana çekildi ve Grace hızla salondan çıktı. Trace arkasından baktı. Ardından bana ve Rhys’e döndü.

“Silahı indirdim,” dedi. “Bu kadar bırakabiliyorum.”

“Sen bir meleksin, Trace,” dedi Rhys.

Trace ona sert bir bakış attı ve oditoryumdan ayrıldı. Birkaç saniye sonra başını içeri sokup Harrison’a seslendi. Harrison çağrısına koşarak yanıt verdi.

Arkalarından bakakaldım. “Bu neydi böyle?”

“Silah Trace’in elinde,” dedi Rhys. “Harrison da onun ordusuna katıldı.”

“Bu bir savaş değil ki.”

“Belki Grace’i iki taraflı ajan olmaya falan ikna edebiliriz,” dedi Rhys düşünceli bir şekilde. Ona bakışlarımı yakaladıktan sonra söylediği şeyin saçmalığına güldü ve başını çevirdi. “Fakat doğru düşünüyor. Grace yani.”

“Nasıl?”

“Bir şeylere sarılmak için doğru zamanda ya da doğru yerde değiliz.”

Sonrasında ne diyeceğini tahmin ediyordum ve bunu duymak istemiyordum. Bu yüzden salondan çıkmak için bir bahane arayarak ayağa kalktım.

Fakat ben bir şey söyleyemeden Rhys, “Sloane,” dedi.

“Ne var?”

“Ben...” Nasıl söyleyeceğini düşünmek için sustu. “Ben sana karşı hislerimin bu işe karışmasını istemiyorum.” Cevap vermedim. Sözlerini acımasızca havada bıraktım. “Senden Trace’in Cary’den nefret ettiği gibi nefret etmek istemiyorum çünkü nihayetinde bunun Trace’in sonunu getireceğini biliyorum. Dışarıda olanları unutmak istiyorum.”

Bir şey söylememi bekledi.

“Seni affediyorum,” dedi.

“Peki.”

“Tek söyleyeceğin bu mu?”

“Ne söylememi istiyorsun?”

“Teşekkür ederim?”

“Beni affetmeni istemedim ki senden.”

Rhys bir saniyeliğine tavana baktıktan sonra oditoryumdan çıktı. Salon bana kalınca uyumaya devam ettim. Gök gürültüsüyle uyandım. Ben gözlerimi açana kadar tepemde bir gürültü koptu.

Ardından yağmur damlaları tepe penceresine vurmaya başladı.

Çok mutsuzdum.

Öyle mutsuzdum ki kendimi bedenimden daha ağır hissediyordum. Huzursuzca kıpırdandım ama bir faydası olmadı. Zaman gibiydim. Burada geçirdiğim bunca zaman üzerime yapışmış, kancalarını bedenime geçirmişti. Belki biraz daha uyursam uyandığımda kendimi farklı hissedebilirdim ama uyuyamadım. Dışarıda gerçek bir fırtına vardı ve bu durum salonun olduğundan daha boş görünmesine neden oluyordu. Kendimi de daha boş hissediyordum.

Kalktım. Cary’yi görmek istedim. Yeniden Lily hakkında konuşmak istedim. Onun hakkında söylediği her şey canımı daha az yakana kadar konuşması gerekiyordu. Bu sonsuza kadar sürebilirdi. Şu anki hislerimle nefes almak çok zordu. Köşeyi döndüm ve reviri görünce rahatlardım.

Ve o anda anahtarımın olmadığını hatırladım.

Bir şeyleri parçalamak istedim.

Fakat kapı hafifçe aralıktı.

Olduğum yerde durdum. Bu normal değildi. Kesinlikle değildi. Rhys’i bulmam gerektiğini düşünerek geri çekildim. Fakat vaktinde yetişemeyebilirdim. Dikkatle parmak ucumda ilerledim.

Grace’in sesi.

Kendisine bir şeyler mırıldanan Cary’ye, “Sus, sus,” dedi. “Sus artık. Kapa çenen. Sus. Sus. Konuşma...”

Sesleri birden kesildi. Odaya girdim ve kapının arkasına, masaya, malzeme dolabına ve bedenini tanımanı söyleyen posterlere baktım.

Sedye boştu. Sedyenin yanında duruyorlardı.

Cary, Grace'i duvara yaslamıştı.

Cary, Grace'i duvara sıkıştırmıştı.

Gördüklerimi Disney filmlerinden başka bir hayatı olmayan iki yaşındaki biri gibi idrak ettim. *Ona zarar veriyor.* Sonra anladım, zarar vermiyordu.

Öpüyordu.

Cary ve Grace.

Onları izlerken kendimi küçük Norman Bates gibi hissettim. Ellerin birbirlere dolanıp karışması, Cary'nin Grace'in dudaklarını öpmesi ve Grace'in hiçbir şey onun dudaklarını teninde hissetmekten daha güzel olamazmış gibi başını geriye atmasıyla Cary'nin onun boynunu öpmesi. Ardından Grace'in başını eğmesi. Avuçlarıyla Cary'nin yüzünü tutup gözlerinin içine baktırtması. Grace'in gözlerindeki şey boğazımı düğümledi. Onu affettiğini sanmıyordum ama kalbi eskisine göre daha açıktı.

Beni kolaylıkla görebilirlerdi ama birbirlerinden başka bir şey görmüyorlardı. Grace'in Cary'yi öpmesiyle birden her şey hiç olmadığı kadar yavaşladı, yumuşadı. Odanın enerjisi değişti. Öpüşüyorlardı ama bu sefer gerçekten öpüşüyorlardı. Bu öylesine açık ve dürüst ve dünyanın sonu geldi tarzında bir öpüşmeydi ki bunu durduğum yerden hissedebiliyordum. Yokluğunu olduğum yerde hissedebiliyordum. Burada dikilmeye daha ne kadar devam edebilirdim bilemiyordum.

Hâlâ buradaydım. Hâlâ buradaydım. Hâlâ buradaydım.

Cary ve Grace.

Nefeslerini duyabiliyordum.

Bu sahneden yavaş yavaş uzaklaştım. Koridora çıktığımda gözlerim dolmuştu. LaValle'nin ofisini geçtim, Trace'le Harrison'ın seslerinin yankılandığı oditoryumu arkamda bıraktım. Spor salonunun kapısını açtığımda Rhys'i sigara içerken gör-

düm. O anda, *Cary'yle Grace sevgili olmuşlar*, demek istedim ama bu durumu kötüleştirir, yanlışla sürüklerdi. Sakinleştirdim. Yavaşça salonda yürüdüm.

"Ne oldu?" diye sordu.

Dudaklarımı ısırđım ve koridora döndüm. Sigarasını söndürüp peşimden geldi. Ona bakmadım.

En yakında soyunma odaları olduğu için oraya girdim.

İçeri girdiğimizde, "Cary'ye mi bir şey oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Ne oldu?"

"Teşekkür ederim," dedim.

"Boş ver."

Önce fikrini sormalıyđım ama sormadım. Ona doğru yürüdüm ve onu duvara yasladım. Ellerimi bedeninde gezdirdim. O da buna izin verdi. Dudakları benimkiler kadar açtı. Yalnızlık tadıyordu. Bunu bütün bedeninde hissedebiliyordum. Kendini durdurup sorular sormasına engel olan da buydu. Beni öpmesini sağlayan da. Yanında hep kızlar olurdu. Etrafı hep kızlarla çevriliydi. Ona dokunulmamasına alışık değildi. Bense hiç... bunu hiç yapmamıştım.

Bunu yaşadığını bilmek beni o kadar öfkelenđirdi ki ona zarar vermek isteyip istemediğimden emin olamadım. Lily'ye de. Sertçe boynunu öptüm, beceriksizce. Onu hissetmek istiyorum. Bunu hissetmek. Sanırım hissetmek için canının yanması gerekiyordu.

Ellerimi bedeninde dolaştırdım, tırnaklarımı tenine sapladım. "Sloane..." dedi.

Gözlerinin içine baktım. Dünyadaki en muhteşem gözler onundu. Özel bir yanları yoktu, çamur kahvesi rengindeydiler ama onun da benim kadar boş olduğunu gösteriyorlardı.

Beni öptü. Dudakları yumuşaktı. Yumuşak dudak istemiyordum. Hissetmek istiyordum. Belimi tutup beni çevirdi. Duvardaki bendim artık. Bir anlığına odaya baktım. İçeride hiç ışık yoktu. Fırtına devam ediyordu. Yağmurun sesini duyuyordum. Hayal ettim. İri tanelerin çatılara çarptığını, ıslak zeminden küçük tane-

ler hâlinde aşağıya kayarak kaldırıma vardığını ve su birikintileri oluşturduğunu...

“Gömleğin,” diye mırıldandı.

Parmakları düğmelerimi açtı. Dokuz düğme sonra gömleğim açılmıştı. Gömleği omuzlarımdan aşağıya indirdi. Dirseklerime takıldı. Biraz geri çekilip bana baktı. Sutyenim yoktu ama bunu daha önce de görmüştü. Avucunu köprücük kemiğime yasladı. O titriyordu, benim başım dönüyordu. Beni sertçe öptü. Nihayet.

Gökyüzü yarıldı, şimşek çaktı ve tek düşünebildiğim yağmur ve yağmur yağdıktan sonra kalan koku oldu. Ciğerlerime dolan nemli güzel koku. Bir ilkbahar gününde, sarı düğmeli mavi yağmurluklarıyla çiçek gibi görünen iki kız. Lily botlarını çıkarıp elimden tutmuş ve beni bulabildiği tüm su birikintilerine sokmuştu. Ben hep çok korkardım... O da hep elimi bırakırdı.

“Sloane?”

Rhys’in sesi beni anılarımdan uzaklaştırıp bulunduğumuz âna getirdi. Lily’nin eli avucumun içinden kayıp gitti, ayaklarımda altındaki su birikintisi kayboldu. Sadece o ve ben kaldık. Ben o kadar da gerçek değildim. Sadece aramızdaki boşluk, onu öperek bu histen kurtulabileceğim fikri vardı. Kendime hâkim olamaya-
rak ağlamaya başladım. Ne olduğunu anlamadan yere uzandık ve kollarıyla beni sardı. Ben *yapamam* diyordum yalnızca çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Beni sakinleştirmeye, susturmaya çalıştı. Elini yüzüme koyup iyi olduğumu söyledi. İyi değildim. Ölüyordum. Ölüyordum. Nihayet yapmak istediğim şeyi yapmıştım. Kalbim ortadan ikiye ayrılmıştı, nefes alıyordum ama akciğerimde oksijen yoktu. Rhys’i ittim ama beni bırakmadı. Ben de iyice ona sokulup gömleğine sıkıca tutunup hıçkırıklara boğuldum. Bunu rahatça yapabilmemin tek dayanağı Cary’nin benden önce bunu yapmasıydı. Ve Grace’in ve Harrison’ın. Yine de her saniyesi acı veriyordu. Dayanamayacağım kadar acı veriyordu. Bitmesini istiyordum. Tek dileğim buydu. Rhys’in gömleğini bıraktığım anda parmaklarıma ağrı girdi. Geri çekildim ama onun kolları gevşemedi. Çok sessizdi.

Sonra, "Neden yapamıyorsun?" diye sordu.

Soyunma odasının zemini soğuktu.

Yerler soğuktu, Rhys sıcaktı.

"Çünkü Lily yapamadı." O kadar alçak sesle konuşuyordum ki duymak için başını bana yasladı. "Artık devam ettiremeyeceğini söylemişti."

"Neyi?"

"Ablam olmayı."

Bu kelimeler içimi parçaladı, dışarı bedenimi yararak çıktı. Dudaklarımı kesti, kanattı. Ben senin kardeşinim, Lily. Kardeşin olmayı hiç bırakmadım.

"Neden?"

"Çünkü babamız bizi dövüyordu. Birlikte evden kaçacaktık. Planımız buydu ama o bensiz gitti. Benimle orada kaldığı için kendini kapana kısılmış hissediyordu... Beni bıraktı..." Uzun, çok uzun bir süre önce küvetin ucunda oturduğumu düşündüm ve yeniden ağlamaya başladım. "Burada olmam gerektiğinden daha fazla kaldım..."

Her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ama tüm kelimeler bir uğultuya dönüşünce gözlerim kapandı. Beş, on, on beş dakika sonra elimin kucağından kaydığını hissettim. Hiçliğe doğru... ve işaretparmağını nazik bir dokunuşla açık avucuma bastırdı. Sonra eli yüzüme yaklaştı ve parmakları tenime dokundu. Hemen uyandım. Kendimi ondan kurtarıp öyle hızlı ayağa kalktım ki şaşırdı. Gözlerine bakamadım. Rhys elimi yakaladı ve beni geri çekmeye çalıştı. Uzaklaştım.

"Sloane, bekle..."

Gömleğim hâlâ açıktı. Yüzüm yanıyordu. Düğmeleri öyle hızlı ilikledim ki her seferinde birer düğme atladım. Buradan çıkmak zorundaydım. Soyunma odasından çıkıp koştum. Sesi koridorda peşimden geldi. Kadınlar soyunma odasına girdim, kendimi kabine kilitledim ve oturup başımı duvara yasladım. Adımı duyana kadar yalnız olmadığımı fark edemedim. Dondum ve kendimi görünmez kılabilcekmişim gibi ayaklarımı yerden kaldırdım.

"Sloane?" Grace kabinin kapısını itti. Kilit gıcırdadı. "İçeride olduğunu biliyorum. Koşarak girdiğini gördüm. Ne oldu?" Dudaklarımı sıktım. "Sloane." Kilit yeniden gıcırdadı. "Kapıyı aç."

Kilidi çevirdim. Grace geri çekildi.

"Seni Cary'yle gördüm," dedim.

"Ne?" Durdu. "Bu yüzden mi üzgünsün?"

Kabinden çıktım ve ona çarparak ilerledim. "Son birkaç hafta senin için oyun muydu? Trace'le ikiniz burayı cehenneme çevirdiniz, Cary'yi zorlayarak delirme noktasına getirttiniz, bizi taraf olmak zorunda bıraktınız. Şimdi de revirde onunla *sevişiyor-sun...*"

"Sloane..."

"Bu hiç hoş *değil*, Grace!" Bir şeyler kırmak istiyordum. Hızla kapıdan çıktım ve aynı hızla geri girdim. Ağzı açık bir hâlde bana bakıyordu. "Anahtarları ver."

"Efendim?"

"Revirin anahtarlarını ver."

"Neden?"

"Cary'yi görmek istiyorum. Anahtarı ver yoksa yaptıklarınızı Trace'e..."

"Senin sorunun ne? *Ağladığımı* duyduğum için buraya geldim ve yardım edebileceğim bir şey var mı diye sormak..." Elimi kaldırıp sözünü kestim. Bana baktı ve o anda bu konuyu daha fazla konuşmayacağımı anladı. Elini cebine atıp yalvaran gözlerle anahtarı çıkardı. "Lütfen bundan Trace'e bahsetme."

Ona söz vermedim. Revire gittim. Ellerim öyle titriyordu ki kapının kilidini zar zor açtım. Cary'ye sürpriz yapmaya gelmemiştim nasılsa. Sedyede yatıyordu. Tatmin olmuş gibi görünüyordu. Ondan nefret ediyordum. Kapıyı hızla çarptım.

"Ablamı sevdiğini sanıyordum."

Doğruldu. "Ne..."

"Grace'le ikinizi gördüm. Ablamı sevdiğini sanıyordum."

Cümleleri anlamak için onları ayrı ayrı düşünmesi gerekti.

"Sloane..."

“Seni Grace’le gördüm.”

“Sloane...”

“Onun hakkında yanıldın,” dedim. Yere indi ve bana doğru bir adım attı. Geri çekildim. Keşke kendimi kapayabileceğim bir düğmem olsaydı. Yalan söylüyordum ve neden söylediğimi bilmiyordum. Yalan söylüyordum çünkü duymak istediklerimi söyleyebilecek tek insan bendim. “Lily hakkında yanıldın. Onun hakkında yanıldın. Ben onun kardeşiyim. Ben bilirim. O... O özgürdü. Kapana kısılmış değildi...”

“Tamam ama...”

“Yanıldın.”

“Sloane...”

Cary sustu. Gözleri arkamdaki bir şeye takıldı. Arkaya döndüm. Rhys kapıda durmuş bize bakıyordu. Anahtarı eline tutuşturduğum gibi ikisini yalnız bıraktım. Tek düşünebildiğim Lily’ye ihtiyacım varken beni nasıl olup da terk ettiğiydi. Ona ihtiyacım vardı. Hâlâ.

Uyudum. Uyanmayı reddettim. Öğle vaktinde Trace, Rhys'e hasta olup olmadığını sordu. Gözlerimi açtım ve ona cevabıma göre beni vuracak mı diye sordum. Bu çıkışım istediğim etkiyi yarattı.

"Sloane, kalk," dedi Rhys bir süre sonra. "Hareket et."

Tavan penceresine baktım. Yine yağmur yağıyordu. Yağmurlu ilkbahar nasıl bir yaza evirilecekti? Her şeyin canlı ve hayat dolu olduğu yazı, dünyanın sonunun geldiğini fark etmemiş birini ya da bir yeri hayal etmek güçtü.

Yeniden uyudum.

Sonunda Rhys beni uyandırdı ve Cary'nin akşam yemeğini götürmem için gönüllü olmamı istedi. Ben istemesem de bunu yapmak zorunda olduğumu, kabul etmediğim sürece başımdan ayrılmayacağını söyledi. Grace, her ne olursa vazgeçmişti. Tepsiyi istemeyerek revire götürdüm. Cary beni gördüğüne şaşırmadı. Tepsiyi masaya koydum ve ona bakmadan kapıya yöneldim.

"Üstünü hiç çıkarmazdı," dedi arkamdan. Durdum. "Birlikte olurken. Kendine güveni olduğu için bunun tatlı bir hareket olduğunu düşünürdüm. Bir şeyler sakladığı aklımın ucundan geçmemi."

Onları kafamda canlandırdım. Arabada, arka koltukta birbirlerine dolanmışlardı. Cary, Lily'nin üstünü çıkarmaya çalışıyordu ve o da morlukları saklamak için nazlanıyormuş gibi yapıp geri indiriyordu.

Ona döndüm. "Rhys'in sana söylememesi gerekiyordu."

"Belki senin de hepsini geride bırakman gerekiyordur," dedi. "Her şey bitti. Artık burada olmalısın."

Geride bırakmak. Lily gitmişti, artık yoktu. Babamın karşısına çıkmayalı haftalar olmuştu ve ondan kalan morlukların yerini onunla alakası olmayan morluklar almıştı. Burada olmak istemiyordum. Özellikle de şimdi.

"Virüsten etkilenmemişsin," dedim. Cary başıyla onayladı ve sargılı koluna baktı. "Yani Baxter da virüsten etkilenmemiş. Onu dışarı göndererek ölüme terk etmiş olduk. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Sadece onun yerinde olmadığıma seviniyorum."

"Peki Casper ailesi?" diye devam ettim. "Onların yerinde olmadığına da seviniyor musun? Grace seni affetti mi? Ne dersin?"

"Affına olabildiğince yaklaştım."

"Yani hepsini geride bıraktın," dedim. "Şu anda buradasın."

"Evet."

"Afiyet olsun, Cary."

Dışarı çıkıp kapıyı kilitledim. Koridorda biraz ilerlemiştim ki durdum ve duvara yaslandım. Cary'nin bildiklerini düşündükçe başım döndü. Rhys ona Lily'yle benden söz etmişti. Ölmek isteğimi de söylemiş miydi? Cary'ye yaptığımız şeyden bahsetmiş miydi? Cary bana baktığında gömleğinin önü açık hâlde Rhys'in kucığında oturan birini mi görüyordu?

Tuvalete gittim ve alnımı kontrol ettim. Sargının altında derim açık pembe ve kırmızı renkteydi. Oyulmuştu ve çaresizce iyileşmeye çalışıyordu. Sargıyı kısa zaman sonra değiştirmem gerekecekti ama ilkyardım çantası Cary'nin yanındaydı ve ben onu bir daha görmek istemiyordum. Tuvaletten çıktım ve oditoryuma yöneldim. Neredeyse varmışım ki Rhys dışarı çıktı. Bana seslendi.

“Sloane, revirin anahtarını almam gerekiyor. Cary’yi oradan çıkarmalıyız.”

Anlamıştı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Bir şey yok. Sadece onu hemen çıkarmalıyız.”

Cary’nin yanına varana kadar ne olduğunu söylemedi. Cary’nin yanına vardığımızda da bir şey söylemedi. Sadece hemen oditoryuma dönmemizin gerektiğini, önemli bir şey olduğunu belirtti. Enerjisi bir tuhaftı. Korkmuştan çok aceleciydi. Oditoryuma girdiğimizde Grace, Trace ve Harrison radyonun etrafında toplanmışlardı. Trace, Cary’yi görür görmez radyoyu kapadı.

“Bunun burada ne işi var? Yarın olmadı ki...”

“Saçmalamayı bırak, Trace,” dedi Rhys. “Virüsten etkilenmediğini sen de biliyorsun.”

“Üç gün diye anlaşıştık. Onu geri götürün.”

“Bak, Trace,” dedi Cary. “Sana virüsten etkilenmediğimi ispatlayacağım. Bana kolunu uzat.”

“Çok akıllıca. Bundan sonra benden en az dört metre uzak durmanı istiyorum.”

“İstediğim yerde dururum.”

Cary, Trace’in olabildiğince dibine girince Trace onu itti. Cary de hemen karşılık vererek Trace’i itti. Bir hayli yorgun görünen Grace kaşla göz arasında aralarına girdi. “Trace, dur,” dediği anda odayı huzursuz bir sessizlik kapladı. Cary yanakları kızararak geri çekildi. Trace, Grace’in kafasının arkasından ona tiksinererek baktı.

“Şunu sikmek istiyormuş gibi davranmayı kes.”

Grace’in yüzü bembeyaz oldu. Trace’e döndü. Trace çizgiyi aştığını fark ederek geri çekildi. Fakat çizginin tam üstünde olduğunu bilmiyordu.

“Grace, bak ben... Grace, üzgünüm. Böyle bir şey...”

Grace cümlesini tamamlamasını beklemeden, “Üzülmelisin de,” dedi. Yüzünde kırgınlıktan öte bir ifade vardı. İkiziyle her şeyi paylaşıyordu ama bunu paylaşamazdı.

“Radyo.” dedi Rhys. “Eğer bitirdiyseniz.”

Trace radyoya doğru yürüdü ve onu açtı. Tina T'nin kadife sesi önce her zamanki gibi statik ve tanıdık bir şekilde duyuldu ve sonra birden değişti.

"Acil durum sığınakları belirtilen noktalarda hayata geçirildi..."

Liste okunurken parmaklarım titredi. İçlerinden birinin adı kulaklarımda canlandı: Rayford.

"Hayatta kalanlar tıbbi işlem almak için en yakındaki sığınağa gitmelidir. Sığınaklarda yemek, su, askeri korunma ve ilkyardım servisi bulunmaktadır. Seyahat ederken çok dikkatli olun ve kalabalık bölgelerden uzak durun. Virüsten etkilendiğini düşündüğünüz biriyle karşılaşırsanız onlara yardım etmekten kaçınınız..."

"Duydun mu, Chen? Sana yardım etmekten kaçınmalıyız." Trace radyoyu kapadı. "Bizi kurtarmaya gelmeyecekler. Bizim gitmemiz gerekiyor."

"Rayford," dedim.

"Evet," dedi Trace.

"Neredeyse yüz altmış kilometre uzakta."

"Öyle."

Herkes dondu. Kimse bunun iyi haber olduğunu düşünmüyordu.

"Bana kalırsa bu ölüm cezasından farksız."

"Bir araba bulup," dedi Grace, "oraya kadar süreriz."

"Hazırlık yapacağız da araba bulacağız da sonra o arabanın bizi oraya kadar götüreceğini varsayacağız. Aynı zamanda yol boyunca başımıza hiçbir şey gelmeyeceğinden emin olmalıyız."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu Trace. "Bilmediğimiz bir şey söylemiyorsun ki. Sen odaya girmeden önce biz de aynı şeyi konuşuyorduk."

Cary rahatsız olmamış gibi devam etti. "Otoyolun kalabalığını öngöremiyoruz. Virüsün ne kadar yayıldığını bilmiyoruz. Dışarıda kaç kişinin..."

"Arka yollardan gidebiliriz."

"Bu durumda süre uzar. Hem arka yollarda erzak bulamayız," diye devam etti. "Benzinimiz biterse ne olacak? Ya kasaba

yollarında ölürüz ya da ormana yerleşiriz, değil mi? Kendi kolonimizi kurarız.”

Trace ellerini havaya kaldırdı. “Başka ne bok yiyeceğiz? Yardım istiyorsak oraya gitmeliyiz. Böyle söylediler. Bizi kurtarmaya kimse gelme—”

“*Biliyorum,*” dedi Cary. “Bence de gitmeliyiz ama her şeyi düşündüğümüzden emin olmak istiyorum.”

“Şu şey...” diye araya girdi Rhys. “‘Tıbbi işlem’ ne?”

“Virüsten etkilenip etkilenmediğini anlamak için bazı işlemler yapıyorlardır herhalde,” dedi Trace. “Virüsten etkilendin mi? Hayır. İşleminiz gerçekleştirildi. Güvenli bölgeye hoş geldiniz.”

Rhys karşılık vermedi. Radyoyu açtı ve mesajı bir daha dinledi. Ve bir daha. Her seferinde bize verdiği küçücük umut da silinip gitti. Nihayet Rhys radyoyu kapadı.

“İmkânsız gibi duruyor,” dedi Cary. “Rayford.”

“Öyle,” dedi Harrison. Aramızda en çok sevinenin o olacağını, gitmek için en büyük baskıyı onun yapacağını düşünmüştüm fakat öyle olmadı. “Bence burada kalmalıyız.”

“Sonsuza kadar burada kalamayız,” dedi Cary. “Gitmemiz gerekiyor.”

“Peki bugün mü?” diye sordu Harrison. “Yarın mı? Bu hafta mı? Ya biz oraya vardığımızda burayı temizlemiş olurlarsa ve oraya kadar boşuna gitmiş olursak?”

“Burası da güvenli değil ki,” dedim. “Baxter’ın nereden girdiğini hâlâ bulamadık.”

“*Daha güvenli,*” diye karşılık verdi Harrison. “Baxter burada elimizden geldiğince uzun kalmamız gerektiğini söylemişti. Yemeğimiz var, barınağımız var, suyumuz var, ilkyardım setimiz var ve kimse virüsten etkilenmedi.”

“Su sonsuza kadar akmayacak,” dedi Cary. “Eninde sonunda bitecek.”

“Evet ama ne *zaman* olacağını bilemiyoruz...”

“Ki bu gitmek için bir sebep daha demek oluyor.”

“Baxter beklediklerini söylemişti. Yeniden dışarı çıkmak istemiyorum. Onlar dışarıda ve bizi bekliyorlar...”

“Harrison, hayatta yapmak istemediğimiz şeyleri yapmamız gerekiyor.”

“Senin hoşuna gidiyor, değil mi?” Harrison öyle çıkıştı ki hiçbirimiz ondan böyle bir tepki beklemezdik. Herkes sustu. “Bizi dışarı çıkarıp Casperlar gibi sırtımızdan bıçaklamaya hazırsın değil mi?”

Cary’nin ağzı açık kaldı. Gözleri Harrison’la Trace arasında gidip geldi. Gerçekle sert bir şekilde yüzleşmesini izledim. Harrison eskiden öyle olsa bile artık “onun” Harrison’ı değildi.

“Silah nerede?” diye sordu Cary. Rhys’e döndü. “Sende, değil mi?”

“Hayır.” Trace neşesini saklamaya bile çalışmamıştı. “Onda değil.”

“Silahı nasıl ona verirsin?” diye sordu Cary.

Rhys, “Silah ona ben *vermedim*,” diye yanıtladı. “O aldı.”

“Süper, bir gün kafama silah dayanmış hâlde uyanacağım yanı...”

Trace, “Ah, ne güzel fikir,” derken Grace ise, “*Asla* böyle bir şey yapmaz. Trace böyle bir şey yapmaz,” dedi. “Böyle bir şey yapmazsın, Trace. Söyle ona.”

Ancak Trace ıstırap verici bir an bekledikten sonra, “Yapmak zorunda kalmazsam yapmam,” dedi.

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu Cary.

“Dönüşebilirsin belki. Geç çiçek açıyorsundur, ne bileyim.”

Rhys, “İşlerin öyle yürüdüğünü sanmıyorum,” dedi.

Trace omuz silkti. “Umudumuzu yitirmemeliyiz, değil mi?”

Rayford tartışması hemen bitti. Trace dışında herkes çok gerilmişti. Ağzından çıkan her cümlede kullandığı patlama, ateş etme, *klik* ve tetik kelimeleriyle pek eğleniyordu ki Cary duyduklarına dayanamayarak odayı terk etti.

Grace köşede tek başına oturup ellerini ovuşturdu. Bunca sorun. Küçük çatışmalar. Hayli yorucuydu. Bitkin görünüyordu.

Gidip yanına oturdum. Bana baktı ve başını çevirdi. Dün üzerine gittiğim için kendimi kötü hissettim. Öyle yapmamalıydım.

“Özür dilerim,” dedim. “Trace’e hiçbir şey söylemem.”

“Biliyorum, Cary söyleyebilir,” dedi. “Trace onu zorlamaya devam ederse.” Zorla gülümsedi ama gözleri endişe doluydu. “Ve Cary de kafasına silah dayanmış bir şekilde uyanabilir. Trace yaşananları öğrenirse onu öldürür.”

“Cary söylemez.”

Bunun doğruluğundan emin değildim ama Grace söylediğim şeye inanarak biraz olsun rahatladı.

“Onunla bir daha böyle bir şey yaşamayacağım,” dedi. “Bir an boşluğuma geldi. Birine dokunmak istemiştım, anlıyorsun değil mi? Birine yakın olmak. O vardı. Anlıyor musun beni?” Anlıyordum ama bir şey söylemedim. “Trace ve Harrison’a bak.” Başıyla onları gösterdi. Koltukta oturuyorlardı. Trace arkasına yaslanmıştı, elleri bacaklarının arasındaydı. Harrison da onu taklit ediyordu. Son derece iğrenç bir şekilde buraya aitmiş gibi görünüyorlardı. “Trace bana ne dedi, biliyor musun?”

“Ne?”

“Harrison’ın biraz *yönlendirilmeye* ihtiyacı varmış.” İç çekti. “Biz de şu anda onlar kadar zavallıyız sanırım.”

“Zavallı değiliz.” Yutkundum. “Her şey olup biterken... yani her şeyin başladığı gün seni düşünüyordum. Lily gittikten sonra sık sık seni düşündüm.”

“Kötü düşünmedin herhalde?”

“Asla,” dedim. “Sizde kaldığım günü düşündüm çünkü aileni çok sevmiştim. Bana göre mükemmel bir aileydiniz.”

Güldü. “Mükemmelden çok öteydik. İnan bana.”

“Öyle olduğunuza inanmaya ihtiyacım vardı,” dedim. “Güzel bir hatıraydı. Lily gittikten sonra buna ihtiyacım vardı.” Ardından bilmesi gereken bir şey daha söyledim: “Ben güçlü değilim, Grace.”

Uzun süre bana baktıktan sonra kollarını boynuma doladı.

Kimsenin size hayatta kalmak, yalnızca dayanmak eylemi hakkında söylemediği şey geçen saatlerin anlamsız olduğuydu çünkü hiçbir şey olmuyordu. En gizli sırlarınızı biriyle paylaşabileceğinizi, onları öpebileceğinizi ve her şey her zaman bir anlam taşımak zorunda olmadığı için sonrasında hiçbir şey yaşanmamış gibi olacağını ve bunun ağırlığı altında ezilebileceğinizi de söylemezlerdi. Günlerce kendinizden geçmiş gibi olacağınızı da. Oto pilota almış gibi, burada olmanıza rağmen gerçekten burada olmadan yaşayacağınızı, uyurgezerlik yapacağınızı ve arada sırada kendinize geleceğinizi de.

Nihayet bir anlam ifade eden ilk soru şu olurdu:

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Revirdeki sedyede oturuyordum. Rhys kapının önünde duruyordu. Etrafımda duran ilkyardım malzemelerini görene kadar ne sorduğunu anlamadım. Alnımdaki sargıyı değiştirmek için peroksit, merhem ve yeni sargı bezleri. Elimi alnıma götürdüm. Kabuk bağlamıştı.

“Böyle kalmasını istiyorum,” dedim.

“İyileşmesine bir faydası olmaz.”

Eşyaları toplayıp tuvalete gittim. Pansuman yaptım. Dışarı çıktığımda Rhys hâlâ bekliyordu. İçeri girdi ve elini, istediği cevapları alabilmek için gece boyunca uyanmamı beklerken oturduğu sandalyenin sırtına koydu. Beni baştan aşağı süzdü. Üzerimdeki kıyafeti düşününce yüzüm kızardı. Tiyatro kulübünden bir elbiseydi. Günlük ve resmî arasında gidip gelen mavi bir elbise bulmuştum ve üzerime giyerken bile kendimi tuhaf hissetmiştim. Fakat eski kıyafetlerimi yıkamış, soyunma odasında kurumaya bırakmışım bile.

“Bana söylediğin şeyi aklımdan çıkaramıyorum,” dedi. “Baban hakkındakini. Bence... ondan kurtuldun. Bu işe böyle bakmalısın. Artık özgürsün.”

“Konu o değil.”

“Fazla trajiksin, Sloane.” Duraksadı. “Rayford’a gitmeyi düşünmüyorum.”

Beni şaşırtmıştı. “Neden?”

“Kulağa hoş gelmiyor. Tıbbi işlem.”

“Virüsten etkilenmedin ki.”

“Evet ama virüsün nasıl yayıldığını bilmiyoruz. Belki zamanla değişiyordur.”

“Bu konuda bizden daha iyisin,” dedim. “Baxter’ın virüsten etkilenmediğini biliyordun. Ateş konusunda haklı çıktın.” Karşılık vermedi. “Vücutlarının soğuduğunu nereden biliyorsun?”

“Baban sana ne yapıyordu?” diye sordu. “Sen bana onu anlatırsan ben de ateş konusunu anlatırım. Çok zor olmaz, değil mi? Konu o değilse yani.”

İnsanlarla yakınlaşmak bu muydu? Birlikte çılgınca bir şey yapıyordun ve ondan sonra istemesen bile her şeyi paylaşmak zorunda kalıyordun, öyle mi? Yine de söylediğini düşündüm. Öğrenmek istiyordum. Vücut ısısı hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyordum. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Çok yaklaşmama rağmen gerçekte nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

Yüze kadar saydım ve ağzımı açtığım gibi morlukların tarihi dudaklarımdan dökülüverdi.

Babamın içinde bulunduğu mekânı karşısındakine dar etmesini anlattım. Canını yaktıktan sonra ağlayıp özür dileyen ve sonrasında tutmayacağı sözler veren biri olmadığından bahsettim. O bir makineydi. Takıntılı bir şekilde bedenlerimizi inceleyerek görünür yerde morluk bulunmadığından emin olduğunu, bazen Lily ile beni iç çamaşırlarımızla karşısına dizip her yaranın listesini çıkardığını anlattım. Lily'ye zarar verdiği zaman aslında bana zarar verdiğini çabucak anladığını ve Lily'nin birçok kez benim önüme geçtiğini söyledim. Beni ilk kez fena benzetişinde yıldızları gördüğümü, odamda tek başıma kıvrılıp yattığımı, en kötü ânımda Lily'nin yanımda olmadığını, bana kendini kapana kısılmış gibi hissettiğinden bahsetmediğini anlattım. Keşke bana söyleseydi dedim ama bana söylemesi işleri yoluna koymayabilirdi. Hikâyemizin tek sonu farklı seviyelerde üzüntülerden ibaretti belki de. Onu özlediğimi, ona ihtiyacım olduğunu ve böyle bir özlem ve ihtiyacın sonunda içimde oluşan boşluğun bir sabah uyandığında dünyanın çöktüğünü görmekten beter olduğunu söyledim. Ben zaten uzun zaman önce çökmüştüm.

Grace'le Trace'in birbirlerinin yanında olmalarının beni öldürdüğünü ve gerçek kurtuluşun onlarınki gibi bir şey olduğunu söyledim. Bir şeye sahip olmak. Rhys'in bir şey sorarak her şeyi anlatmama yol açmasının ne kadar zekice olduğunu düşündüm. Belki de ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve ben de bunları yüksek sesle söylemek istiyordum çünkü...

Belki yüksek sesle söylemeye ihtiyacım vardı.

Şu cümleyi kurana kadar kafasını kaldırıp bana bakmadı: "Seni dışarıda ölüme terk edemezdim. Bunun aksini düşündüğünü biliyorum ama yanıyorsun."

"Ama sen dışarıya ölmek için çıktın."

"*Senin* ölmene izin veremezdim. Onların sana doğru ilerlediklerini görünce seni kurtarmak için hemen yanına koştum," dedim. "Seni öylece bırakamazdım. Lily'nin beni bıraktığı gibi." Güçlkle yutkundum. "Onsuz öleceğimi söylerdi hep ama buna rağmen gitti."

“Ama ölmedin,” dedi.

“Öldüm,” diye karşılık verdim. “Sadece bedenimin bana yetişmesini bekliyorum.”

Sessizlik oldu. Sıranın ona geçtiğini düşünüyordum ama o bir şey söylemedi. Bana doğru uzandı ve elini yüzüme dokunduracak kadar yaklaştı. Tereddüt etti. Önce benden özür dileyeceğini ya da beni anladığını söyleyeceğini düşündüm ama bunlar aşırı hassasiyet göstergeleri olduğu için benim nezdimde bir anlam taşımayacağını biliyordu. Bunun yerine başparmağını ağzıma yaklaştırıp altdudağımı okşadı. Merakla parmağını derime dokundurdu. Öyle nazikti ki bedenimin ilk eğilimi çekinmek oldu çünkü ne yaptığını anlamamıştı. Bana doğru uzandı. Burun burunaydık, nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Kalbim öyle yüksek sesle atıyordu ki onun da duymasından korktum. Ancak ne yaptığını sorduğumda sesim normal çıkmıştı. O anda durdu. Dudaklarımızın arasındaki mesafenin bir hayli azaldığının farkındaydım.

“Senin için uygun yani,” dedi.

“Yapmamamı söyleseydin yapmazdım.”

Gözlerime baktı. “Bana yapmamamı söyle, ben de yapmayayım.”

Bir şeyler söylemeyi istedim ama doğru kelimeleri bulamadım.

Onun yerine dudaklarına yapıştım. Düşündüğümde de yakındık ki bu yüzden geriye tökezledi ancak hemen toparladı ve birbirimize dolandık. Öylesine çılgına dönmüştük ki elini bir saçımda hissediyordum, bir başka yerimde. Rhys beni kendine doğru çekti, nefes alamadım ama almak da istemiyordum. Tıslayarak geri çekildi. Elini dudaklarına götürdü.

“Beni ısırdın,” diye mırıldandı.

“Özür dilerim.”

Parmağını dudağına bastırarak kan olup olmadığını kontrol etti. Yoktu.

“Önemli değil. Biraz daha yavaş ilerleyelim sadece,” dedi.

Yavaşladık, çok yavaşladık. Fazla yavaşlamıştık bana kalırsa.

Bu işi nasıl yapacağımı bilemiyordum. Beni her seferinde izin istencesine yumuşak ve dikkatli dokunuşlarla öptü. Onunla aynı tatlı ânu paylaşmaya başlayıncaya kadar öptükten sonra sedyeye doğru ilerledik. Eli bacaklarımın arasına doğru kayıp bana daha önce hiç kimsenin dokunmadığı şekilde dokunduğunda bunu daha önce hiç yapmadığımı, şimdiye dek her konuda ilkim olduğumu söylemek istedim. Nefesim boğazımda düğümlendi. Her yerim kasıldı ama bu onu durdurmak istediğim anlamına gelmiyordu. Sadece bunun olmasına nasıl izin vereceğimi bilmiyordum. O boynumu öperken ben dışarıda ölümle yüz yüze gelişimizi düşündüm. Neredeyse ölecektik ama ölmemiştik. Şimdiyse eli bacaklarımın arasındaydı.

Rhys'in beni izleyişini izledim. Bedenimin verdiği tepkileri izliyordu. Başımı geriye attım ve gözlerimi kapadım. Aklımdaki her şey silinip gitti, geriye içimdeki enerji akışı ve hafiflik kaldı. Dudakları dudaklarımla, boynumla buluştu. Ellerimi saçlarına doladım. Bu onun hoşuna gidiyordu. Beni tedirgin etse de midemi bulandırsa da onun bana dokunmasını sevdiğim gibi o da benim ona dokunmamı seviyordu.

Çünkü bu her şeyin karşıtıydı. Bu...

Alnını omzuma bastırdı. Nefeslerimiz eşitlendi.

"Tanrım..."

Arkamızdan bir ses geldi. Trace'e ait olduğunu bildiğim bir ses. Trace olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Rhys sesten etkilenmedi. Beni bir kere daha hassasiyet ve tatlılıkla öptü. Elini elbisemin içinden çıkardı. Yokluğu hissediliyordu.

Beni bir kere daha öptü, sedyeden indi. Bense hareket etmedim.

"Bu gerçek mi?" diye sordu Trace.

Rhys onu odadan çıkardı ve yalnız kaldığım anda olanları idrak etmeye çalışsam da başarılı olamadım. Elimini yüzüme götürdüm. Yüzüm yanıyordu.

Trace herkese anlattı.

Grace bana *benimle paylaş* bakışları atıyordu. Nihayet bu konu hakkında konuşmak istemediğimi anlayana kadar onu görmezden geldim. Yani bu konuyu konuşmak istiyordum ama onunla değil. Lily'yle konuşmak istiyordum.

Neden başkalarıyla birlikte olduğunu öğrenmek istiyordum.

Bu evden, babamızdan uzaklaşana kadar her şeyi bir kenara bırakmamı söylediğinde neden onu dinlediğimi öğrenmek istiyordum.

Her şeyi berbat edeceğimi, yanlış kişiye yanlış şeyler söyleyeceğimi, bir öpücük için her şeyden vazgeçeceğimi düşünmüş olmalıydı kidi ki her şey eninde sonunda bu duruma varacaksa aynen öyle yapabilirdim de.

Yapardım.

Uyumak için yerlerimize geçtik. Rhys yanımdaydı. Trace de diğer tarafımda.

Herkesin uyumasını bekledim ve sonra Rhys'e doğru döndüm. Bana uzandı. Açık eline baktım ve parmak uçlarına dokundum. Parmaklarını benimkilere doladı ve sıktı. Gözlerimi

kapayıp revirde sedyede olduğumuzu hayal ettim. Hayali dokunuşlarını hissedebiliyordum, üzerine çıkmaya, her şeyi baştan yaşamaya ve daha da ileri götürmeye hazırdım. Gözlerimi açtığımda onunkilerin kapalı olduğunu gördüm. Eli hafifledi. Onu istedikçe sinirleniyordum. İki duygu birbiriyle çatışıyor, aklımı karıştırıyordu. Birbirlerine bu kadar yakın olmalarını anlayamıyordum. Onu istiyordum ama istemiyordum da. Sahip olabileceğim onca şey, hepsine sahip olabileceğimi biliyordum ama onları istediğimi bilmiyordum. İstiyordum, istiyordum, istiyordum. Bütün bedenim ne olduğunu bilmediğim bir şey için çırpıyordu. Fakat bunun Rhys olmadığından, Lily olmadığından emindim.

Yanımdaki mattan gelen kesik nefes sesleri düşüncelerimi böldü. Hafifçe hareket edince ses kesildi. Bir dakika geçti. Sonra yeniden başladı. O anda anladım.

Keşke anlamasaydım.

Trace kendini tatmin ediyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp uyumaya çalıştım ve rüyamda Baxter'ın sınıfını gördüm. Eski sınıf arkadaşlarımdan oturduğu sıraların arasında ilerliyordum. Kanları çekilmiş gibi görünüyordlardı. Bir heykel gibi hareketsizce tahtaya bakıyorlardı. Yanlış bir hamle yaparsam onları uyandırabileceğimin farkındaydım ve bunu istemiyordum. Sınıfın en arkasındaki dolap sallanıyordu. Hızla koridordan geçip Baxter'ı bulduğum kapağı vargücümle ittim. Baxter'ı burada bulmuştum ama o ölmüştü. Onu biz öldürmüştük. Yani dolabın içinden yeni bir şey çıkacaktı. Kapağı açtım. Karşımdaki Lily'ydı. Üzerime yığıldı. Onu tuttum. Derisi eriyerek derime karıştı. Sonunda elimde hiçbir şey kalmadı.

Uyandığımda sersem gibiydim. Rhys'in bileği bileğimin üzerindeydi. Başımı kaldırdım. Odada huzursuzca dolanan Cary dışında herkes uyuyordu.

Gözlerimin açık olduğunu görünce durdu.

"Ne oldu?" diye sordum. "Neden kalktın?" Başını iki yana salladı ama cevap vermedi. Ona daha dikkatli baktım. "Uyudun mu sen?"

“Silah bu manyaktayken nasıl uyuyabilirim?”

“Cary...”

Elini kaldırdı ve sonra masaya doğru yürüdü. Sandalyeyi çekip yüksek bir sürtünme sesi çıkarması için yerde sürükledi. Herkes uyandı.

“Ne oldu?” diye sordu Rhys uykulu bir sesle. “Cary, ne yapıyorsun?”

“Konuşmak istediğim bir şey var.”

“Ne?”

“Rayford.”

Rayford. *Rayford*. Hayatta kalanlar için bir sığınak bizi bekliyordu. Ben bunu tamamen unutmuştum ama onların aklından çıkmadığı belliydi. Beynim onlarınki gibi çalışmadığı için unuttuyordum. Trace hareketlendi ve gözlerini ovuşturdu. Gece onu duyduğum aklıma geldi.

Acaba o sırada kimi düşünüyordu?

“Beni duyduunuz mu?” diye sordu Cary yüksek sesle. “Rayford hakkında konuşmak istediğimi söyledim.”

“Evet, *duyduk*,” diye karşılık verdi Trace.

Toparlanmamız zaman aldı. Herkes tuvalete gitti, üstlerini değiştirdi. Cary’nin sabrı hızla tükeniyordu. Gözleri bizi boğmak isterken dudakları susuyordu. Nihayet masanın etrafında toplanmışımızda Trace baştaki sandalyeye oturmak istedi. Cary ayakta kaldı.

“Rayford’a gitmeyi deneyeceğim,” diye açıkladı.

Bize birinin öldüğünü söylemesinden farksızdı.

Rhys, “Rayford’a gitmeyi deneyeceksin,” diye tekrarladı.

“Dünyanın kalanının ne hâlde olduğunu öğrenmek istiyorum. Ordu koruması istiyorum. Ben...”

Grace araya girerek, “Trace’ten uzak olmak istiyorsun,” diye tamamladı.

Cary kızardı. “Konu o değil.”

“Ney-e, silah bende kalıyor. Bizi Rayford’a gitmeye ikna ede-

bilirsen sana vereceğimi mi düşünmüştün?" Trace öne eğildi. "İşe yaramaz, Chen. Yine de iyi denemeydi."

"O da değil," dedi Cary. "Ne silahın sende kalması ne de benimle gelmen umurumda değil, Trace. *Ben gidiyorum*. Tek başıma olsam bile."

Trace ilk defa söyleyecek bir şey bulamadı. Grace'e baktı.

"Tamam," dedi Rhys. "Hepimiz neler olduğunu öğrenmek istiyoruz, korunmak istiyoruz ama bu karşı sokağa geçmek gibi bir şey değil ki. Kendin söyledin. Araba bulabileceğimizden bile emin değiliz."

"Bulacağız."

"Hayır," dedi Harrison. "Burada bekleyeceğimiz konusunda hemfikir olduk..."

"Öyle mi?" Cary ona döndü. "Neden?"

"Çünkü burası güvenli."

"Baxter'ın içeriye nasıl girdiğini öğrendin yani," dedi Cary. Harrison karşılık vermek için ağzını açtı ama yeniden kapadı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Buradan çıkmak istemediği için onu suçlayamazsın," dedi Grace.

"Onun çıkıp çıkmaması umurumda değil ki. *Ben gidiyorum*. Benimle gelmek isterseniz gelebilirsiniz. Burada kalmanız beni ilgilendirmiyor. Ben sadece gideceğimi söylüyorum."

"Aptallık etme," dedi Rhys. "Seni canlı canlı yemelerini mi istiyorsun? Otur şuraya ve ..."

"Aptallık *etmiyorum*," diye cevapladı Cary. "Dışarda canlı canlı yenilebilirim. İçeride silahı olduğu için mutlu olan bir pislik tarafından vurulabilirim. Şansımı denemek istiyorum."

"Yani konu benim." Trace sırtıttı. "Çıkış yolunu biliyorsun, pislik. Seni durdurmam."

"Bu bir şaka değil!" Cary yumruğunu masaya vurdu. "Bu bir çıkış yolu. Anlamıyor musunuz? Rayford'daki sığınak hakkında konuşmak istediğimi söylediğimde gerçekten de ayılmayı mı

beklemeniz gerekiyor? Benimle dalga mı geçiyorsunuz? Radyo-daki yayını dinledikten sonra gitmek aklınızdan hiç geçmedi mi? Burada kalmanın beynimizi öldürdüğünü görmüyor musunuz? Burası güvenli değil. Hayatta kalmayı unutacağız ve buradan çıkmak zorunda kaldığımızda da öleceğiz. Bizi öldürecekler.”

“Ne dramatik,” dedi Trace. Önce Trace’in haklı olduğunu düşündüm, Cary işleri dramatikleştiriyordu ama o anda Cary’ye de hak verdim. Bunun dramatik bir tarafı yoktu.

Okuldaki bir kapıdan ölümlerin içeriye girmeye başlaması an meselesiydi. Biz de bu hiç önemli değilmiş gibi hareket ediyorduk. Baxter’ı ölüme göndermiştik ve ertesi sabah Harrison, Grace ve Trace spor salonunda basketbol oynamışlardı. O gittiğinden beri sadece üçümüz kontrol etmiştik nereden girmiş olabileceğini. Grace’e bakıp koşmaya hazır olup olmadığını, saliseler içinde hayat kurtaran kararlar verip veremeyeceğini düşündüm. Artık korkularımızdan biraz olsun uzaklaşmıştık.

Bu hayata alışmıştık.

Trace’e baktım. “Neden artık koşmuyorsun?”

Omuz silkti. “Bir faydası olmadığını...”

Birden susup cümlesini yarım bıraktı. *Düşünüyordu*. Bir faydası olmadığını düşünüyordu. Cary kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bugün gitmeyeceksin, değil mi?” diye sordum.

“Hayır. Plan yapmak için birkaç güne ihtiyacım var. Her şeye hazırlıklı olmak istiyorum.” Duraksadı. “Geri gelecekler. Eninde sonunda burayı kuşatacaklar ve Russo’nun Yeri ikinci kere patlamayacak. Benimle gelmek istiyorsanız gelin. Ancak *benimle* geldiğinizi aklınızdan çıkarmayın. Aksi mümkün değil.”

“Seni takip edeceğimi nereden çıkarıyorsun?” diye sordu Trace.

“Senin gelip gelmemenin umurumda olmadığını tekrar tekrar söylediğim bölümü duymadın mı?”

Grace, “Rayford’un en yakın sığınak olduğundan emin misin?” diye sordu.

Mantıklı bir soruydu. Cary salonun diğer tarafına geçip radyoyu açtı.

Cızırtı duyuldu. Statik. Sinyal yoktu.

Düğmeyle oynadı.

“Radyo durmuş,” dedi hissizce.

“Pilinden olmasın?” dedi Grace.

“Açık,” dedi. “Pilinden değil. Radyo yayını durmuş.”

Cızırtıların arasından bize ulaşmaya çalışan bir insan sesi var mı diye kulak kesildik ama hiçbir şey duyamadık.

“Bu iyiye işaret değil,” dedi Trace.

Harrison yutkundu. “Yani acil durum sığınakları...”

“Bunun radyo yayınının durduğundan başka bir anlamı yok,” dedi Cary ama sesinde bir kuşku vardı. “Kuleye bir şey olmuştur belki, o kadar. Sığınakların başına bir şey geldiği anlamına gelmez bu.”

Fakat tam da o anlama gelebilirdi. Bundan sonra atılacak her adım yalnızca kötü olabilirdi sanki. Sabit hatlar kesilmişti, cep telefonları çalışmıyordu, elektrik yoktu. Su yoktu. Su depomuz olduğu için şanslıydık ama o da bilemediğimiz bir tarihte bitecekti. Acil durum yayını resmî olarak durmuştu. Bir daha kendimize gelemeyecektik. Bu şey bizi mahvedecekti, mahvediyordu. Binalar çökecek, temellerinden bitkiler büyüyecekti. Muhteşem günlerimizin zavallı taklitlerini yapmaya çalışan cesetlere dönüşecektik. Bu yüzden devam etmenin mânâsını, pes etmenin neden yanlış olduğunu anlamıyordum. Geriye bir şey kalmamıştı.

“Kapa şunu,” dedi Harrison. O da bunu düşünüyordu. Cary kapamadı. Radyoya bakmaya devam etti. Gitmek gibi cesur bir karar verdikten sonra radyonun ona ihanet etmesine ne kadar üzüldüğü yüzünden anlaşılıyordu. Hoparlörlerden çıkan cızırtı artıkça Harrison ağlamaya başladı. “Kapa şunu!”

Cary uzanıp radyoyu kapadı. Bana göre bu sesi duymaları gerekiyordu çünkü ancak o zaman ne kadar aptal olduklarını anlayacaklardı. Devam etmenin ne kadar aptalca olduğunu. Ayağa kalktım ve radyoya doğru yürüdüm. Açma tuşuna bastım. Cary

beni durdurmadı. Harrison burnunu çekerken cızırtılı sesin odayı doldurmasına izin verdim. Sesini açar açmaz...

"... Sığınaklarda yemek, su, askeri korunma ve ilkyardım servisi bulunmaktadır. Seyahat ederken çok dikkatli olun ve kalabalık bölgelerden uzak durun. Virüsten etkilendiğini düşündüğünüz biriyle karşılaşırsanız onlara yardım etmekten..."

Tina T'nin sesi odaya yayılırken herkes derin bir nefes verdi.

Hayal kırıklığına uğramıştım.

"Ellerin büyüğü, Sloane," dedi Rhys.

Trace öksürdü. "Öyle düşündüğüne eminim."

Duymazdan geldim. Tam radyoyu kapayacaktım ki Cary elini kaldırdı. En başta açma nedeni geldi aklıma. Yerleri dinledik. En yakını hâlâ Rayford'du.

"Etraflıca düşünmem için birkaç gün yeter," dedi. "Sonra gideceğim."

Odadan çıktı. Rhys de peşinden gitti.

Trace, Harrison ve Grace sustular.

"Megan Rayford'da," dedi Grace. "Belki hayatta kalmayı başarmıştır."

"O kim?" diye sordu Harrison.

"Kuzenimiz."

"Chen ve Moreno'yla gitmek istemiyorum," dedi Trace. "Moreno bizden önce Chen için kendini harcar. Kendiniz gördünüz. O ikili birbirinin aynısı, ikisine de güvenmiyorum."

"Grup olarak gitmek daha güvenli," dedi Grace. "Bunu inkâr edemezsin. Rayford'a ulaştığımızda ikisiyle de konuşmak zorunda kalmayacağız..."

Trace güldü ve masaya baktı. "Ne güzel olur."

"O zaman gideceğiz."

Gidecekler. Ben ne yapacağımı biliyordum. Salondan çıktım ve kimse beni durdurmadı. Koridora geçtiğimde Cary'yle Rhys'in ne tarafa gitmiş olabileceğini düşünüp aksi tarafa ilerledim.

"Sloane."

Grace. Arkamı döndüm.

"Onunla gidecek misin?" diye sordu. "Cary'yle?"

"Evet," dedim. Herkes gidiyorsa bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

"Rayford'a vardığımızda bizimle kalacak mısın?"

"Efendim?"

"Cary ve Rhys birlikte gidecekler. Ben Trace'le olacağım ve Harrison da Trace'le kalır. Sen... Rhys'le ciddi misiniz?"

Bu çok ama çok rahatsız ediciydi.

"Grace..."

"Çünkü ciddiye onunla kalırsın diye soruyorum. Önemli değil zaten, sadece merak ettim."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "O kadar ötesini düşünmek istemiyorum, anlıyor musun? Oraya varabilecek miyiz bakalım..."

"Varacağız," dedi. "Başaracağız. Rayford'a gittiğimizde kuzenim Megan'ı bulacağız ve sadece rahatlamaya bakacağız." Hafifçe gülümsedi. "Güzel olacak. Mükemmel olmasa da güzel olacak.

"Eminim," dedim.

"Sana bir teklif yapmak istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Bana teklif yapmak mı istiyorsun?"

"Evet." İçtenlikle bakıyordu. Birinin bu kadar içten görünmesi için ruhunun en derin köşesinde iyi bir insan olması gerektiğini düşünüyorum. "Rayford'da ayrılırken bizimle gelmeni istiyorum."

"Rhys ne olacak?"

Topuklarının üzerinde sallandı. "Trace'i duydun..."

"Rhys'e güvenmiyor musun?"

"Trace onu yanında istemez," dedi. "Yaptıklarımın sonra... seni zorlamak istemiyorum. Sloane, bizimle gelmeni istiyorum."

"Trace rahatsız olmaz mı?"

"Sanmıyorum. Alışır," dedi. "Yani sorun olmayacağını söyledi. Ee, ne diyorsun?"

Ağlamak üzereydim.

“Benim için çok önemli bir şey bu.”

“Haber ver bana. Çok düşünme.” Bana hızla sarıldıktan sonra aynı anda hem korkunç hem de muhteşem bir şey söyledi. “Her zaman bir kız kardeşim olmasını istemişimdir.”

Hemen geldiği yerden dönmeye koyuldu. Omzunun üzerinden bakmadı. Gözlerimdeki yaşları görmedi. Olmam gerekenden daha üzgündüm. Öylece durup onun iyiliğinin ötesini görmeye, onlarla gittiğimi ya da gitmediğimi hayal etmeye çalıştım fakat yapamadım. İkisini de aklımda canlandıramadım.

Herkes Rayford'a gitmeyi kabul etti.

"Silahın Trace'te olması önemli değil," dedi sonunda Cary. Eski bir matematik defterine notlar alıyordu. "İstenmeyen şekilde dikkat çeker. Biz beyzbol sopalarıyla idare ederiz. Bekçinin kulübesinde bir levye gördüm. Keskin aletler..."

"Etrafın çevriliyken hiçbir işe yaramaz," dedi Rhys.

"Bu koşullarda silahın da bir faydası olmayacaktır."

"Ulaşım konusunu düşündün mü?"

"Gördüğümüz her aracı kontrol edeceğiz. O sırada geçici bir sığınak bulursak da süper olur." Cary kalemiyle kâğıda vurdu. "Dışarıda araba yok, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Otoparktakinin anahtarları yok. Sokağın karşısındaki de hurdaya dönmüş."

"Gözlerimizi dört açacağız." Kaşlarını çatı. "Bence bunu başabiliriz. Sokaklar doluyken buraya tek parça hâlinde gelebildik. Şimdi daha sessiz. Şanslıysak çoğu hâlâ Russo'nun Yerinde'dir. Şehrin o tarafından uzak duracağız."

"Sokakların dolu olmaması..."

"Biliyorum. Daha sessizler," dedi Cary. "Önce görünmemek

için gece çıkarız diye düşündüm ama virüsten etkilenmiş birinin bize yaklaştığını görmemiz daha iyi olur, değil mi?" Cevap vermemizi beklemedi. "Belki şafaktan önce çıkarız. Karanlık uzun sürmez. Ah, herkesin yanına erzak alması gerekiyor. İki kişiye iki çanta kötü bir fikirdi. Kolaylıkla ayrı düşebiliriz. Ayrılmamız gerekebilir."

"Bu işi grup hâlinde yapmayı istiyor musun gerçekten?" diye sordum.

"Geliyorlarsa gelsinler," dedi. "Mecbur kalsaydım tek başıma da giderdim ama sayımız artıkça gücümüz de artıyor."

Casper ailesini düşündüm. Harrison'ı da. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Zihnimin oraya kaymasına izin vermemeliydim ama olmuştu bir kere. Lily'yle beraber olması mı kurtarmıştı beni? Benim yerime Harrison'ı seçmesinin arkasında bu mu vardı? Onun kardeşi olmam mı? Yeniden böyle bir seçim yapması gerekirse Trace'i mi seçecekti? Ya da Grace'i. Grace olabilirdi. Grace'in başına böyle bir şey gelme fikrine bile dayanamazdım.

Cary yüzümü inceleyerek, "Sloane, aklından geçenleri biliyorum," dedi. "Bunu ikinize de yapmam."

Ancak endişelendiğim biz değildik.

"Sana güveniyoruz," dedi Rhys.

Salona baktım. Harrison koltukta uyukluyordu. Ona baktığımda aklımdan geçen tek şey ölü olması gerektiği idi. Buraya onsuz gelseydik ne olurdu diye merak ettim. Daha az gözyaşı olurdu belki. Onun için ağlar mıydık acaba?

"Harrison haklı olabilir," dedim. "Buradaki su biterken ordu şehirleri geri almaya başlayacaktır. Kasabaları. O zamana kadar her şey biter."

"Burada Trace'le birlikte daha fazla kalmaya dayanamam," dedi Cary alçak bir sesle. "Ona güvenmiyorum ve hiç güvenmeyeceğim."

"Ama onun gelmesine izin veriyorsun," dedi Rhys.

"Dışarıda benimle olduğu aklına bile gelmeyecek."

"Sen ne dersin, Sloane?" dedi Rhys bana.

"Bence öleceğiz," diye yanıtladım.

Cary defteri kapadı. "Ne heyecan verici."

Sonrasında Rhys benimle yalnız konuşmak istedi.

Herkesin önünde, yemek yerken bana şunu sordu: *Seninle konuşabilir miyim? Yalnız?* Evet dedim ama Trace bizim arkamızdan ısıklık çalana kadar aslında Rhys'ını konuşmak istemediğini fark etmedim. O anda ona dokunmak ve onun bana dokunması düşüncesiyle dolup taşım. Yeniden olmalıydı, değil mi? Daha önce iki kere olmuştu.

Randevuya çıkmamıştık.

Geçen sefer yaşadıklarımızdan sonra ona bir borcum olup olmadığını, önce benim ona dokunmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Karşısındakini harekete geçirmenin yolunu bulmak benim sıram olabilirdi. Bunu nasıl kapacağımı bilmiyordum.

Yavaşça ve hiç konuşmadan binayı turladık. Arada bir bana bakışını yakıyordum ve her seferinde gözlerinde bir soru vardı ancak bana sormadı. Buna daha fazla dayanamayacağım için ilk soruyu ben sordum.

"Benden... Benden bir şey mi istiyorsun?"

"Ne?"

"Benden... bir şey istiyorsun. Değil mi?"

"Ne? Hayır, Tanrım. Sadece konuşmak istedim." Benim kadar heyecanlı geliyordu sesi. Neyse ki koridorlar karanlıktı da yüzümü göremiyordu.

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum sessizce.

"Acaba hiç düşündün mü diyecektim..." Duraksadı. "Yani... içlerindeki insan hâlâ yaşıyor mudur?"

Üzerimdeki ölü kızı düşündüm. Ne kadar boş görüldüğünü.

"Hayır."

"Sence ruhları var mı?" Rhys bunu Harrison'dan farklı sormuştu, sanki öylesine merak ediyor gibi değil, gerçekten öğrenmek istiyor gibiydi. "Çünkü ölüyorlar ama geri dönüyorlar."

“Önce öldüklerine göre ruh o zaman gidiyordur. Onlar insan değil, Rhys.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü ben Tanrı’yım.”

Bu onu hafifçe güldürdü.

“Bunu düşünmeden edemiyorum. Dönüştüklerinde çok üzgün görünüyorlar. Tam o saniyede. Sanki ne olacağını biliyorlar ama ellerinden bir şey gelmiyor... sonra ışıklar sönüyor. Ama bu yüzden merak ediyorum, o anda...”

“Ailen dönüştü,” dedim. “Değil mi?”

Sanırım bunu zaten biliyordum. Onun açıklamasını bekliyordum. Gözlerini üzerimde hissettim, hafifçe tökezledi. Önce ağlayacağını düşündüm. Ellerini gözlerine götürdü ve öylece durdu. Ardından titrek bir nefes aldı. Ellerini indirdiğinde yüzünde yaş yoktu.

“Bana nasıl olduğunu anlatacaktın,” diye hatırlattım. “Bunu nereden bildiğini...”

Anlattı.

“O gece... her yer cehenneme dönmeden önce bir grup ölü evimizin önüne geldi. Altı kişi falan. Hırsız olduklarını düşündük. Biri babamı ısırды. Yukarı çıktık ve kendimizi ebeveyn yatak odasına kilitleyip polisi aradık. Polis geldi.” Durdu. “Kötü hâldelerdi, bir şeyler olduğunu anladık. Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu düşünemediğimiz için dışarısı güven altına alınana kadar dışarı çıkmayıp içeride bekledik. Kapıya barikat kurduk. Babam hasta gibiydi ama biz üzgün olduğunu düşündük. Sonra birden üşüdüğünü söyledi.”

Virüsün nasıl bir etki yarattığını merak ettim. Buza dönüştüğünü hissedebiliyor muydun mesela? Bir de duyguların ve anıların... onlar da buz kesiyor. Sen dönüşüyorsun ve özgür kalıyorsun.

Bunu hâlâ böyle görmem yanlış ama romantikti de...

“Bize zarar vermek istemediğini söyledi sonlara doğru. Sanki biliyordu... sanki bir şeyin onu ele geçirdiğini biliyordu. Sonra

kalbi durdu. Ve geri geldi. Annemi ısırıldı. O anda ne yapmam gerektiğini anladım. Elimizdeki tek şey golf sopasıydı.” Derin bir nefes aldı. “Annemin yarası kötü değildi. Biraz sersemledi. Daha uzun sürdü. Belki küçük bir ısırığın etkisi olmaz diye düşünmüştüm. Ama sonunda o da soğudu.”

“İkisini de öldürdün.”

“Annemin dönüşmesini bile beklemedim,” diye fısıldadı.

Rhys’in nasıl kanla kaplı olduğu geldi aklıma. Gömleği, pantolonu, boynu, elleri. O zaman aklıma bile gelmemişti ama annesinin ve babasının kanıydı üzerindeki. Yedi gün boyunca onların kanunu üzerinde taşımış ve bize bundan bahsetmemişti. Onun için çok üzüldüm ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Eline uzandım ve elimden geldiğince sıkı tuttum. Parmaklarını iyice sıktım. Acısını başka şeye çevirmek için beyhude bir çabaydı bu. Birkaç dakika canını yakmama izin verdikten sonra yavaşça çekildi.

“Çok kolaydı,” dedi. “Fiziksel olarak... Onu yapmak. Bittiğinde insanların bir hiçten yapıldığını düşündüm. Ne kadar kolaydı.”

“Çok üzüldüm, Rhys,” dedim.

“Önemli değil.”

“Önemli. Korkunç. Bu...”

“Hayır,” dedi. “Önemli değil.”

“Neden?” Anlamıyordum. Anlamak istiyordum. “Rhys, neden?”

“Çünkü ben buradayım, onlarsa değil,” dedi. “Bu yüzden buna bir anlam kazandırmalıyım.” Cevap vermedim. O da mümkün olmasa da içindeki kâbustan kurtulmak ister gibi titredi. “Rayford’a geliyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Grace onunla gitmemi istiyor.”

“Grace bizimle geliyor.”

“Yani Rayford’a vardıktan sonra. Onunla ve Trace’le kalmamı istiyor. Sonrasında.”

Rhys başını yavaşça öne salladı. “Bu davete ben ya da Cary dahil değilizdir diye düşünüyorum.”

“Öyle.”

“Kabul edecek misin? Onunla gidecek misin?” diye sordu ama ona bir şey söylemek istemediğim için yanıtlamadım. Sanırım beni onlarsan sayıyordu ama emin değildim. Daha önce böyle bir şey olmamıştı. “Peki benimle ve Cary’yle kalmanı istesem?” Karşılık vermedim. “Sloane, kalmayı düşünüyor musun?”

Asıl sormak istediği şeydi: Gidecek miyim? Buraya gelirken kurduğum, yazıp yanımda taşıdığım ve defalarca başarısız olduğum planı gerçekleştirecektim.

Ağzımı açtım ama sonra hemen kapadım.

“Sonra ne yapacağını söyle,” dedi. “Söyle işte.”

“Bilmiyorum.”

“Grace için kalmayacaksın, benim için kalmayacaksın,” dedi. “Kendin için bile kalmayacaksın. Sadece Lily için kalırdın, değil mi?”

“Rhys...”

Sanki ben bunu bilmiyormuşum ya da o benden iyi biliyormuş gibi, “O seni terk etti,” dedi. Benden iyi bilemezdi ki. Keşke buraya hiç gelmeseydim demeye başlamıştım. O anda, “Kapana kısılmış olan o değildi,” dedi. Bu açıklamasının kişisel tezahür ya da çözülme yaratmasını bekler gibi havada asılı kalmasına izin verdi. Sanki bunu öncesinde bilmiyormuş gibi kendimi hafiflemiş hissedecektim. Devam etti. “Eğer kalacaksan benimle kalmanı istiyorum.” Neden diye sormak istedim, neden bana ihtiyacı vardı? Hiç susmadan devam etti. “Kalmayacaksan... Teslim olacaksan biz gidene kadar bekle. Bunu görmeye dayanamam.”

“Tamam.”

“Seni öyle görmeyi gerçekten istemiyorum,” dedi yumuşak bir tonla. “Umarım bu kâbustan uyanırsın.”

Duraksadı ama sonrasında dirseğimin kıvrımına dokundu. Ağzımın kenarından öptü. Kalbim bu nezaketi karşısında irkildi. Canım yanıyordu.

Oditoryuma tek başına döndü.

Hazırlık yapmaya başladık.

Dolapları arayıp herkes için sırt çantası bulduk. Özel gereksinimler vardı: Faydalı olması en iyisiydi. Çok büyük ya da hantal ya da kolay kavranabilir olmamaları gerekiyordu. İçlerini su şişeleri ve gıdayla doldurduk ama çok ağır olduklarında sudan ya da gıdadan vazgeçmek gibi zor kararlar vermeye başladık. Tıbbi malzemeler. Birinin yaralanması durumuna karşı onlara ihtiyacımız vardı. Kısa süre sonra taşıyabileceğimizden fazlasına ihtiyacımız olduğunu fark ettik.

Sonunda kütüphanede yan yana dizilen sırt çantalarımız hüznünlü bir tabloya dönüştü.

“Bence kıyafetleri üzerimize giymeliyiz,” dedi Grace. O anda üzerindeki elbiseden bahsettiğini düşünmüyordum. Ellilerden kalma başka bir elbise daha. “Kat kat.”

“Güzel fikir,” dedi Trace. “Dışarısı henüz ısınmadı.”

“Hey,” dedi Cary. “Buraya gelmeden önce dışarıda yedi gün hayatta kalmayı başardık.”

“Çoğumuz diyecektin herhalde.”

“Tamam, *çoğumuz* buraya gelmeden önce dışarıda yedi gün hayatta kalmayı başardık.” Trace’e ters bir bakış attı. “Silah için bazı kurallar koymalıyız.”

“Tabii.” Trace başıyla onayladı. “Birinci kural: Silahı nasıl kullanacağımı bana söyleyemezsin. Güzel. Bu konuşmayı yapmamıza sevindim.”

“Trace,” dedi Grace. Cary’ye döndü. “Sen ne diyecektin?”

“Silah sesi dikkatlerini çeker. Başka yüksek sesler de. Kesinlikle mecbur kalmadığınız sürece silahı kullanmayın. Söyleyeceğim buydu.”

Grace kardeşine döndü. “Sağduyulu davran. Çok makul.”

Trace isteksizce omuz silkti. Kütüphaneye baktım. Duvarlar, tavan, kilitli ve barikat kurulu kapılar. Kısa zaman sonra bunları çirkin sokaklarla değiştirecektik. Yarından sonraki gün yaşanacaklar için elimde olmayan bir endişe duyuyordum.

Grace, kütüphaneden çıkarken bana Rayford’a vardığımızda ne yapacağımı düşünüp düşünmediğimi sordu. Düşünmediğimi söylediğimde hayal kırıklığına uğradı. Bana, *her zaman bir kız kardeşe sahip olmak istediği* gibi olağanüstü cömert bir şey söyledikten sonra onu cevapsız bırakmanın korkunç ve minnetten yoksun bir hareket olduğunu biliyordum ama ona evet demekten korkuyordum. Ne yapacağımı bilemeden ona bunun sözünü veremezdim. Elimden gelmezdi. Ben Lily değildim.

Bu yüzden hissettiğim suçluluk duygusu bin iğne gibi bedene nime saplanıyordu. Acısı geçmedi. Akşam yemeğinde, ilerleyen saatlerde, güneş battıktan sonra bile. Üzerimdeki acıyı yıkaması için karanlıkta duş aldım. Soğuk su da canımı yakıyordu ama daha iyiydi.

Yakında duş alamayacaktık. Hiç.

Karanlıkta çırılçıplak hâlde bankta oturdum. Ellerimi bednimde gezdirip yaralarımı göremeden kontrol ettim. Rhys’in söylediği şey geldi aklıma: Hiçten yapılmış gibi olduğumuz. Acaaba babam da benim hakkımda, Lily hakkında böyle düşünüyor muydu? Belki bunu ilk seferinde keşfetmişti ve kendisinin bir

şeyden yapıldığını hissetmek için tekrar tekrar deneyimlemek istemişti. Yavaşça giyinip geri döndüm.

Koridorlar zifiri karanlıktı. El fenerinin aydınlığında uzun yoldan döndüm. Her köşeden geçip çıkışların önünde durdum ve kurduğumuz barikatları inceledim.

Işığın yerde oluşturduğu yolda yürümeye devam ettim.

Nefesim kesildi.

Elimi kaldırıp ışığı tavana tuttum. Babamın parfümünün kokusunu aldığımdaki, sesini duyduğumdaki gibi hayal görüyormalıydım. Gözlerimi sımsıkı kapayıp ona kadar saydım ve sakinleştiğimde ışığı tavandan duvara doğru çevirdim. Bodruma inen açık kapıyı aydınlattım.

Bodruma inen açık kapı.

Ellerim titredi. Eğer hareket etmezsem, feneri başka yöne çevirmezsem, ışığı üzerinde tutmazsam gideceğini düşündüm. Yardım için bağıracaktım ama bu durumda onu uyandırabilirdim.

Yerdeki bedeni. Feneri yeniden üzerine doğrulttum. Bu süre zarfında elleri yerde, dizlerinin üzerine doğrulmuştu.

Bana baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Onu son görüşümde giydiği temiz kıyafetler parçalanmıştı. Kirliydi. Buradan temiz çıkmış, kirli dönmüştü. *Canlı* dönmüştü.

"Bay Baxter," diye fısıldadım. "Bay Baxter siz ne..."

"Virüsten etkilenmediğimi söylemiştim," dedi. "Söylemiştim."

Bana uzandı.

Koştum.

Sırtımı ona dönmenin aptalca tehlikeli olduğunu, onu kordorda bırakmamam gerektiğini biliyordum ama başka seçeneğim yoktu. *Baxter burada, o burada*, diye bağırarak oditoryuma daldım. Kimse bunu zihnimde canlandırıp canlandırmadığını sorgulamadı. Trace silahı sakladığı yerden çıkardı. Her yerde fenerler yandı. Işık huzmeleri odanın içinde dans etmeye başladı. Baxter'ın koşmaya başlamadan önce bana söylediği şeyi anlattım. *Virüsten etkilenmediğimi söylemiştim. Söylemiştim.*

Hızla koridora çıkıp onu bulduğum köşeye yöneldik. Gitmiş olmasını beklerdim ama hâlâ oradaydı. İlk gördüğümdeki gibi.

Sırtüstü. Cenin pozisyonunda.

Durduk.

Cary, "Bay Baxter?" diye seslendi.

Hareket etmesini, cevap vermesini bekledik. İkisini de yapmadı.

Cary öne bir adım attı ama Trace silahı doğrultarak önünü kesti. Öylece yatan Baxter'a doğru tuttu. Cary bodrum katının kapısına yaklaşıp içeriye baktı.

"Neden döndü?" diye sordu Harrison. "Neden?"

"Virüsten etkilenmemiş," dedim. "Kanıtlayabilir. Sığınak istiyor."

Grace yanında diz çöktü. Baxter'ın gözleri yarı açıktı, parlıyordu. Gözlerini kırptı ama dudaklarından hiçbir kelime dökülmedi. Grace eğildi.

"Bay Baxter? Beni duyuyor musunuz?"

"Onu burada bırakabiliriz." Trace silahı indirdi. Önüne geçip Grace'in yanında diz çöktüm. Trace de ikimizin de arkasına geçecek şekilde Baxter'ın etrafında tur attı. "Gidiyoruz. Okul ona kalabilir."

"Ha siktir," dedi Cary sessizce. "Bunu gördünüz mü?"

Feneri yere tutarak gri seramiğin üzerindeki izleri gösterdi. Her yer kan olmuştu. Kan izini takip ederek Baxter'a ulaştı. Kanın nereden aktığını, yaranın nerede olduğunu anlayamadım. Baxter gözlerini kapadı.

Nefes almayı bıraktı.

"Tanrım," diye fısıldadı Grace. Parmağını boynuna götürüp Baxter'ın nabzını kontrol etti. Bize baktı. "Soğumuş."

"Grace," dedi Rhys. "Ondan uzaklaş. Hemen ondan uzaklaş."

Kafamda daha farklı canlandırmıştım. Dönüşmenin daha yavaş olduğunu düşünüyordum. Baxter yeniden nefes almaya başladı. Grace'in yüzünde bir rahatlama oldu fakat farkı hemen

anladı. O sesin korkunç aşinalığı onu ürküttü. Ölülerin mekanik nefes alıp verışı.

Baxter'ın bedeni bir kere titredi.

Gözlerini açtı.

İrisi bembeyazdı.

"Grace, geri çekil!"

Baxter, çevik bir hamleyle Grace'in kolunu kavradı ve yer değiştirdiler. Grace sırtüstü yerde yatıyordu ve Baxter onun tepesindeydi. Biri bağıırıyordu, herkes bağıırıyordu.

"Üzerinden çekin... onu *hemen* üzerinden çekin!"

Grace onu omuzlarından iterek vargücüyle kendinden, bedeninden uzak tutmaya çalışıyordu. Harrison bağıırdı. "Trace, silah!"

Zamanımın kaldığını düşünmüyordum, zaman yoktu. Baxter, Grace'in bileğinden tuttu ve dudaklarına götürmeye çalıştı. Bense aklıma gelen tek şeyi yaptım. Baxter'ı yakalayıp Grace'in üzerinden ittim. Ve silah ateşlendi, akııalmaz silah sesini kulaklarımda, dişlerimde hissettim. Baxter yana yattı ve ben de onunla birlikte. Ölmemişti. Hedef tutturulamamıştı. Baxter bana ulaşmaya çalıştı. Donup kalmıştım ama sorun değildi çünkü Grace'i kurtarmıştım. Onu kurtarmıştım.

"Sloane, hareket et!" Bunu kimin söylediğini bilmiyorum. Cary, Rhys, Trace. Bir silah sesi daha duyuldu. Bir şok daha. Baxter yerde hareketsizce yatıyordu. Trace bu sefer hedefi tutturmuştu.

Baxter'ın kafasının etrafında kan gölü oluştu.

"Siktir!" Trace titriyordu. "Hani... Hani virüsten etkilenmemişti!" Bunu sanki benim suçummuş gibi söylemişti. Sanki Baxter'ı okula ben getirmiştim. Bir dakika boyunca silaha baktı. "Onu öldürdüm," dedi sersem gibi. Güldü. "Lanet olsun, onu öldürdüm, siktir! Çok yakındı... Grace..." Kardeşine döndü. "Grace?"

Hepimiz ona döndük.

Hâlâ yerdeydi.

Trace hızla yanına gitti. "Isırılmadın, değil mi?"

"Hayır..." Ayağa kalmaya çalıştı ama görünmeyen eller onu yere çivilemiş gibiydi. Gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu. "Ah..."

Trace silahı bıraktı. Donuk bir vınlama beynime doluştu. Kalbim parçalandı. Elleri Grace'e dokunmaktan korkuyormuş gibi havada süzöldü. Cary fenerini yavaşça üzerine tuttu. Karnındaki kırmızılığı gördüm.

"Ah, Grace," dedim. "Grace..."

"İyiyim," dedi ve yeniden ayağı kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Gözlerindeki idrak beni uzağı kaçımaya itti.

"Olamaz," dedi Trace. "Ben yapmadım... Ben..." Kardeşini kollarının arasına aldı. Grace inledi ve Trace de onun acısıyla inledi. Grace yüzünü onun göğsüne gömdü. "Konuş benimle." Trace onu salladı. "Grace, konuş benimle. Lütfen."

Bu yaşanmış olamazdı. Bu olamazdı.

Grace, "Ölmek istemiyorum," dedi.

Geri çekildim. Rhys elimi tutup beni durdurdu.

Hissedemiyordum.

"Tamam, böyle şeyler söyleyeceksen konuşma." Trace gözlerini kapadı. "Özür dilerim. Özür dilerim Grace, ben..."

"Bana kızma," diye karşılık verdi Grace fısıltıyla. "Lütfen bana kızma."

"Sana kızamam," dedi Trace ve Grace ağlamaya başladı. Yapabileceğı tek şey buydu, yapması gereken son şey buydu. "Grace, kendine gel."

"Lütfen bana kızma." Sesi gittikçe kısılıyordu. "Bunu sana yaşatmak istemem..."

"O hâlde yapma, lütfen, bunu bana yapma... bunu bana yapmak zorunda değilsin."

Ama yaptı. Grace koridorda, kardeşinin kollarında, bu aptal okulda, telefonların, ambulansların, hastanelerin, otellerin olmadığı bu acımasız dünyada öldü. Gözlerini kapadı. Burada kalmak için elinden geleni yaptı. Ancak sonunda bizi bıraktı.

Trace kardeşinin bedeniyle yalnız kalmak istedi.

Onu oditoryumda bekledik. Kimse konuşmadı. Denedik ama seslerimiz o kadar tuhaf çıktı ki... Kelimelerimiz konuşmayı yeni öğrenmiş gibi dudaklarımızdan garip ve kaskatı döküldü. Kulaklarımdaki uğultu, kalbimin çarpıntısı, akciğerime giren ve çıkan havanın sesi yüzünden söylenenleri duymakta zorlanıyordum.

Harrison kendi matına kıvrılıp ağladı.

Susana kadar canını yakmak istedim.

Saniyeler geçti, dakikalar geçti, saatler geçti. Güneş doğdu. Trace nihayet geri döndüğünde hepimiz bir hayli yaşlanmıştık. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Yüzü solmuştu. Üzerinde kan vardı. Grace'in kanı gömleğine, pantolonuna bulaşmıştı.

Gerçeği bilmeme rağmen gözlerim Grace'i aradı. Arkasına bakındım. Orada değildi. Bir yanımda bunu anlıyordu ama diğer yanımda kabul etmeyi reddediyordu. O burada yokken onun ölümünü konuşamazdık.

Trace bize baktı. Kimse tek kelime etmedi.

Söyleyecek bir şeyimiz yoktu.

Harrison onu görünce daha çok ağlamaya başladı. Ağzını ka-

payarak hıçkırıklara boğuldu. Grace, hayattayken o dudakları öpmüştü. Cary'nin dudaklarını da. Gerçekle bir kez daha yüzleştim: Grace ölmüştü. Öylece yok olmuştu. Artık Grace'in olmadığı bir dünyada yaşıyorduk.

"O nerede?" diye sordu Rhys nihayet.

"Onu Bayan Yee'nin sınıfına götürdüm," dedi. "Orada."

Gözüm Grace'in matına kaydı. Orada olmalıydı. Bazı eşyaları etrafa saçılmıştı. Dün giydiği kıyafetleri. Rhys onu görüp göremeyeceğini sordu ve Trace reddetti. Grace'in matına ilerledi. Kazağını aldı ve yüzünü kazağa gömdü. Ağlamaya başladı. Kumaş sesini kesemedi. Hepimiz öylece oturup başını kaldırına kadar çaresizce onu izledik.

"Bu gerçek değil, değil mi? Öyle bir şey olmadı." Ona seslendi. "Grace? Ben..."

Cevap gelmedi.

Gözlerini boşluğa dikti. Sonra Grace'in battaniyesini, yastığını alıp oditoryumdan çıktı. Havada oksijen kalmamıştı. Nefes alamıyordum. Ayağa kalkıp çıktım. Koridorda ilerlemeye başladım, dünya hareket ettiği, ayağımın altından kaydığı için dengemi ancak duvardan destek alarak koruyabildim. Sonunda durdum ve yere oturdum. Orada ne kadar süre geçirdiğimi bilmiyordum ki Rhys yanıma gelip beni kaldırdı.

Birlikte oditoryuma döndük.

Bodrumda barikat kurmadığımız bir pencere vardı.

Bu pencere okulun arka tarafında kalıyor ve spor sahasına bakıyordu. Yere yakındı ve şimşirle yarı yarıya gizlenmişti. Baxter buradan girmişti. Gözden kaçırılması kolaydı ama Cary bize orayı anlatır anlatmaz gözümüzün önünde acı verici bir farkındalıkla canlandı. Bir diğer aptalca hamle, pencerenin önüne barikat olarak yerleştirilen raflardı. Onları oraya ilk gelişinde Baxter koymuştu ve ikinci gelişinde hepsini bozmuştu. Ancak Cary'nin söylediğine göre endişelenmemize gerek yoktu. Grace öldükten sonra hiçbir şey oradan geçmemişti.

Bodrumu kontrol edip rafları inceledik.

Rhys, bu raflara bakıp arkalarında bir pencere olduğunu görme ihtimalini gözden kaçırmamızı yumuşatmak ister gibi, "Belli değilmiş," dedi. Tam tersi etkiyi yarattı. Baxter'ın nereden geldiğini unuttuğu konusunda yalan söylediğini, bunu bir koz olarak kullanmak istediğini biliyorduk. Dolayısıyla bir şeyleri gizlemesi normaldi. Peki biz neden gizlenmiş şeyleri aramamıştık?

"Baxter nerede?" diye sordu Rhys. "Onun cesedini nereye koydunuz?"

“Bodrumda.” Cary ellerine baktı ve sonra başını iki yana salladı. “Bunu yapmak için geri döndüğüne inanamıyorum.”

“Onu dışarıda ölüme terk ettik,” dedi Rhys. “Sen yapmaz mıydın?”

“Birinin onu kontrol etmesi gerekiyor,” diye söze girdi Harrison. “Trace’i yani.”

“Sen et,” dedi Cary ona. “Bizden daha yakınsın.”

Harrison’ın gözleri büyüdü. “İstemiyorum, Grace’i görmek istemiyorum.”

“Görmezsin.”

“Haksızlık bu.”

“Orada sonsuza kadar kalacak hâli yok. Rayford’a gitmek zorundayız.”

Rhys, “Tanrım,” dedi. “Trace kardeşini kaybetti, Cary. Ona birkaç gün tanı.”

“Sizce yine de bizimle gelecek mi?” diye sordum.

Cary omuz silkti.

“Ben bakarım,” dedim.

Arkama bile bakmadan salondan çıktım. Her adımım yavaş ve nefret doluydu. Grace’in bedeninin başında bekleyen Trace’i görmek için yukarıya çıkıyordum. Dudağımı ısırđm, gözlerim yaşardı. Sanırım bu bilginin henüz en ağır kısmını hazmedememiştim. Lily’nin gidiş i gibi iş in yüzeyindeydim. Önce şoka girdim, bir içsel patlama yaşadım, sonra dalga dalga vuran uyuşma hissiyle acı hâlâ orada olduğunu fark ettirmek istedi. Her dalga bir öncekinden de beterdi. Bütün bedenim ağrıyordu, ağırdı, dünyayı gri görüyordum.

Yee’nin sınıfının önüne geldiğimde Grace’in sesini duydum.

Trace’le konuşuyordu.

Rahatlama hissi damarlarımda dolaştı, beni zayıflattı. Bunun bir hata olduğunu, gerçekdışı olduğunu *biliyordum*. Hayatta olduğunu biliyordum. *Biliyordum*. Kapıyı hızla ittim, duvara çarp tı. Trace, Yee’nin masasında oturuyordu. Gözlerim Grace’i aradı

ama beklediğim gibi bir manzarayla karşılaşamadım. Odanın ortasında takılı kaldılar. Tüm sıralar onun için orada birleşmişti. Üzerinde bir örtü vardı. Sesi...

Onu hâlâ duyuyordum.

Trace'e döndüm. Elinde bir kamera vardı.

Kalbim parçalandı.

"Bir video çekmiştik," dedi çünkü bildiğimi bilmiyordu. "Şey olursa diye..." Düğmeye bastı ve Grace'in sesi sustu. Oda birden soğudu. "Şarjı bitecek ve onu bir daha hiç duyamayacağız."

Havada tuhaf bir tat vardı. Garip. Her şey farklıydı artık. Okul çok yabancıydı. Burasının sadece bize ait olduğunu düşünebilir-diniz, her zaman bizim olduğunu da. Ancak aramızdan birinin eksilmesiyle bu bağ azalmıştı.

"Onu görebilir miyim?"

"Onu görmek istemezsin." Kamerayı kaldırdı. "Buradan görebilirsin. Canlıken."

Sınıftaki diğer varlığı aklımdan çıkarmayarak yanına gittim. Buna nasıl katlanabildiğini anlamıyordum. Yanında oturdum, ona doğru eğildim ve küçük ekrana baktım. Ekranda ikisi vardı.

Görüntü kalitesi çok iyi değildi. Bulanıktı. Trace kamerayı gece moduna almamıştı ve onları aydınlatan tek şey el feneriydi. Grace bu gerçeklik dışı durumda gerçeklikten çok uzak görünüyordu. Kendimi videoya sokmayı, ona olacakları anlatmayı istedim. *Grace, öleceğini hayal ettin mi hiç?* Trace kamerayı kapadı ve bana baktı. Gözlerinde boş bir bakış vardı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. "Sana bir şeyler getirebilirim."

"Hayır," dedi. "Gerek yok."

Yeniden sessizlik oldu. Ardından...

"Sence o şeylerden birini içeri alsak... içeri alsak ve Grace'i ısırsa... O geri..." Sesi titredi. "Sence o geri döner mi?"

"Hayır," dedim. Mideme kramp girdi. "Hayır. Dönmez. Çok geç."

"Bizimle kalacak mıydın?" diye sordu. "Sana sorduğunu söy-

ledi. Kalacak mıydın?" Ağzım kurudu. "Bana yalan söyleme. Ne yapacağını söyle."

"Karar vermemiştim."

"Gelmeni çok istiyordu. Ben pek emin değildim ama o seni seviyordu."

"Biliyorum."

"Rhys yüzünden kararsız kaldığını söylemişti."

"Rhys yüzünden değildi."

"Seni gerçekten seviyordu." Neredeyse beni suçlar gibiydi. Cevap vermedim. Gözlerini ovuşturdu. "Bir saniyeliğine dışarı çıkarsam onunla kalır mısın? Yalnız kalmasından hoşlanmıyorum."

Başımla onayladım. Buna rağmen dışarı çıkmadan bir hayli oyalandı. Bütün varlığı karşı koyuyordu. İçindeki savaşı görebiliyordum. Nihayet çıktı. Beni onunla yalnız bıraktı. Hemen döneceğini bildiğim için elimi çabuk tutmalıydım. Yani hazırlık yapacak vaktim yoktu. Sınıfın ortasına, sıranın başına, bedeninin yanına geçtim.

Örtünün ucundan tutup çektim.

Gerçek ölüm böyle görünüyordu. Virüsten etkilenmemişti, dönüşmemişti. Hiçbir ısırik onu geri getiremezdi. Elimini yüzüne doğru götürdüm ama dokunamadım. Herkes ölümlerin uyuyor gibi, huzurlu bir ifadeleri olduğunu söylerdi. Ancak öyle değildi. Durgunluk. Dudakları, ağzı, saçları. Her şey yanılttı. Bu odada, karşımda olmasını kabul edemiyordum. Fakat burada da değildi. Buradaydı ama değildi. Dışarıdaki ölümleri, bedenleri düşündüm. Bedenleri, *insanları* değil.

Onlar da insandı eskiden.

Yüzünü kapadım. Trace döndüğünde beni Grace'in başında buldu. Kendini daha iyi hissetmesi, yalnızlığını bir nebze unutabilmesi için bir şey söylemek istedim. Ailesinin hâlâ onunla beraber olduğunu hatırlatmak.

"Rayford'a git. Kuzenini bul."

Bana baktı. "Grace'i bırakayım yani."

"Öyle söylemek istemedim."

"Ne demek istedin?"

"Trace..."

"Dışarı çık. Yalnız kalmak istiyorum."

"Özür dilerim."

"Defol, Sloane! Seni burada istediğimi kim söyledi?" Öyle yaklaştı ki bir anlığına bana vuracağını düşündüm. Babamı gördüm. Her öfkede babamı görüyordum. "*Defol.*"

Yanımdan geçtim ve odadan çıkar çıkmaz nefes almaya başladım. Bacaklarım titriyordu. Zayıflardı. Oditoryuma ulaştığımda Cary ve Rhys beni bekliyorlardı.

"Nasıl?" diye sordu Rhys.

"Kötü," dedim. "Harrison nerede?"

Cevap vermediler.

"Ne oldu?"

"Söylesene, Cary," dedi Rhys. Sesi iyi değildi.

Cary kızardı, boğazını temizledi. "O kadar çok ağladı ki kendime hâkim olamadım. Dışarıda dolaşıyor. Trace'e yola çıkmaktan bahsettin mi?"

Rhys bana baktı. "Bahsetmediğini söyle. Çok erken." Yüzümden anlaşıldı. Gözlerini kapadı. "Kahretsin, Sloane."

"Bu, Trace'in sorunu," dedi Cary. "Bizim değil."

Rhys birden ayağa kalktı ve Cary'ye nefret dolu bir bakış attı.

"Harrison'ı bulacağım."

Rhys gittikten sonra öylece durup Cary'ye baktım.

"Grace öldü."

"Onu geri getiremem."

"O bizdendi ve öldü."

Masaya baktı.

"Benim değildi."

"Ama onunlaydın."

"Sloane." Bana baktı. Gözlerinin altındaki torbalar yüzünü aşağıya çekiyordu. Doğru ışıktaki virüsten etkilenmiş gibi görünebilirdi. Dişlerinin arasından yavaş bir nefes verdi. "Yapma."

Grace'i düşündükçe uykum kaçtı.

Yee'nin sınıfında çürüyen cesedini düşünürken gözlerimi kapadım. Onu oradan sorunsuz taşımamız mümkün değildi. Mesela derisi parçalanabilirdi. Nereye götüreceğimizi de bilmiyordum. Sadece bir şeyler yapmamız gerektiğinden emindim.

Cenaze töreni yapılmayacak olmasını doğru bulmuyordum.

Kimse onun hakkında konuşmamıştı şimdiye tek. Ne kadar iyi, kibar biri olduğunu, Trace'i dünyadaki her şeyden çok sevdiğini söylememiştik. Bunlar hâlâ önemliydi. O iyi biriydi. Rayford'a vardığımızda onunla kalmamı istiyordu. O gitmiş olsa bile, her zaman parçası olmak istediğim bir aileye onunla birlikte ait olduğum kırılgan olasılığın hatırasının ağırlığı hâlâ üzerimdeydi.

Şansımı boşa harcamıştım.

Salon aydınlandı. Yakmımdaki hızlı ve ağır ayak sesleri beni tamamen uyandırdı. Gözlerimi açtığımda Trace salonda bana doğru yürüyordu. Grace'ten uzak olması mantıklı olmasa da aklıma yeniden aptalca bir fikir geldi... Yaşıyordu. Ancak bu şekilde yanından ayrılabilirdi.

"Trace..."

Bana tekme attı. Boşluğuma. Başım döndü, kemiklerim titre-
di. Karnımı hedeflediği anda kollarımı bedenime doladım. Ayağı
kollarımla buluşmuş oldu. İnledim. Nefes alamıyordum. Baca-
ğını geri çekip bacaklarıma doğru savurdu. Ondan uzaklaştım.
Yeniden tekme attı. Dağıldım.

“Trace... Trace... *Trace!*”

Rhys ve Cary uyanmışlardı. Trace’i geri çektiler. O da bağır-
maya başladı.

“Nişan almıştım. Nişan almıştım ama *sen bunu mahvettin!*”

Güçlkle ayağa kalktım ve salonun diğer tarafına geçtim.
Salona yaslanıp dengemi kurmaya çalıştım. Nişan almıştı. Ben
bunu mahvetmişim. Olanları hızla aklımdan geçirmeye başla-
dım. Hatırlamaya çabalıyordum. Doğru değildi. Baxter’ı Grace’in
üzerinden iten bendim, ben ittim onu. Zaman yoktu, atış, bir el
atış oldu ama onu ben kurtardım. *Aralarına girdim. Baxter’ı yaka-
layıp Grace’in üzerinden ittim. Ve silah ateşlendi, akılalmaz silah sesini
kulaklarımda, dişlerimde hissettim.*

Yere oturdum.

Nişan almıştı, bense bunu mahvetmişim.

Trace durdu, kendisini uzaklaştırmalarına izin verdi. Onlar-
dan daha iri olduğu için Cary ve Rhys onu tutmakta zorlanıyor-
lardı. Onu yere yatırdılar. Trace ağlamaya başladı. Rhys çektiğim
acıyı hatırlatırcasına koşarak yanıma geldi. Acının hiçbir önemi
yoktu. Gerçek değildi.

Trace’in acısı gerçektir.

“Ona yardım et.” Bağırarak istedim: *Ona yardım et.* Trace’e
yardım et, Trace’e. Lütfen. Harrison ve Cary çaresizce ona baki-
yorlardı. “Ona yardım etmelisin...”

“Yapamam,” dedi Rhys ama yanılıyor olmalıydı. Ona yardım
etmenin bir yolu vardı mutlaka. Henüz düşünmemiştik sadece.
“İyi misin? Bir yerin kırıld-”

Trace baktım. Bana vurması, yıldızları görmemi sağlaması,
başımı orta sehpa çarpmam, saçımdaki kan çok eskide kalmış
gibiydi. Bir dakika, hayır. O, Trace değildi.

“Sloane,” dedi Rhys. Başımı yavaşça salladım. Kolumu tuttu. Geri çektim. “Yarana bakayım.”

Kulaklarımda Lily’nin sesi yankılandı. Sonrasında bana *sakin olmamı* söyledi. *Yarana bakayım*. Bir yerini kırdı mı? Hayır. Kırığın var mı? Evet. Kemiklerimde değil ama. Öyle olsaydı hissederdim, değil mi Lily? Hissederdim. Hiçbir yerimizi kırmazdı, hastaneye gitmemize neden olacak hiçbir şey yapmazdı çünkü kimse bilmemeliydi. Bize yaptıklarını kimse bilmemeliydi. O, Trace değildi. Trace. Yapacağı atışa engel olmuştum.

“Trace haklı,” diye fısıldadım. Rhys bedenimi kontrol etmeyi kesti. Oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Cary, Trace’i ayağa kaldırdı ve onu revire götürmekle alakalı bir şey söyledi.

Sakin ol, yarana bakayım.

Trace'i revire sadece götürmediler, onu oraya kilitlediler.

Duş aldım. Evdeki duş öyle sıcak gelirdi ki bedenim pelteye dönerdi. Ben de kocaman bir bornoza sarınıp yatağımda öylece oturdum. Bazen Lily de yatağın kenarına geçerdi. Sessizliğim onu korkuturdu. Yanımda oturup oradan kurtulduğumuzda baş başa yapacağımız şeyleri fısıldardı bana.

Kendi kıyafetlerimi giydim. Kot pantolonumun fermuarını çektim. Soyunma odasından çıkıp revire doğru gittim. Pencereden içeri baktım. Trace sırtüstü sedyede yatmış tavanı izliyordu. Uyanık olup olmadığını seçemiyordum. Camı tıklattım. Hareket etmedi. Sıraların üzerinde tıpkı onun gibi, hareketsiz, hiçbir şey görmeden, nefes almadan yatan Grace'i düşündüm. Zaman ikisi için de durmuştu. Elimi cama bastırarak başını çevirmesini, oturmasını, bir şeyler söylemesini diledim.

Milim kıpırdamadı.

Oditoryuma geri döndüm. Yalnızdım.

Ardından ayak sesleri duydum. Rhys, Cary, Harrison. Onları görmek istemiyordum. Bu yüzden duş almıştım. Bana acınası bir zavallı gibi bakmalarına dayanamazdım. Salondan çıkmak için zamanım kalmamıştı. Sahnenin arkasına yürüyüp perdenin arkasına geçtim.

"Soyunma odasında yoktu."

Sesleri sahneye yaklaştıkça ben de geriye çekilerek akortsuz piyano ile duvarın arasına sıkıştım. Elim plastik bir şeye değdi. Yere baktım.

Telefonum.

Uzun süre onu inceleyerek buraya nasıl geldiğini, en son ne zaman telefonumla burada oturduğumu hatırlamaya çalıştım.

Rhys sırtımı sıvazlarken bana iyi olduğumu söylüyordu.

"Gidebileceği çok yer yok."

"Baxter'ın içeriye nereden girdiğini bile bulamamıştık başta."

"Aramaya devam edelim. Harrison sen okulun arka tarafına bak."

Yeniden salondan çıktılar ama ben yerimden kıpırdamadım. Telefonumu elime aldım. Açıldı. Çalışan son telefon da işe yaramıyordu. Çekmiyordu.

Ancak bir mesajım vardı.

Bir mesajım vardı.

Dünyanın sonu gelmişti ama benim bir mesajım vardı.

Bir aydan fazla süredir okuldaydık ve mesaj her şeyin başladığı tarihten üç gün sonra gelmişti. O gün ne yaptığımı hatırlamıyordum. Nerede olduğumuzu da. Kalabalıktı. Casper ailesi hayattaydı. Grace hayattaydı. Mesajlar iletiliyordu.

Mesaj babamdan gelmişti.

Öyle titremeye başladım ki telefon elimde sarsıldı. Alnımda ve ensemdede ter damlacıkları birikti. Nefes alamıyordum. Kesik kesik nefeslerle öne doğru eğildim ve kendimi toparlamayı diledim. *Eski. Eski. Eski mesaj. Eski, eski, eski.* Ardından zamanlamasının mükemmelliğine güldüm aptalca ve sersemlemiş hâlde. Mükemmeldi. *Eski*, diye düşündüm yeniden ama daha yüksek sesli başka bir düşünce aklımın zincirlerini zorluyor, beni her şeyi bitirmeye itiyordu: *O yaşıyor.*

Mesajı açtım.

Lily yanımda. Burası güvenli. Eve gel.

DÖRÜNCÜ KISIM

Gitmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp sahneden indim. Ona gitmem gerekiyordu. *Hemen* eve dönmem gerekiyordu. Hayır, önce bunu gerçekten gördüğümünden emin olmam gerekiyordu. Oditoryumdan çıkıp Cary ile Rhys'in hangi tarafa gittiklerini anlamaya çalıştım. Ellerim uyuşmuştu ve öyle bir titriyordu ki telefonu düşürdüm. Telefon zemine çarptı. Eğilip onu yerden aldım ve zarar görüp görmediğini kontrol ettim.

Mesaj hâlâ duruyordu.

Bacaklarım beni taşımaktan vazgeçti. Yere yığıldım ve alnımı ovdum. Gülmeye başladım, ardından da ağlamaya.

"Sloane?"

Elimi indirip yukarı baktım. Rhys ve Cary koridorun sonunda duruyorlardı. Hızla bana doğru geldiler ve beni soru yağmuruna tuttular: *ne oldu, neyin var, bir şey mi oldu?* Ardından tahmin yürütmeye koyuldular. *Yaralandın mı? Barikatlar mı bozuldu?* Tahmin edemezlerdi. Gözyaşlarımı silip telefonu onlara gösterdim.

"Görüyor musunuz?" Kelimeler dudaklarımdan zor dökülüyordu. "Mesajı görüyor musunuz?"

Rhys telefonu elimden aldı. Ekrana baktı. Tek kelime etmeden Cary'ye uzattı. Görmemiş miydi? Emin olamıyordum. Cary kaşlarını çattı ve ağzı şaşkınlıkla aralandı. Şu anda en az benim kadar mutlu olmalıydı, sevdiği kız yaşıyordu, onu görmek istemez miydi, tabii ki isterdi. Ancak bunların yerine, "Bu eski, Sloane," demekle yetindi.

"O kadar eski değil," dedim. "Rayford'a giderken eve uğramalıyız. Onu alırız ve Rayford'a birlikte gideriz..."

"Hayatta olup olmadıklarını bilemeyiz..."

Telefonu elinden kaptım. "Güvenli olduğunu yazmış. Orası güvenli. Eve gideriz, Lily'yi alırız ve beraber devam ederiz. Babamın arabası var."

"Radyoyu duyduklarsa gitmiş olabilirler."

"Hayır. Hâlâ oradlardır. Geri döndüyse bir daha gidemez." Beni terk etmek ona uygun bir hareket olmamıştı. Geri döndüyse gerçekten dönmüş demektir. Sonsuza kadar. Öyle olmalıydı. "Bu sefer döndüyse yeniden gitmiş olamaz. Bunu bana yapamaz." Birbirlerine baktılar. O anda ikisini de tutup sarsmak istedim. "Fark etmez! Zaten Rayford'a gideceğiz. Oradan geçebiliriz. Geçemez miyiz?"

"Kimse oradan geçemeyeceğimizi söylemedi ki."

"Neden izin istiyorum ki?" Bir anda aklım başıma gelmişti. Her şeyi grup hâlinde yapmamıza gerek yoktu. "Evime gitmek için size sormama gerek yok. Kendi başıma giderim."

Öğrenmek istediğim tek şey mesajı gerçekten görüp görmedikleriydi. Görmüşlerdi. Benim çantam da hazırды. Gidebilirdim. Cary kolumu tuttu. Yanlış kolumdu, Trace'in vurduğu kolumdu. O anda eski duygularım canlandı ve beni önceki Sloane'a döndürdü. Fakat ben önceki Sloane olmak istemiyordum çünkü aklımı sadece şu düşünce meşgul ediyordu: Birbirimizi yeniden bulsak bile...

"Sakin ol," dedi. "Gideriz, Sloane. Tabii ki evini kontrol ederiz."

Lily beni terk etmişti.

Bu düşünceyi aklımdan çıkardım.

Onu derinlere gömdüm.

Sabah yola çıkmaya karar verdik. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu.

Cary, Trace'in de bizimle gelmesini isteyip istemediğimi, kararın bana ait olduğunu sordu. Sanki Grace'in kardeşi olmasına, birlikte ailelerinden birilerinin olabileceği Rayford'a gitmeye karar vermelerine rağmen gelmesini istemeyecekmişim gibi. Gelmek zorundaydı.

"Sloane kabul etmezse onu revirde mi bırakacaksınız?" diye sordu Harrison.

"Gelecek," dedim. "O kadar."

Cary, "Birinin ona neler olduğunu anlatması gerekiyor," dedi. "Harrison, sen yaparsın."

"Ne? Neden ben? Ben istemiyorum."

"*Tanrım.*" Cary elleriyle yüzünü kapadı ve uzun bir süre sonra başını kaldırdığında Harrison'ı öldürmeye hazır görünüyordu. "Ben senin zavallı götünü Cortege'den kurtarıyorsam sen de istediklerimi yapacaksın demektir. Neden şimdiye dek kayda değer bir şey yapmadın biliyor musun? Çünkü hiçbir şey *yapmıyorsun*. Trace'le konuş. *Hemen.*"

Harrison yanaklarından süzülen yaşlarla oditoryumdan çıktı. Neden Trace'le yüzleşmekten çekindiğini anlamıyordum. Trace'in kederi ve öfkesi kendini şimdi gösteriyordu. Harrison da seçimini yapmıştı.

"Grace'inkileri böleceğim." Cary toparlanmak için bir nefes aldı. "Çantasındakileri. İçindeki her şeyi paylaştıracam."

"Tamam."

Kütüphaneye gitti. Grace'in çantasını açtığını, yanında götüreceklerini gördüğünü düşünce içim burkuldu. Onun yerine Lily'yi düşünmeye, onu görmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Rhys beni masanın diğer tarafından izliyordu. Boş bakıyordu. Dudakları aralanmıştı.

"Ne var?" diye sordum.

"Senin için seviniyorum."

"Teşekkür ederim."

"Umarım oradadır."

"Orada."

Başıyla onayladı ama cevap vermedi. Bana inanmadığını biliyordum ama bunun doğru olduğunu bildiğim için umurumda değildi. Lily oradaydı.

"Dışarıya çıktığımız gün," dedi, "istediğin şeyi yapabilseydin bu mesajı göremeyecektin. Ya da Lily'yi. Bu yüzden senin istediğin gibi olmaması iyi oldu." Başımı çevirdim. "Baban da orada olacak. Onu da göreceksin."

"O öldü," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

"Benim için öyle. Yaşıyorsa bile onu yanımıza almayacağız."

"Araba onun ama."

"Umurumda değil."

"Senin için seviniyorum," diye yineledi.

Ancak bunu her söyleyişinde önemini biraz daha yitiriyordu.

Cary geri döndü, Harrison da. Trace'in bizimle gelmeyi kabul ettiğini ancak gitmeden önce Grace'le vedalaşmamızı istediğini söyledi. Ne zaman kütüphaneden çıktığımızı hayal edersem onu

da hayale kattığımı fark ettim tam o anda. O da bizimleydi, yaşıyordu. Onu zihnimden sildim ama bu da hoşuma gitmedi. Bu yüzden onu hayalet gibi resmettim.

Daha kötü oldu.

Akşamı matımda uzanıp kararan havayı tavan penceresinden izleyerek geçirdim. Trace'in bana yaptıklarını idrak etmeye başladım ve bunun bizi yavaşlatmasından korktum. Ancak bir şeyi çok fena isterseniz acıyı bastırabilirdi, acının ötesine geçmenizi sağlayabilirdi.

Umarım.

"Sloane."

Rhys adımı fısıldadı. Uyanık olmama rağmen önce cevap vermek istemedim ama sonra onun da ölebileceğini düşündüm. Her kötü ihtimali aklıma getirmek doğru olmazdı ama bu paylaşacağımız son ânımız olabilirdi. Ona daha fazlasını borçluydum. Ona doğru döndüm. Bana bakıyordu. Ne kadar süredir baktığını merak ettim.

"Uyumalıyız," dedim.

"Korkuyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Hem yalandı hem de değildi. Mevcut bir korkum yoktu. Onun gibi korkmuyordum. Öyle kırılgan görünüyordu ki korkmadığımı söylediğinde dünyada korkan tek insan kendisiymiş gibi üzüldü. Yalnız kalmak istemiyordu.

"Seni kıskanıyorum," dedi. "Sana bakmaya bile tahammül edemiyorum."

"Buraya gel," dedim. Ancak matıma ikimiz de sığmazdık. Kendi matını yaklaştırdı ve yan yana uzandık. Saçlarını okşamaya başladım. Yumuşacıktı. Sigara kokuyordu. Yanıma kıvrılıp kolunu üzerime attı. İrkildim. Kolunu hemen kaldırdı.

"Özür dilerim."

"Önemli değil."

Kolunu alıp yeniden üzerime koydum. Gözlerini kapadı. Parmaklarımı başından geçirip dudaklarına götürdüm. Nefesi kesildi.

“Sloane?”

“Efendim?”

“Rayford’a vardığımızda sizinle kalabilir miyim?”

“Tabii,” dedim. “Tabii kalabilirsin.”

Ağlamaya başladı. Ona sarıldım. Yüzünü köprücük kemiğime dayadı.

Öylece uyuyakaldık.

Trace pencereden bize baktı.

Gözlerinde boş bir bakış vardı, çenesi gergindi. Cary revirin anahtarı çevirip kapıyı açtı. Rhys ile Harrison'ın arkasında durdum. Şu anda sadece Trace'ten korkuyordum. Beni görüp kendini kaybetmesini istemiyordum. Bu sabah uyandığımda her yerim daha fazla ağrıyordu. Gün içinde de koşmam *gerekecekti*. Bana doğru bir hamle yapmadı. Öfkeli görünmüyordu ama bu öyle olmadığı anlamına gelmezdi.

Yanımızdan çekip gitti. Bir süre sonra durdu, onu takip etmemizi istiyordu. Düşünmeden, cenaze törenindeki gibi arkasında sıraya girdik. Tek eksiğimiz tabuttu ama ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. İçindeki cesedinin. Ürkütücü bir uyum içinde merdivenleri çıktık. İkinci kata geldik. Kata gelince durdu. Biz de onunla birlikte durduk.

Koridor karanlıktı.

Derin bir nefes alarak ilerlemeye başladı.

Yee'nin sınıfına üç metre kala yeniden durdu. Biz de durduk.

Hiçbir şey olmadı.

"Eğer o sınıfa girersem," dedi Trace, "bir daha çıkmam."

Bana saldırmış olsa da, Grace'i benim öldürdüğümü düşünse de onun içeri girmesini istemiyordum. Onun içindeki Grace'i görebiliyordum. Grace hayattayken bunu fark etmemiştim ama şimdi farklıydı. Yüzünün şekli. Gözleri. Hareketleri. Grace kadar zarif değildi ama onun gibiydi.

Grace ölmemiş gibi düşünmeme neden oluyordu.

Trace elini ağzına götürüp düşündü. Onun yanında sonsuza kadar kalabileceğinden emindim. Bize doğru döndü. Gözlerini bana çevirdi, irkildim.

"Şanslı," dedi. Sadece bu.

Peşinden merdivenleri inip kütüphaneye girdik.

Barikat bozulmuştu. Yağmur yeniden başlamıştı. Cary bunun iyi olduğunu söyledi. Bizim için rahatsızlık verici olsa da kokumuzu maskeleyeceği için görünmez olmamız gerektiğinde bizi görünmez kılacaktı. Silahlarımızı dağıttı. Rhys, Cary ve Harrison beyzbol sopası aldılar. Trace reddetti. Gömleğini kaldırıp silahını gösterdi ve çenesini kaldırarak tepki vermemizi bekledi. Vermedik. Levyeyi aldım. Ağırlığa ihtiyacım vardım. Çantayı sırtıma aldım. Yanımda götüreceğim bir diğer şey de Lily'ye yazdığım mektuptu. Onu yeniden görmeden ölmeyi planlamasam da mektubu yanımda taşımak istiyordum. Şimdilik.

Cary, "Çitlerden atlayacağız," dedi. "Geçitten geçene kadar ağaçların arasından geçeceğiz." Geçit. Casper ailesinin öldüğü yer. "Sloane'un evine varana kadar sadece kısa yolları kullanacağız."

"Durmamız gerekirse?" diye sordu Harrison.

"Duracak bir yer bulacağımızı umuyorum," diye yanıtladı. Trace'e döndü. "Silahı mecbur kalmadıkça kullanma. Bu noktadan sonra konuşmak yok. Bağışlamak yok. Panik yapmak yok."

Bunların hepsi mantıklıydı.

Bunların hepsini yaparsak güvende olurduk.

Ancak gerçeklik böyle işlemiyordu.

Bize hazır olup olmadığımızı sormadı. Zaten hazır olmak mümkün değildi. Her birimize baktı ve yüzümüzde karşı çıkan

bir ifade görmeyince kapıyı açtı. Nefesim kesildi. Gün doğmamıştı, dışarısı karanlıktı. Kendi ölümümü göremeyecek kadar karanlıktı. Her şey başladığından bu yana kontrolüm dışı öldüğümü hayal etmemiştim. Levyeyi sıktım.

Yağmur yağıyordu. İri damlalar binalara, yola düşüyordu. Yolun arkasında ağaçlar vardı. Ağaçlar çıplaktı. Sıfıra yakın koruma sunuyorlardı ama hiç yoktan iyiydi.

Dönüp okula baktım.

Su. Duvarlar, tavan. Barikatlar. Kalemiz.

Açık kapıya baktım.

Ablam.

İlk adımı ben attım. Bir hayalin içine adım atmıştım sanki. Yol açıktı, ağaçların etrafı boştu, Cortege sessizdi. Bunların gerçekten olup olmadığını sorgulamama neden olacak kadar sessizdi. Erkekler de peşimden geldiler. Ellerimi çitlere dayadım ve üzerinden geçerken çıkardıkları sesi hatırladım. Levyeyi çitlerin arasından attım.

Sıraya geçtik. Gözlerimi kısıp baktım. Uzakta bir şey yoktu. Baxter'ı düşündüm. *Beklerler*. Beklerler ancak görünmez olamazlar. Çite tırmandım. Demir ıslak ve soğuktu. Çanta sırtıma ağırlık yapıyordu. Öbür tarafa ilk geçen ben oldum. Beyzbol sopalarını teker teker alıp sessizce yere bıraktım. Ardından sonbahardan kalan kuru yaprakların üzerine basarak çalılarının arasından ilerlemeye başladık. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Tek bir iz bile. Cary'ye, Harrison'a, Rhys'e ve Trace'e baktım. Bir hayli tedirginlerdi. Sessizliğin kendisi gürültüyümüş gibi başlarını her yöne çeviriyorlardı. Nefes alışlarını duyabiliyordum.

Yeniden okula baktım.

Elveda, Grace.

Çalılığın ortasına ulaştık. Cary sopasını kaldırıp ilerlememiz için sokağı işaret etti. Geçit. Saçım ıslandı, kıyafetlerim ıslandı. Avuçlarım terlemişti. Casper ailesi. Zavallı Casper ailesi ölmüştü. Sokağa girdik.

Sokak boştu. Hava aydınlanıyordu.

“Belki ilerlemişlerdir,” diye fısıldadı Harrison.

Cary, Harrison’a konuştuğu için öfkeli bir bakış attı.

İşaret ettim.

Geçit boştu ama değildi. Cesetler vardı. Betonun üzerine yığılmış hâlde en az üç tanesini görebiliyordum. Dönüşmüş ama öldürülmüşlerdi. Kaldırımında çürüyorlardı. Yola baktım ve başka şekiller gördüm.

Önce enkaz gibi görünseler de onlar da cesetti.

Gerçek cesetler.

Rhys sopasını yere vurdu. Ona baktık.

“Koşun,” dedi.

Koşmak. Yavaşça hareket ederek hiçbir şeyi rahatsız etmeyeceğini düşünmek aptallıktı. Rhys üç parmağını havaya kaldırıp sayarak parmaklarını indirdi.

Üç... İki... Bir.

Ağaçların arasından ileriye atıldım, sırt çantam uzanmış dallara çarpıyor, beni yakalamaya yönelik zayıf çabalarından koruyordu. Kaldırımın kıyısındaki su birikintisine bastım, su sağır edici bir sesle sıçradı. Bileğimi, kot pantolonumu ıslattı. Yaşayan bir izdihamdık. Geçit o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum. Sokağı yanlamıştık...

Bedenlerin hepsi aynı anda kalktılar sanki.

Durdum. Dur. Dur.

“Dur!”

Bunu kimin söylediğini bilmiyordum, belki ben, belki onlar. Sokağın ortasında durup sırt sırta verdik. Kaskatı bir hamleyle ayağa kalkmaları başımı döndürdü. Çürümüş yüzler, dışarıda bekleyen ölümler. Derileri dökülmüş, etleri uçmuş ya da eriyip gitmişti. Dışarıya sarkan, kabuk tutmuş ve kıyafetlerine yapışmış organları yağmurun altında ıslanmıştı. Kısa süre önce dönmüş yeni ölümler her yere dağılmıştı. Kadınlar, erkekler, kız çocukları, erkek çocukları. Bu insanları eskiden tanıyor olabilirdim ama şu anda kim olduklarını çıkaramıyordum. Kanın her rengi vardı: siyah, kahverengi, kırmızı, pembe. Tüm gözler aynı sütlü filtrenin

ardından bakarak bizi olduğumuz gibi, kendilerinin artık olmadıkları hâliyle görüyordu.

Trace silahı doğrulttu.

"Hayır," dedi Cary. "Koşmamız gerekiyor..."

"Ne tarafa doğru koşacağız?" diye sordu Rhys.

Sesimiz virüsten etkilenenleri harekete geçirdi. Bize doğru hamle yaptılar. Cary geçidi, kestirme yolu bırakıp sola yöneldi. Peşinden gittik. Dalağım şişmişti ama daha hiç başlamadan pes edemezdim. Bunu yapamazdım. Ölüler arkamızdan hızla koşuyorlardı. Çığlıklarını duyabiliyordum. Ancak bizimkilerden farklıydı sesleri. Parçalanmış ses tellerinden geçmeye çalışan bir ses gibi tuhaf, tiz, ince bir feryat gibiydi. Durup sokağın ortasında yere kıvrılmak, ne olursa olsun diye beklemek istiyordum ama bu beni daha çok korkutuyordu.

"Park," diye bağırdı Cary. "Park."

Fakat ben daha iyi bir şey gördüm.

"Cary, şu araba."

Parkın diğer tarafındaydı. Onlardan ayrılıp arabaya doğru koştum. Sarı renkli, dört kapılı küçük bir arabaydı ve iyi durumdaydı. Tanrı'nın mucizesi. Rhys ve Cary adımı söylediler. Yolun ortasında yürümeye başladılar ama hiç durmadılar. Arabanın kapısını tuttum ve alarm sesi tüm sesleri bastırarak sokakta inlemeye başladı.

"*Lanet olsun!*"

Geri çekilip diğerlerine katıldım. Parka girdik. Kum havuzunda ters dönmüş kamyonu, salıncakların altında yatan açık pembe montlu ölü kızı görmezden geldim. Yanlarındaki çöp kutularını, her yere dağılmış çöpleri. Cary umumi tuvaleti işaret etti. Kapıyı açtı ve içeri girdik. Kapı kapandı.

"Kilit yok!" Nefes nefeseydi. "Kilit falan yok!"

O anda kokuyu aldık. Burun deliklerime saldırıp midemi bulandıran ekşi, yakıcı kokuyu. Rhys öksürdü. Arkamızı döndük. Kapıları kapalı iki kabin vardı.

Sağdakinin kapısını ittim ve hemen geri çekildim. Tuvalette

oturan adamın üzerinden geçmişlerdi. Başında bir delik vardı, bedeni tahrip edilmişti, ısıruk izleri, her yerde eksik et parçaları vardı. Altındaki kas ve kemikler görünüyordu. Kanı yerde kurumuştı.

Harrison öğürmeye başladı.

“Harrison,” dedi Cary. “Harrison sakın...”

Yapmadı. Kilit yoktu. Arka tarafta küçük bir pencere vardı. Oraya tırmanabilirdik. Bizi bu kutuya hapsedecek ölü saldırısını bekleyerek kapıya döndüm. Hiçbir şey olmadı.

“Ne yapıyorlar?” diye sordum. “Neden gelmediler hâlâ?”

Cary beyzbol sopasını bana verdi. Kapıya doğru ilerleyip dışarıyı görebileceği kadar araladı. Yakamı ısırdım. Tuvaletin ve çürümüş cesetlerin kokusunun birleşimi gözlerimi sulandırıyor, önümüzdeki bin yıl boyunca bağırsaklarıma kadar kusmak istememe neden oluyordu. Cary kapıyı kapayıp bize döndü.

“Arabaya gitmişler. Alarm. Sayıları artıyor. Alarm susmadan buradan çıkmalıyız...” tuvalete bakındı ve biraz önce gördüğüm pencereyi gördü. Lavabonun üzerine çıkıp pencereden baktı. “Dışarısı temiz sanırım. Buradan çıkmalıyız.” Pencereyi itti ama bir şey olmadı. “Kırmamız gerekecek.”

“Sonra ne yapacağız?” diye sordu Harrison.

“Bir yer bulacağız.”

Parkın bu tarafı eğimliydi. Tepeyi Hutt Caddesi’nden ahşap bir çit ayırıyordu. Hutt Caddesi elimizdeki banliyölere en yakın yerdi. Eskiden tarla olan bu alan aynı tipteki evlerle gelişmeye başlamıştı. Birkaçı satılıktı, bazısı satılmıştı ve bazısı da hâlâ yapılıyordu. İçlerinden biri geçici sığınağımız olabilirdi.

Cary, “Sloane, camı kır,” dedi.

Camı levyeyle iki seferde kırabildim. İlk seferinde levye geri sekti ve cam çatladı. İkinci seferde şansım yaver gitti. Kırıldı. Kırık cam parçalarını temizlemeye çalışsam da Cary beni durdurdu: *Yeter, yeter gitmemiz gerekiyor.* Fakat pencere çantalarımızla geçemeyeceğimiz kadar küçüktü. Çantalarımızı önden gönderdik ve sonra pencereden geçmeye çalıştık. Önce ben geçtim. Cam

parçaları kollarımı kesti. Aklıma panoramik pencereden girmeye çalışan kadın geldi. Panoramik pencere. Orası kırıldıysa evimizin güvenli olması mümkün müydü?

Yağmur damlaları yüzüme vurdu. Yere oturdum. Etrafta ölü yoktu ama çitin arkasında ne olduğunu bilmiyordum. Arkamdan Harrison ıktı ve sonra da Cary. O çıkar çıkmaz yukarıda uğursuz bir gürültü koptu. Gök yarıldı ve bizi sırlıslam yaptı.

Görünmemek için tepede emeklememiz gerekti. Çamurun, ıslak yaprakların üstünden geçtik. Gerçek bir fırtına çıkmıştı ve minnet duyduğum tek şey burnuma gelen toprak kokusuydu. Ellerimi toprağa geçirdim. Bu hissi seviyordum.

Bu yaşananların ortasında bile bu hissi seviyordum.

Okuldan çıkalı ne kadar olmuştu bilmiyorum ama hava aydınlanmıştı. Çok uzun zaman olmamış gibiydi ama olabilirdi de. Zaman bu gibi zamanlarda tuhaf işliyordu. Ya çok çabuk akıyor ya da neredeyse duruyordu. İhtiyacın neyse tam tersi oluyordu.

Nihayet çitlere geldik ve sırtımızı onlara yasladık. Burada uzun süre kalamazdık. Alarm susmuştu. Eninde sonunda ölümler arabadan uzaklaşacak, buraya yığılacaklardı. Ve çitler bizim üzerinden atlayabileceğimiz türden değildi.

Yüzümü çitlere dayadım. Sanki tahtanın içinden, yağmurun içinden duyabilecekmişim gibi. Hiçbir şey duyamadım. Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyordum. Kumar oynamaktan nefret ediyordum.

Emeklemeye başladık. Trace arkadaydı. Cary öndeydi. Ben Cary'nin hemen arkasıındaydım, Rhys'le Harrison da bu sırayla

arkamdalardı. Lily beni bu hâlde, çamura bulanmış ve hayatta görünce delirecekti. Ağlayacak mıydı acaba, hayatta olduğuma inanabilecek miydi, emin olmak için elleriyle yüzümü yoklayacak mıydı? O zaman bile inanmayacağına emindim.

Cary durdu. Aklım ablamda olduğu için ona çarptım. Çitin sonuna gelmiştik. Elini kaldırdı. Bekleyin. Ardından sürüklenerek ilerledi ve dikkatle etrafa bakındı. Bir dakika sonra daha iyi görebileceği bir yere geçti ve hemen geri çekilerek çite yaslandı.

“Öbür taraftan gelen bir grup var,” dedi. “Bir dakikaya burada olurlar. Gitmeliyiz yoksa bizi görürler. Evlerden birine girip yağmur dinene kadar orada kalacağız. Hazır mısınız?”

Ayağa kalktık ve çite tırmandık. Diğer tarafın görüntüsü mide bulandırıcıydı. Virüsten etkilenmiş bir grup başlarını ararak sağa sola çeviriyordu. Çite ilk ulaşanlar tahtaya vurdular. Buralarda olduğumuzu biliyor gibilerdi ama tam olarak kestiremiyorlardı. Cary ilerlememizi işaret etti. Sessizdik ama görünmez değildik. Keşke öyle olsaydık. Sokağın karşısındaki evler davetkârdı. Kapıları açık birer ağız gibiydi.

Koşmalıydık.

Koşmamız gerekiyordu.

Koşmadık. Parmak ucumuzda yağmurun sesinin susturduğu adımlar attık. İlk eve vardıktan sonra hızlandık.

Kapı kilitliydi.

Cary etrafına baktı ve verandanın diğer tarafına atladı. Biz de peşinden iki evin arasına geçtik. Aklından geçenleri biliyordum. *Belki arka kapı vardır, belki arka kapı vardır. Belki açıktır.* Harrison, Cary'nin yanında duruyordu. Ben de Rhys'le yan yanaydım. Trace arkada kalmıştı.

Tam arka tarafa ulaşmıştık ki üzerimize cam parçaları yağmaya başladı. Saçıma ve yüzüme çarptı. Cam kırılmıştı. Virüsten etkilenen biri yanımızdaki evden üzerimize atlamıştı. Tam ortamıza düştü. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama dudaklarımda kesildi. Rhys beni geri çekti. Trace'e takıldım. Erkekti. Ölü bir erkek. Öleli uzun zaman olmamıştı. Derisi grili morluydu. Gözleri

her şeyi görüyordu, hiçbir şey görmüyordu. Elllerinde yankılar vardı. Boynu ikiye ayrılmıştı. Etrafında bu kadar canlı gördüğü için şaşkınlıktan nefes nefese kaldı. Yavaşça döndü. Adımlarını dikkatle çevirdi.

Cary'ye baktı.

Cary'yi seçti.

Cary ölü adamın üzerine atladı ve birlikte yere düştüler. Onun Cary olmadığını anlar anlamaz levyeyi kaldırdım ve ilk ısırıktan önce adama vurdum. Harrison'dı.

Harrison, Cary'nin önüne atlamıştı.

Levyeyi adamın omzuna vurdum. Bu onu durdurmadı. Adam Harrison'ı omzundan yakalayıp aşağıya çekti. Ağzına en yakın et parçasını ısırdı, Harrison'ın yanağını. Önce bunun bir öpücük olduğunu düşündüm ama derisi yüzünden ayrıldı. Kırmızı, kıpkırmızı bir sıvı yüzünden akmaya başladı. Yanağı sarktı. Ölü adam sarkan et parçasının hâlâ ait olduğu kişiye bağlı olmasından rahatsız olarak dişleriyle çekti.

Harrison bağırdı. Ne kadar kötü biriyim ki benim aklıma gelen ilk şey sonunun gelmesi, öyle ya da böyle ölecek olması değil, dikkat çekecek olmasıydı. Rhys sopasını kaldırdı. Kan ve beyin parçacıkları her yere dağıldı. Böylece her şey bitmiş oldu. Arkama baktım. Gelen yoktu.

Henüz.

Rhys ölü adamı tekmeleyerek Harrison'ın üzerinden itti. Harrison sudan çıkmış balık sesleri çıkararak, seğirerek ve şoka girmiş hâlde yere uzandı. Etrafını sardık. Ağzı hareket etti, açılıp kapandı. Yarayı hareket ettirdikçe kanama çoğaldı. Bir şey söylemeye çalışıyordu ama kelimeler çıkmıyordu. Cary eğilerek Harrison'ın ağzına yaklaştı. Harrison'ın gözleri açıldı ve nihayet sesine kavuştu.

"Orada," dedi.

Cary bize baktı. Yüzü ıslaktı. Sadece yağmurdan ıslanmış olabilir miydi?

"Eve girin," dedi bize.

"Ama..."

"Eve girin!"

Kırık camdan içeri girerek Harrison'la Cary'yi dışarıda bıraktık. Soğuk mutfak zeminine girdim ve ayağa kalkmadan hemen emekleyerek ada tezgâhı geçtim. Ev açık düzendi. Mutfak salona, salon da koridora açılıyordu. Merdiven. Ölü yoktu ama her yerde kan izleri vardı. Televizyon yere düşmüştü. Yemek masası ters çevrilmişti ama ayakları yoktu. Koltuk parçalanmıştı.

Levyeyi kaldırıp dikkatle yürümeye koyuldum. Rhys ve Trace arkamdan geldiler. Rhys evin kapısının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Trace merdivene yöneldi. Ben de evin diğer tarafına geçtim. Ofise benzeyen bir odaya girdim. Boştu. Camlar kırılmıştı. Rhys'le koridorda buluştuk. Trace merdivenin yarısına indi.

Rhys, "Temiz mi?" diye sordu.

Trace başıyla onayladı ve yukarı çıktı. Çıktığımızdan beri tek kelime söylemediğini fark ettim. Neden olduğunu bilmesem de peşinden gitmek için harekete geçtim ama Rhys kolumdan yakalayıp beni tuttu.

Mutfaktan bir tıkırtı geldi. İçeri girdiğimizde Cary'yi dört ayak pozisyonunda yerde bulduk. Beyzbol sopası önündeydi. İki çantası vardı.

Harrison yoktu.

"Konuşmayın," dedi.

Uzun süre öyle kalıp ayağa kalmak için toparlanmayı bekledi. Rhys pencereye doğru yürüyene kadar ayağa kalkamadı.

"Dışarı bakma," dedi Cary. "Orayı örteceğim."

Midem bulandı. Cary'nin buzdolabını pencerenin önüne çekmesini izledim. Rhys yardım etmeyi önerdi ama Cary kabul etmedi. Ne düşünüyor olabilirdi, ilk seferinde Harrison'ın önden gitmesi gerektiğini mi mesela? Harrison'ın hayatı boyunca hiçbir şey yapmamaktan endişelenmesine karşın hayatını Cary için feda ettiğini mi? Harrison ölmüştü. Ona acıyordum ama üzüldüğümü söyleyemezdim. Parçalanmış koltuğa doğru yürüyüp çantamı çıkardım. Koltuğa oturdum. O anda ne kadar üşüdüğümü ne

kadar ıslak ve yorgun olduğumu fark ettim. Gözlerimi kapayıp yağmuru dinledim.

Harrison ve Grace ölmüştü.

Koltuk yaylandı. Yanıma biri oturmuştu. Gözlerimi açamadım. Kapalı bıraktım. Tuvaletteki ceset. Bay Baxter. Lily.

Gözlerimi açtığımda zaman geçmişti. Rhys koltuğun diğer köşesindeydi ve yüzünü bir yastığa gömmüştü. Çantamı açıp su şişelerinden birini çıkardım. Saklamayı düşünmeden yarısını içtim. Şişeyi çantama koyup etrafıma baktım. Cary mutfaktaydı. Beyzbol sopası önünde duruyordu. Yavaşça öne arkaya yuvarlıyordu. Yanına gittim.

Kısık sesle, "Dışarı nasıl?" diye sordum.

Omuz silkti. "Etrafta olduğumuzu biliyorlar. Sokağın iki tarafına da yayıldılar. Arabalardan hiçbirine ulaşamam. Gitmemiz gerekecek."

"Planın var mı?"

"Koşmak. En iyisini denemek. Rhys'e toparlanmasını söyleyeyim." Duraksadı. "Trace'e de. Yukarıda. Aşağıya inmedi bile."

"Ben çağırırım."

"Dikkatli ol."

Trace'in yanına gitmek yerine orada oyalandım. Cary'nin yanına oturdum ama benden uzaklaştı. Koluna uzandım ama beni itti. Sunabileceğim hiçbir şeyi istemiyordu.

Kalkıp koridordan geçtim ve merdiveni çıktım. Trace'i aramaya koyuldum. Yatak odasındaydı. Başkasının yatak odasında. Sandalyenin üzerinde bir elbise vardı. Duvara asılmış birkaç aile fotoğrafının ortasında genç, sarışın bir kız fotoğrafı vardı. Kızın odasıydı.

Trace yatağın ucunda oturmuş dışarıyı izliyordu. Silah elindeydi. Parmağıyla okşuyordu. Bana baktığı anda kalbim sıkıştı. Ancak yüz ifadesi yumuşayıp hüznle karışınca korkum geçti. Grace onu bu hâlde görseydi çok üzülürdü. Onu bu şekilde görseydi ölürdü.

"Özür dilerim," dedi bana.

Yatağa oturdum. Aşağı bakmaya devam etti. Gözlerini takip ederek sağa sola yürüyen ölüleri gördüm.

“Önemli değil.”

“Tamam,” dedi. Başını salladı. “Güzel.”

Silahı çenesine dayadı ve tetiği çekti.

Kan havaya yayıldı. Ağzıma girdi.

Trace'ten uzaklaşmaya başladığımda Rhys ile Cary kapının eşigine gelip ne olduğunu sordular ve hemen anladılar. Trace ölmüştü. Grace, Harrison ve Trace'i kaybetmiştik. Üç kişi kalmıştık. Üç.

Rhys kolumdan tuttu ve beni ayağa kaldırmaya çalıştı. "Gitmemiz gerekiyor." Beni Trace'in cesedinden uzaklaştırmak için çektik ama ben topuklarımı yere bastım. Grace onu bu şekilde bırakmamı istemezdi. "Sloane, gitmemiz..."

"Hayır. Trace..."

"Hayır, *hemen* gitmeliyiz!"

Pencereden dışarı baktım. Virüsten etkilenenler sesin kaynağını bulmak için birbirlerine dolanıyorlardı. Evde tanıdık bir sesin yankılandığını duydum. Tahta parçalanması. Hızla aşağıya indik. O sırada, bilmelerine rağmen, Trace'in nasıl öldüğünü, kendini nasıl öldürdüğünü açıklamaya çalıştım. Salona koşup levyemi aldım. Çantamı alıp sırtıma takmaya çalıştım ama Rhys ve Cary, *Zaman yok, zaman yok*, diye bağııyorlardı. Buzdolabı öne arkaya sallanıyordu. Ölüler onu ileterek içeri girmeye uğraşıyorlardı. İçeride olduğumuzu biliyorlardı.

Koridorda takip ettiğimiz Cary, “Yakınız,” dedi, “Sadece koşun!”

Kapıyı açtı. Bunu biliyordum, ilk günlerimizde bunu yapmıştık. Sokaklar aç ölülerle doluydu, onlara karşı biz vardık. Daha iyi bir plan yapacak vaktimiz yoktu, *sadece koşmak* ve dua etmek elimizdeki tek şanstı. Öne geçtim ve yolun karşısındaki eve doğru koştum. Bayan Crispell’in evine. Arka bahçesinde çit vardı.

“Çiti aşmamız gerekiyor.”

Arkamızdaki düzensiz ayak seslerinin, hayvani iniltilerin farkındaydım. Sayıca üstünlüğü yitirmiştik. Ölecektik. Yine de var gücümüzle devam ettik. Çite ulaştık. Erkekler çitin üzerine tırmandılar. Ben de neredeyse yolu yarlamış, öbür tarafa atlamak üzereydim ki ölülerden biri ayakkabımı yakaladı. Ayakkabımın üzerini ısırды. Çığlık atıp yumuşak ve çamurumsu bir şeye ulaşana kadar tekme attım. Sonunda beni bıraktı. Diğer tarafa düştüm. Rüzgâr benden yanaydı. Bir an başım döndü, gözlerim karardı. Buna izin verirsem ölürdüm. Rhys ve Cary benden çok önde var güçleriyle koşuyorlardı. Benim için durmazlardı, bana yardım etmezlerdi. Yapamazlardı. Bunu kendim halletmeliydim. Lily...

Güçlkle ayağa kalktım ve biraz sendeledikten sonra kendime geldim. Arkamdaki çit sallanıyordu. Geriye baktım. Virüsten etkilenenlerden oluşan bir grup çiti sallayarak yıkmaya çalışıyordu. O kadar açlardı ve bizi o kadar çok istiyorlar ki bedenleri çitin üstünden tırmanmaları gerektiğini anlayamıyordu.

Koştum. Bu sokak, Gunter Sokağı o kadar kalabalık değildi. Etrafta arabalar vardı ama duracak zamanım yoktu. Bir evin yanından geçerken Rhys ve Cary’ye bakındım. Bay Schmidt’in evinin arka taraçasının altına giriyorlardı. Arkalarından gittim. Şanslıydık. Bizi gören olmamıştı. Yere yatıp önümüzdeki sokağa baktık. Evime giden son sokağa.

Her yerde ölüler dolaşıyordu.

Başaramayacaktık.

“Belki giderler,” dedi Rhys sessizce. “Beklersek.”

Bekledik.

Taraçanın altında saatlerce konuşmadan bekledik. Trace hakkında söyleyeceğim onca şey boğazımda düğümlendi. Konuşmak için iyi bir zaman olmadığını biliyordum.

Gitmişti işte.

Oradaydı ve sonra yok olmuştu.

Öylece.

Ölülerin yapacak daha iyi bir şey bulmalarını bekleyerek saatler geçirdik. Beklentimiz gerçeğe dönüşmedi. Bizi bekliyorlardı ve sonsuza kadar bekleyebilirlerdi. Onların süresi sonsuzdu.

Bizimkiyse kısıtlı. Uyuştum. Vücuduma ağrılar girdi. Beynim öldüğünü hissettim. Beklerken çamurun içinde ölecektik. Rhys bana yaklaştı. Her nasılsa bedeni soğuk değildi. Ona sığındım. Geceyi burada geçiremezdik. Bir gece kalmamız diğer geceleri de peşi sıra burada geçirmemiz anlamına gelirdi.

"Sealsların arka bahçesi." Karşı bahçeyi işaret ettim. "O evden geçerek benim evim hemen sokağın diğer tarafında kalacak."

Cary, "Söylemesi kolay," dedi.

Rhys, "Bir şey yapmalıyız," diye karşılık verdi.

Cary bir şeyler düşündükten sonra, "Ayrılalım. Ben sağa gideceğim. Siz soldan gidin. Hepimiz aynı taraftan gidersek bizi çevrelerler ve işimiz biter."

"Sloane'un evinde buluşuruz," dedi Rhys.

"Tamam." Cary durdu ve bana baktı. "Kendinize dikkat edin."

O an anladım. Anladığım şeyden, Lily'nin evde beni beklediğinden daha çok emindim. Sağa doğru ilerleyecek ve başarırsa hiç durmayacaktı. Buna engel olmak istedim ama tek yapabildiğim uzanıp elini sıkmak oldu.

O da benimkini sıktı.

Dirseklerinin üzerinde taraçadan çıktı ve gelip kendisini almalarını söyleyerek *bağırma*ya başladı. Ölüler hemen onun peşine düştüler. Rhys'le taraçanın altından çıktığımızı fark etmediler. Cary'nin kaçmayı başarıp başarmadığını göremedik ama bundan emindim. O kaçmayı başarmıştı.

Böylece vedalaşmış olduk.

Rhys'le Sealsların arka bahçesine girdik. Arka kapının merdivenlerini çıkarken dört virüsten etkilenen bizi fark etti. Kapı açıktı. İçeri girip kapıyı kilitledik. Ölüler vargüçleriyle kapıya yüklendiler. Açılması an meselesiydi.

Rhys nefes nefese duvara yaslandı. Dinlenecek vakit yoktu. Lily'ye çok yakındım, hissedebiliyordum. Rhys'in elini tuttum. Bu çok saçma, çok uçarı geliyordu ama burada güvende olduğumuzu biliyordum. Buradan sonrasının açık olacağını da. Gitmem gereken yere ulaşacak ve Lily'yi görecektim. Onu kapıya doğru çekip pencereden dışarı baktım.

Evim. Bahçe boştu. Panoramik pencere...

Heyecan içinde, "Pencereler kapatılmış," diye fısıldadım. "Pencereler kapatılmış..." Aklıma başka bir şey düştü. "Kapılar da kapatılmış olabilir."

Arka bahçenin kapısı açılmak üzereydi. Gececeklerdi. Ön kapıyı açtım, Rhys'in elini kavrayıp koşmaya başladım. Merdivenlerden inip bahçeme doğru ilerledik. Ön kapıyı ittim ama açılmadı. Geri çekildim ve ikinci kattaki pencerelerin açık olduğunu fark ettim. Benim için açık bırakmış olmalıydı. Evin yan tarafına doğru geçtim. Rhys de beni takip etti. Odamın penceresinin önünde akçaağaç vardı. Levyeyi sıkıca kavradım.

"Tırmanmamız gerekiyor."

Çaresiz tırmanma çabamızın filmdekilerle alakası yoktu. Kabuk sertti ve ellerimize batıyordu. Yağmur ağacın gövdesini kayganlaştırmıştı. Öğrenme eğrisi mümkün değildi. Ağaçlara tırmanan Lily'ydi, ben değil. Sanırım başarmamın tek nedeni de buydu. Onun başardığını bildiğim için ben de yapabilmişim.

Bir şekilde pencereme uzanan zayıf dala ulaştık. Ölüler altımızda toplanmıştı. Dal ağırlığımızla çatırdadı ve tam kırılacağı sırada levyeyle camı kırdım. Kendimi içeriye attım. Rhys de peşimden geldi. Yerde süründükten sonra yatağıma, *kendi yatağıma*, tutunarak doğruldum. Odamın el değmemiş hâli beni şaşırttı. Dünyanın sonu buraya uğramamıştı.

Belki de uğramıştı. Ben ölmüştüm. Rhys'e baktım.

“Başardık, değil mi? Buradayız, değil mi Rhys? Rhys...” Yanına çöktüm ve yüzünü tuttum. Güçlükle nefes alıyordu. “Buradayız, değil mi?”

“Buradayız,” diyebildi.

Ev.

Odamın ortasında durup neden onun beni karşılamaya gelmediğini düşündüm. Ev kapalıydı, güvenliydi ama cam kırılmıştı. Camı kırmış ve sertçe yere düşmüştüm ama kimse ne olup bittiğini görmeye gelmemişti. Odamın kapısı kapalıydı.

Belki kayıt odasında oldukları için beni duymamışlardı.

Belki beni duymuşlardı ama ölü olduğumu düşündükleri için benden saklanıyorlardı.

“Cary ağaca nasıl tırmanacak?” Rhys’in sesi çatallandı. Bana baktı. “Bilemez ki.”

Boğazım düğümlendi. Bir şey söyleyemedim ama o anladı.

Cary geri dönmeyecekti.

Elleriyle yüzünü kapadı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordum.

“Evi kontrol edeceğim,” dedim.

Belki babam yalan söylemişti. Lily eve hiç dönmemişti ama benim dönmem için bu yolu seçmişti. Levyeyi sıktım. Diğer elimin boş olduğunu fark ettim ve elime alabileceğim bir şeyler ara-

dım. Bir cam parçası aldım. Kendi penceremin camı. Tırtıklıydı ama elime iyi oturuyordu.

Rhys ayağa kalktı. "Burada kalmanı istiyorum," dedim ona.

"Sloane?"

"Burada kal."

Bunu kazanamayacağını biliyordu. Yatağın, *benim yatağımın*, ucuna oturdu ve bir şey olursa bağırmamı söyledi. Başımla onayladım. Halının üzerinden geçtim. Yerde çamurlu ayak izleri bıraktım. Sessizce kapıyı açtım ve arkamdan sessizce kapadım.

Koridor boştu. Gözümün ucuyla bir hareketlilik gördüm. Döndüm ve kendi yansıma ile karşılaştım. Merdivenlerin başındaki ayna. Camı bırakıp aynaya dokundum. Çamura bulanmıştım. Saçım dağılmış, yağmurda birbirine girmişti. Dudaklarım mordu. Okuldan çıktıktan sonra olduğunu düşündüğüm ama nasıl olduğunu hatırlamadığım yaralarım vardı. Beni gördüğünde tanımayacaktı. Hayatta kalanlardan birine benziyordum.

Merdivenleri geçtim. Kalbim yuvasından çıkacak gibiydi. Doğrudan Lily'nin odasına daldım. Bunu yaparsam babamın bana yalan söyleyip söylemediğini anlamış olacaktım. Gözlerimi kapadım. Kapıyı açtım. Dua ediyordum. Tanrı inancıyla büyütülmemiştim ama bir şeyler dilemekten geri kalmıyordum. Gözlerimi açtım.

Gördüklerim gözlerimi yaşarttı. Damlalar yüzümdeki çamur tanelerinin üzerinden aşağıya süzüldü.

Buradaydı.

Biliyordum. Yatağı bozulmuştu. Biri orada uyumuştı. Tam eşikten geçecektim ki ne kadar kirli olduğumu hatırladım. Yere, eşyalarına çamur bulaştırmak istemiyordum. Merdivenlerden koşarak indim. Son üç basamakta düşecektim nereyse.

"Lily? Lily..."

Salonu geçtim. Panoramik pencere kapalıydı. Camı temizlenmişti. Ön kapı çivilerle kapatılmıştı. Sokağımız çabuk boşalmış olacaktı ki babam bunları yapacak vakit bulabilmişti. Mutfığa girdiğimde durdum. Mutfak masası. *Bunları yesen iyi edersin*. Mutfak boştu. Ev hayalet gibiydi.

Rayford'a gitmiş olabilirler miydi?

Mutfaktan geçip garajın kapısını açtım.

Araba buradaydı.

Kapıyı kapayıp mutfığa döndüm. Anahtarı buzdolabının yanındaki askıda asılıydı.

Rayford'da değillerdi.

Bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Lily?" diye seslendim.

Babamın kollarımdan tutup beni kayıt odasına doğru çekişini hatırlayarak koridordan geçtim. Kendimi anılarıma bırakıp ellerimin kapıya dayanmasına izin verdim. İçeride olduğunu biliyordum. Kapıyı açtım ve karanlığa baktım. Odanın köşesinden zayıf sarı bir ışık geliyordu. Fener, diye düşündüm. Merdivenleri yarılıp durdum.

Gözlerim dağınıklığa takıldı. Ters dönmüş sandalye. Odanın arkasındaki masa. Babamın masası. Ekranı kırılmış televizyon. Burada bir şey olmuştu ama ne olduğu önemli değildi çünkü dağınıklığın ortasında, odanın merkezinde sarışın bir kız sırtı dönük hâlde oturuyordu. İrkildi.

"Lily," dedim.

Bana döndü.

Beyaz bir ten. Hırçın damarlar. Ölü bir kız yüzü. Bir tarafı kopmuş ve çürümeye yüz tutmuş. Kırmızı ağız, siyah ve kabuk tutmuş dudaklar. Şişmiş beyaz gözler. Ağzını açtı ve kollarını uzatarak bana koştu. Beni yere devirdi, üzerime atladı. Levyeyi kullanarak onu kendimden tutmaya çalıştım. Ben demir parçasını boğazına bastırırken o da tırnaklarını kollarıma geçirdi.

Hissetmiyordu. Öksürmedi bile.

Soğuktu.

Onu üzerimden ittim. Yeniden ayağa kalktı ve üzerime atıldı. Bu sefer onu karşılayıp üzerine çıktım. Levyeyi boynuna bastırarak onu yere sabitlemek için kullandım. Baskının sonucunda içinden bir ses geldi.

"Lily," dedim. "Lily, benim. Lily..."

Altımda çırpınırken bir anda durdu. Bana odaklanıyordu.

Beni gördü. Gözleri büyüdü. İçinde bir şey var gibiydi. Evet vardı ama ne olduğunu bilemiyordum. Anlamak için çok çabaladım. *Özür dilerim, artık buna devam edemeyeceğim.* Yanaklarımdan süzülen yaşlar onunkilere damladı. Yüzündeki ifade silindi. Elini gömleğimden içeri soktu ve dişlerini sıktı. Benden kurtulmanın yolunu arar gibi odaya bakındı. Her zamanki gibi. Onsuz öleceğimi bile bile.

Belki de böyle olması gerekiyordu.

Levyeyi suratına indirdim.

Karanlıkta, boşlukta kayboldum.

Görecek, hissedecek bir şey kalmamıştı. Sonu olmayan ve iddiasız bir şeyin içinde olmak rahatlatıcıydı. Her şey çok ağırdı, çok yorulmuştum. Odada kalp atışlarımı duyabiliyordum. Başta istikrarlıydı, sonra yavaşladı ve durdu.

Bekledim.

Sloane.

Gözlerimi açtım. Kollarım ölen ablamın bedenine dolanmış, başım göğsüne yaslanmıştı ki beni iznimi almadan karanlıktan çekip çıkaran o ses Rhys'e aitti. Rhys önümdeydi, ablam altımdaydı ve artık hareket etmiyordu. Ablama doladığım parmaklarımı açtım, Rhys ayağa kalkmama yardım etti. Ablamın cansız bedenine baktım. Onun sakinliği kalbime ve ciğerlerime dolarak kendimi onun içine gömmeye isteği uyandırdı. Onun içine girmek istiyordum.

"Sloane, bizim..."

Odanın diğer tarafından gelen ölü ciğerlerin havaya yaydığı sert sesler dikkatimi Lily'den uzaklaştırdı. Göğsüm sıkıştı. Daha fazla ölü. Yakınlardı.

Nasıl daha fazlasının olabileceğini anlayamıyordum.

Ablamı işaret ettim ve sonra ellerimi kaldırdım. Rhys levyeyi kafasından çekti. O anda çıkan mide bulandırıcı, berbat ses bir anda benden bir parça oluverdi. Yavaşça odanın diğer tarafına doğru yürüdük. Tanıdık bir koku aklıma bazı görüntüler getirdi, ağzımda acı bir tat bıraktı, derimi soyma isteği uyandırdı.

Babam masayla duvar arasına sıkışmış hâlde yerde yatıyordu. Gözleri buğuluydu, teni griye dönmüştü, damarları görünüyordu. Sırtüstü yatıyordu ve karnı tamamen açılmıştı. İçindeki her şey yenmişti, neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Kalanlar da kurumuş, onu yerdeki halıya yapıştırmıştı. Kollarını kullanmaya çalıştı ama doğrulamadı.

Bunu Lily yapmıştı.

Levyeyi başımın üzerine kaldırdım. İşi tamamlayacaktım. Her şeyi. Dişleri gözüme takıldı. Bembeyaz, tertemizdi. Hiçbir şeyi ısırılmamıştı. Zayıftı, istekli bir ifadesi vardı. İnledi. Levyeyi indirdim.

“Onu bırakalım,” diye fısıldadım.

Yeniden yukarı çıktık. Rhys kıyafet aldı ve evde başka eşya aradı. Arabanın anahtarını alıp cebime attım. Parmaklarım buruşuk bir parça kâğıda dokundu. Kâğıdı cebimden çıkardım ve düzelttim. Lily’ye yazdığım mektup. Ona baktım. Benimle birlikte yaşadığım her şeye ortak olmuştu, harfler birine girmişti, çamura ve kana bulanmıştı.

Birkaç kelime okunabilir hâldeydi artık.

Rhys odaya girdi. “Hazır mısın?” Mektuba bakıyordum. Kendimi bundan alamıyordum. Önüme geçip elleriyle yüzümü tuttu. “Sloane, hazır mısın?”

Ağzımı açtım ama hiçbir şey söyleyemedim. Arabayı kendisinin kullanacağını söyledi. Anahtarı ona verdim. Araba ilk denemizde çalıştı. Depo yarı doluydu. Ben garajın kapısını açarken arabayı rölantide çalıştırdı ve ben de koşarak yolcu tarafına bindim. Garajdan çıktık, boş ve yıkık evlerin, terk edilmiş arabaların yanından geçtik. Sonunda CORTEGE’DEN AYRILIYORSUNUZ tabelası-

nı geride bıraktık. Yolda daha fazla ölü gördük. Gittiğimizin farkına varamadan bizi yakalamaya çalıştılar.

Kilometrelerce sessizlik içinde yolculuk yaptıktan sonra, “Bundan sonra ne olacak?” dedi Rhys. Biliyordu. Lily’nin, benim ve onun için her şeyin belli olduğu o ânın bittiğinin farkındaydı. Geriye ne kaldığını bilmiyordum. Bakışlarımı ondan çekip pencereden dışarıya çevirdim. Bir hareket gördüm.

Ona durmasını söyledim. Durdum.

Ölü bir küçük kız boş yolun diğer tarafında topallıyordu. O kadar küçüktü ki. En fazla yedi yaşındaydı. Bileği kırılmıştı ama pencereme gelene kadar kararlılıkla onu peşinden sürüklemeye devam etti. Elini cama dayadı. Ben de aynısını yaptım. Avucu benimkinden çok küçüktü. Bizi ayıran şeyi kıramayacak kadar küçük, kırılğandı ama yine de bana özlem içinde bakıyordu. Çaresiz bakışları vardı.

Gözlerinde onları gördüm.

Lily. Grace. Tanıdığım tüm ölüler. Hepsi bana bakıyordu, her biri hayvani bir içgüdü olan tüketme isteğiyle bana uzanıyordu. Fazlası da vardı. Ama ne olduğunu bilemiyordum. Bilmem gerekiyordu.

“Sloane,” dedi Rhys.

“Bekle,” diye fısıldadım.

Cama yaklaşabildiğim kadar yaklaştım, ona, Lily’ye, Grace’e, hepsine geriye ne kaldığını anlatmaları, bana bunu *söylemeleri* için yalvardım. Kız da cama dayandı, küçük ellerini yumruk yaparak *hayatın* tadına bakabilmek için bana yalvardı.

Hayatımın.

Lily kayboldu. Grace de. Hepsi gitti, gittiler. Bir daha asla gelmeyeceklerdi. Gösterdikleri şeyin ağırlığı kemiklerime kadar işlemişti. Bunun geçici olup olmadığından emin değildim ama bu an ne kadar kısa sürerse sürsün, ona hiç olmadığı kadar yakındım.

Ölü kız yüzünü cama yasladı. Bundan sonra ne olacağını söylememi bekliyordu.

Lily

... bir parçanın öldüğünü hissettim.

Gözlerimi açtığımda onu kaybettim.

Sen gittikten sonra her şey daha da kötüleşti.

Artık ben de gidiyorum.

Sloane

TEŞEKKÜRLER

Beni sevdikleri ve bana inandıkları için: Susan ve David Summers, Megan ve Jarrad Gunter, Marion ve Ken LaVallee, Lucy ve Bob Summers ve Damon Ford.

Bu kitabı içinden dışına bir bütün hâline getirmek adına çok çalıştıkları için: Amy Tipton, Sara Goodman, Lisa Pompilio, Anna Gorovoy ve St. Martin çalışanları.

Nezaketleri, dikkatli eleştirileri ve ilhamları için: Emily Hainsworth ve Tiffany Schmidt.

Beni dinledikleri ve cesaretlendirdikleri için: CK Kelly Martin, Nova Ren Suma ve Daisy Withney.

Beni bu yöne doğru iten ilk el olduğu için: Mur Lafferty.

Telefonlar hakkındaki yardımsever e-postaları için: Brian Stoffer.

Destekleri ve zombilere karşı duydukları heyecanları için: Kelly Jensen, Robert Kent, Will ve Annika Klein, Amy Spalding, Brian Williams, TS ve tüm arkadaşlarım ile okurlarım.

Sevgi dolu kalpleri ve bu sevgiyi benimle paylaştıkları için: Whitney Crispell, Kim Hurt, Baz Ramos ve Samantha Seals.

Bu küçük alanda söyleyemeyeceklerim için: Lori Thibert, TF. NRSM4L. (Salla!)

Hepinize teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bu kitap yazılamazdı.